

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IRON PRINCESS

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

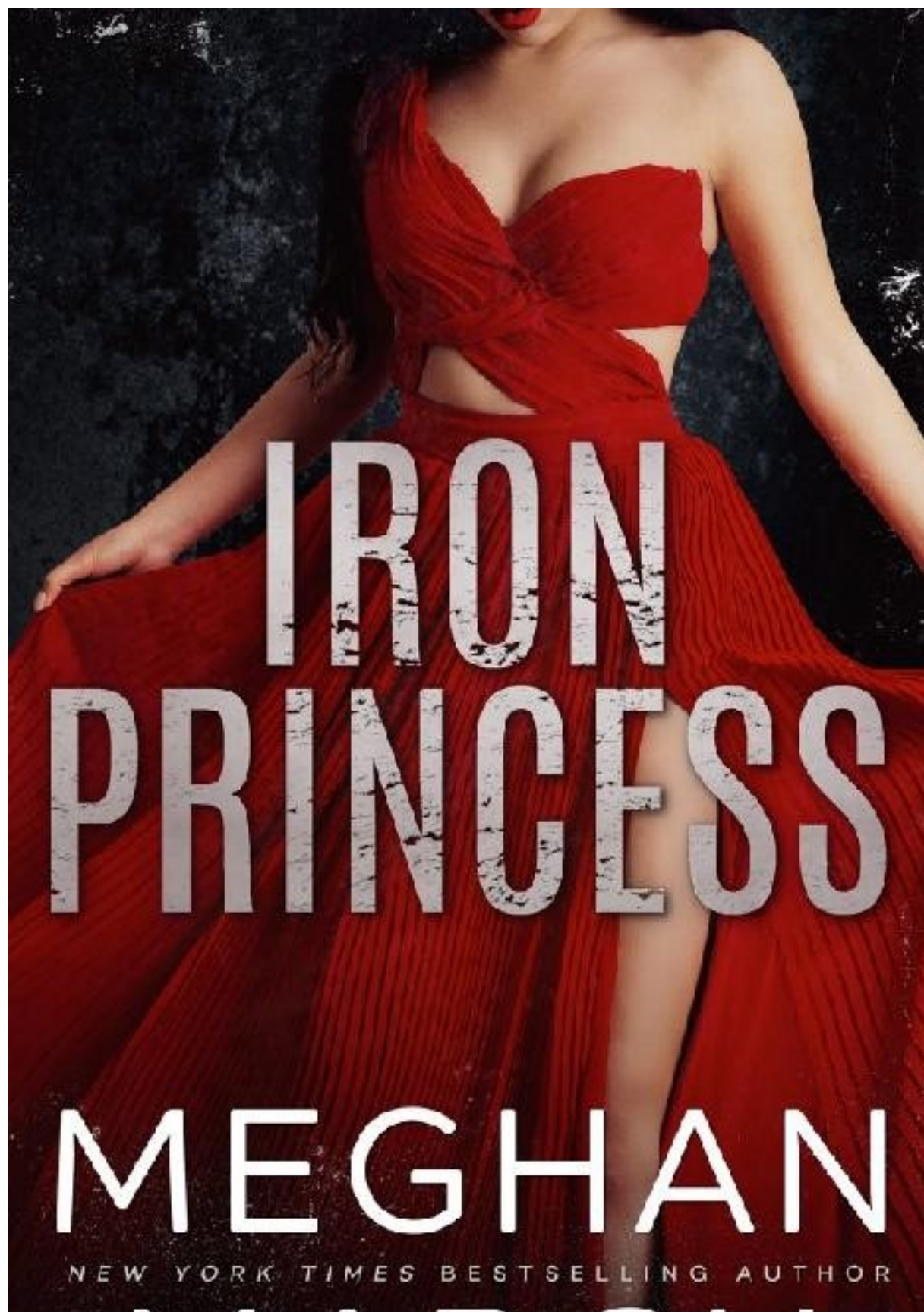
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MARCH

DEMİR PRENSES

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

Demir Prenses

Kaçırmayın!

Ayrıca yazan Meghan March

Bu Kitap Hakkında

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)

[Acımasız Kral'ın Önizlemesi](#)

[Beneath The Truth'un Önizlemesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

IRONPRINCESS

Vahşı Üçlemesinin İkinci Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı © 2018 Meghan March LLC tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke

Kurşun Geçirmez

Editörlük

www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: @ Letitia Hassar

R.B.A. Tasarımları

www.rbadesigns.com

Kapak fotoğrafı: [Aleksandar Georgiev](#)

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticarî marka statüsünü ve ticarî marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitesi www.meghanmarch.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

DON'T MISS OUT!

USA Today'in en çok satan kitabımı ücretsiz okumak ve başka bir ateşli
alfayla tanışmak ister misiniz?

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kitabınızı almak için [buraya](#)
[tıklayın!](#)

Yaklaşan satışlardan ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak
ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin: Web

sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#)| [Twitter](#)| [Instagram](#)

ALSOBYMEGHANMARCH

VAHŞİ ÜÇLEME

Vahşi Prens

Demir Prenses

Rogue Royalty

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

TEK BAŞINA:

Beni Geri Götür

Kötü Yargı

SERİNİN ALTINDA:

BuAltında Zincirlerin

Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Bu Bu Altında

Altında Bu Yalanların

AltındaYara İzlerinin

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj Cihazı

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

BİRBOUTHISBOOK

Temperance'ın hikâyesi Vahşi Üçlemesi'nin ikinci kitabı Demir Prenses'te devam ediyor.

O bir gizem. Bir muamma.

Kimliği, aldatma katmanlarının altında gömülü bir sır. O aynı zamanda kurtulamadığım bir bağımlılık. Karşı koyamadığım bir çekim.

Ve sonra onun tam olarak kim olduğunu öğrendim; şeytanın kendisinden bile daha tehlikeli bir adam.

Şimdi benim için önemli olan her şeyi kurtarmak için ona ihtiyacım var.

Geri çekilmek zorundayım. Kendimi onun her adımına musallat olan tehlikeden korumalıyım.

Eğer ona aşık olmaktan kendimi alıkoyabilirsem, bu çok kolay olacak.

Demir Prenses, Vahşi Üçlemesi'nin ikinci kitabıdır.

Günümüz

"**A**külden küle, tozdan toza, Rab'bin kendisinin gökten ineceği o kutlu umudu arıyor ..."

Rahip, burada olmaması gereken bir tabutun başında birçok kez duyduğum sözleri mırıldanıyor. Hiçbirimiz burada olmamalıyız. Bu cenaze bile olmamalıydı.

Rahip mırıldanmaya devam ederken başımı eğip ayaklarımın altındaki toprağa gömdüğüm çimenlere bakıyorum. O tahta kutuya bir saniye daha bakmaya dayanamıyorum.

Siyah katlarımın altında sıcaktan terliyor olmalıydım ama göğsüme saplanan buz kütlesi beni olduğum yerde donduruyor.

Sıcağı

hissetmiyorum. Hiçbir

şey hissetmiyorum.

Bir daha hiçbir şey hissedebileceğimden

emin değilim. Uyuşmuş durumdayım,

suçluluk duygusu hariç.

Bunu ben yaptım.

Hepsi benim hatam.

On beş yıl önce

T Havaalanından gelen otobüs çok uzun sürüyordu, ama sürpriz olmasını istiyorsam, beni bırakmasını isteyemezdim. Arardım.

O uçağa yetişmek için neredeyse son dolarımı harcamıştım ve Sam Amca'dan aldığım maaş birkaç gün daha gelmeyecekti. Yaşadıklarımızı düşündüğünüzde pek de maaş çeki sayılmazdı.

Orduya bunun için katılmıştım. *Onur. Ülke. Görev.* Bunlar bir erkeğin inanabileceği şeyler, bir de beklenmedik izniyle annesini şaşırtmak.

Otobüs bizi durakta indirdi ve spor çantamı omuzlayıp merdivenlerden inmeden önce iki yaşlı kadın ve başka bir adamın inmesini bekledim. Eve bir mil vardı ama buna değerdı. Annem çok şaşıracaktı.

Sadece benim de şaşıracacağımı beklemiyordum.

On beş dakika sonra arka kapıyı açtım ve kafamı mutfaktan içeri uzattım. Annemin yaşlı köpeği Rudy, geldiğimi haber vermek için havlamadı.

İçeri süzölüp kapıyı arkamdan kapattım ve sonunda çamaşır odasından gelen hışırtıları duydum. Adımlarımı hafif tutarak, cilalı ahşap zemin üzerinde arka koridora doğru ilerlerken, sarışın kafası odadan dışarı fırladı.

"Sürpriz!" Bağırdım ve elindeki giysi sepetini düşürüp çığlık attı, bakışları benimkine dönmeden önce sesini kesmek için ağzını kapattı.

"Anne! Ne oldu böyle? İyi misin?"

Anneme doğru ilerlerken çamaşır sepetini tekmeleyerek yoldan çektim. Annemin dudağı yarılmıştı ve makyajla gizlemeye çalışmasına rağmen sağ elmacık kemiğinde bir çürük vardı.

"Bir kaza mı geçirdin? Ne oldu?"

"Kane, bana eve geleceğini söylememiştin." Sesinde beklediğim heyecandan eser yoktu.

Bir adım öne çıktım ve yüzünü ellerimin arasına almak için uzandım. "Anne, ne oldu böyle?"

Soluk mavi bakışları tıpkı benimkiler gibi uzaklara daldı. "Bir şey olmadı. Sadece sakarlık."

Tüylerim diken diken oldu ve ensemdeki tüyler kızgın bir köpeğinki gibi diken diken oldu. Mantıklı olan tek bir açıklama vardı ve bu duymak istediğim son açıklamaydı.

Bir süre bakışlarıyla karşılaştım. "Bana bunu onun yapmadığını söyle."

Bakışları göğsüme kaydı. "Kane, hemen bir sonuca varma. Bunun kimseye bir faydası olmaz. Beni bilirsin. Bugünlerde sakar yaşlı bir kadınam."

"Sakar değilsin ve yaşlı da değilsin. Sana elini sürdüğü için o piçi öldüreceğim." Arkamı dönmek için yüzünü hafifçe kavrayışımı bıraktım. "İşte mi?"

Dikkati yüzüme yöneldi, mavi gözleri panikle irileşmişti. "Lütfen, Kane. Yapamazsın. Bunu aklından bile geçirme."

"Neden?" Kan dolaşıma hücum eden öfkeyle ellerim titredi. "Mahkeme oturumda mı? Güzel. O zaman hepsi yargıcı eşek sudan gelinceye kadar dövmemi izleyebilirler."

Bir adım attım ama uzanıp kolumu tuttu, mükemmel manikürlü tırnakları derime batıyordu.

"Peki sen gittiğinde ne olacağını sanıyorsun? Onu bu kadar kızdırmanın her şeyi benim için daha iyi hale getireceğini mi sanıyorsun?"

Döndüm, çenem sıkılmıştı. "O zaman geri dönmeyeceğim."

Kolumu bir kez daha çekti. "Dönmek zorundasın. Kendin için bir şeyler yapıyorsun. Ve eğer yapmazsan, hapse gireceksin. Oğlumu hapishanede ziyaret etmeyeceğim. Anladın mı beni?"

"Bana bunun sana ilk dokunuşu olduğunu söyle." Ne söylerse söylesin, istesem de inanmayacağımı biliyordum. Bunun kanımda kopan fırtınayı dindireceğini umuyordum.

Dudaklarını sıkarken ağzını çevreleyen ince çizgiler derinleşerek oluklara dönüştü. Sesi titreyerek şöyle dedi: "Benim hatamdı. En sevdiği viskiyi düşürdüm ve şişe kırıldı. Korkunç bir duruşmadan yeni çıktı. Daha dikkatli olmalıydım."

Annemin üvey babamın yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışmasını dinlemek, birinin karnıma bıçak saplaması gibiydi.

"Bırak onu anne. Şimdi. Bugün."

Dudakları birbirine yapışmadan önce titredi. "Önemli bir şey değil, Kane. Yemin ederim. Ve böyle önemsiz bir şey yüzünden boşanma davası açmayacağım."

Önemsiz mi?

Onu dinlerken başımı salladım. "Bunun önemsiz olduğunu nasıl düşünebilirsin? Sana vurdu amına koyayım. Öfkeyle bir kadına el kaldıran hiçbir erkek kendine hâlâ erkek diyemez. Ona bir ders verilmesi gerekiyor ve bu dersi verecek kişi ben olabilirim."

Tutuğu sıkılaştı. "Buraya ortalığı karıştırmak ve hayatımı daha da zorlaştırmak için mi geldin? Çünkü bunu yapmayı planlıyorsun. Hayatımı ve onu olabildiğince huzurlu yaşamamı umursuyorsan, hiçbir şey görmemiş gibi davranacaksın. Odanı düzenledikten sonra makyajımı daha iyi yapacağım."

Tiksinti, öfkeyle karışarak sistemime doldu ve ne yapacağımı bilemedim. Bunun cezasız kalmasına izin verirsem adam yerine konmazdım ama onun isteklerine karşı gelirim nasıl bir evlat olurum?

Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Odamı tamir etmekle uğraşma. Burada kalıp o saçma sapan adamla yüzleşmeyeceğim, kollarını vücudundan ayırıp öldüresiye dövmeden."

Yüzündeki kan çekildi. "Kane, lütfen. Her şeyi unut. Ona hiçbir şey söyleyemezsin. Bu dava yüzünden çok stres altında."

"Merak etme. Ona hiçbir şey söylemeyeceğim, çünkü ben buradayken beni görmeyecek. O adam benim için öldü."

"O senin üvey baban."

"O lanet olası bir piç. Onunla evlendiğin günden beri öyle."

"İhtiyacımız olduğunda bizimle ilgilendi."

"Kendine ne istersen söyle. Seni buradan çıkaracağım, üsse yakın bir yere yerleştireceğim, maaşımın her kuruşunu sana vereceğim ve hiçbir şey istemeyeceğinden emin olacağım. Sadece gideceğini söyle ve hemen arabayı hazırlayalım. O akşam yemeği için eve gelmeden gitmiş olursun."

"Büyükanneni bırakmayacağımı biliyorsun. Adımı bilmiyor olabilir ama sahip olduğu tek şey benim."

"O zaman onu da alırız."

Annemin gözleri sertleşti ve bana nefesimi boşa harcadığımı söyledi. "Akşam yemeği için elini yüzünü yıkamalısın."

I sıkılmış benim gözler kapat ve salladı benim Başını. "Ben kalacak başka bir yer bul."

"Kane, bekle-"

Döndüm ve koridorda ilerledim.

DUFFEL çantam omzumda, gidebileceğimi düşündüğüm diğer tek yere kadar üç mil yürüdüm. Kullanılmış pirinçten yapılmış çanlar girişimi duyurmak için şingirdarken ön kapıyı iterek açtım.

"Hemen geliyorum," diye seslendi tanıdık, hırçın bir ses arkadan.

Barut ve küf kokusunu içime çektim ve birden kendimi, yargıcın anneme tüm zamanını süslü göstermek için harcatmış o büyük, mükemmel evde hissettiğimden daha fazla evimde hissettim.

Parlak revolverlerin ve mat siyah tabancaların bulunduğu cam vitrinin önüne geçtim, parmaklarımın üstte gezinmesine izin vererek silahlara baktım ve keşke bir tanesine sahip olsaydım da yargıcın peşine düşüp annemin seçimini onun yerine ben yapsaydım diye düşündüm.

Yine de beni hapishanede ziyaret etmek istemiyordu.

"Bugün sana nasıl yardımcı olabilirim evlat?" Dumanla pürüzlendirilmiş ses davanın diğer tarafından geldi ve başımı kaldırdım. "Vay anasını. Kane Savage. Evde olduğunu bilmiyordum, asker."

Jeremiah Prather, Bulletproof'un sahibi, beni selamladı ve ben de jestle karşılık verdim.

"Sürpriz ziyaret," dedim. Dudaklarımı kısa süreliğine büken zoraki gülümseme aynı hızla kayboldu.

Bakışları omzumdaki çantayı sıkıca kavradığım yere kaydı. "Annen için mi yoksa senin için mi sürpriz?"

Ses tonundaki bir şey beni gerdi. "Bütün kasaba onu dövdüğünü biliyor mu?"

Jeremiah'nın yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. "Dedikodular yeni yeni yayılmaya başladı. Birileri geçen gece köpeğini gezdiren bir komşunun orada bir tür kargaşa çıkardığını duymuş ve annen kiliseye gitmeyip koyu renk gözlükler ve bir santim kalınlığında makyajla köşedeki markette görüldüğünden beri spekülasyonlar almış başını gidiyor."

Beni boğmakla tehdit eden öfkemi yuttum. "Ve kimse bir şey yapmadı mı?"

Jeremiah kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yapmalarını bekliyorsun ki? Giles, polis şefi ve savcıyla o kadar içli dışlı ki, annen denemek istese bile şikâyetle bulunacak kimse yok."

Üvey babam Bernard Giles bu kasabanın sahibiydi. Giles ailesi bölgenin çoğunun sahibiydi. Onu kızdıran herkes, kelepçelenip götürülmeden önce kendini onun kürsüsünün önünde bulurdu. Verdiği cezalar merhametsizlikleriyle efsaneleşmişti ama kimse ona karşı konuşmaya cesaret edemiyordu. Savcının kirli kardeşi ve sahtekâr bir polis şefiyle güçlerini birleştirmeleri onları ölümcül bir kombinasyon haline getirdi.

"Onu öldüreceğim." Ses tonumda zerre kadar tereddüt yoktu ve Jeremiah beni dalga geçmediğimi bilecek kadar uzun süredir tanıyordu.

Bana ters ters baktı, kösele gibi yüzündeki çizgiler derinleşti. "Bu saçmalığı kamera önünde söyleme evlat. Sen daha iyi bilirsin."

Birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıkmadan önce arka ofise çekildi. Önümdeki pozisyonuna dönmek yerine girişe gitti, tabelayı KAPALI'ya çevirdi ve kapıyı kilitledi.

"Sen gelmeden öncesine kadar her şeyi silmem ve onları kapatmam gerekti.

Yapmak isteyeceğin son şey onlara seni asmaları için bir ip vermek olur."

Tezgâha yaslandım, yumruklarım iki yanımda sıkılıydı. "O zaman bana atılacak bir parça ver, onlar burada olduğumu anlamadan gitmiş olayım."

"Evlat, Sam Amca için her gün silah taşıdığını biliyorum ama bahsettiğin şey tamamen farklı bir şey. Seni ruhunun derinliklerine kadar lekelemeden böyle bir hamle yapamazsın."

Dişlerim birbirine çarptı. "Beni doğrudan şeytana gönderecek şeyler görmediğimi ve yapmadığımı mı sanıyorsun? Cehennemde iki tur attım ve ayrıldığım zamanki kişi olarak geri dönmedim."

"Biliyorum. Bana söylemek zorunda değilsin." Jeremiah ön kolunu kaldırdı, burada savaş esiri/MIA dövmesinin çizgileri silinmiş ve solmuştu. "Ama bu yine de farklı. Neden poligona gidip birkaç kutu ateş etmiyorsun, böylece içindeki öfkenin bir kısmını dışarı atmış olursun. Sana bir silah getireyim. *Benim silahım.*"

Vurgusu da silah seçimi de yanlış değildi. Jeremiah onun silahını Giles'ı öldürmek için kullanmayacağını biliyordu ya da en azından bildiğini sanıyordu. Kurnaz ihtiyar piç kurusu.

Tezgâhın arkasından tekrar sıvıştı ve eski bir 45'likle geri gelmeden önce bir anlığına ortadan kayboldu. Onu tezgâhın üzerine koydu ve arkasındaki raftan üç kutu cephaneye aldı. "Eğer ateş ettiğini duymazsam, AK'imle peşine düşerim ve bu iyi bir gün olmaz."

Hiçbir şeyin benden içten bir gülümseme bile koparamayacağına yemin edebilirdim ama Jeremiah, Ice Cube'un *It Was a Good Day* şarkısının sözleri üzerine yaptığı oyunla bunu başardı.

"Ateş edeceğim, ama işim bittiğinde, söz vermiyorum. O kalaşnikofu bile ödünç alabilirim."

"Biraz stres at, kafanı toparla, sonra biraz daha konuşuruz. Bir ton düşünmeden aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

45'likle hedef üstüne hedef yok ettim ve her atışta Giles'in kafasını hayal ettim. Serbest bırakmak yerine Gitmesine izin verdiğimde, öfkem bir demirhaneden daha sıcak bir şekilde alevlendi ve bilenmiş ve ölümcül bir şeye dönüştü.

Giles yaşamayı hak etmiyor. Bir kadına öfkeyle el kaldıran hiçbir erkek hak etmez. Annemin yanağındaki makyajla kaplı morluğun ve yarılmış dudağının görüntüsü hafızama bir sığır damgası gibi kazındı.

Eğer bu kasabada hiç kimse her şeye gücü yeten aileden yüce yargıcı çıkarmayacaksa, o zaman yaşayabileceğim başka bir seçeneğim yoktu. Ortadan kaybolacaktım, firar edecektim, belki Meksika'ya gidip hayatımın geri kalanında bir plajda yaşayacaktım, Corona içip uzaktan annemi izleyecektim.

Tetiği çektim ve tabanca tıkladı.

Boştu.

Cephane kutusuna baktım.

Boştu.

Bu zamanın geldiği anlamına geliyordu.

Boş şeritlerin arkasındaki koridordan geçip ağır metal kapıdan tekrar mağazaya girdim ama Jeremiah

yalnız değildi.

Başımı eğdim, şapkamı aşağı çekerek kimliğimi onun yanındakilerden gizlemeye çalıştım. Ne kadar az tanık olursa o kadar iyiydi. "Ben yolunuzdan çekileyim. Arka kapıdan çıkabilirim."

Ben iki adım atamadan, tezgâhta duran kaygan takım elbiseli adam bana döndü.

"Tam zamanında geldin Savage."

Kim lan bu adam? Ve adımı nereden biliyor?

Başımı kaldırıp baktığımda ensemdede bir uyarı hissettim. "Seni tanıdığımı sanma."

Delici siyah bakışları beni korkutmuyordu ama kesinlikle tedirgin ediyordu.

"Adım Mount. Anladığım kadarıyla Yargıç Giles'a karşı ortak bir ilgimiz var."

Jeremiah'ya baktım, ihanet içimdede bir delik açmıştı. "Ona ne söyledin?"

Jeremiah elini kaldırdı. "Sen tehditler savurmadan ya da düşüncesizce bir şey yapmadan önce, yardım edebilecek birini çağırdım."

"Kimi? Kiralık katili mi? Çünkü kimseye ödeyecek tek kuruşum yok ve bu işi kendi başıma halletmeyi tercih ederim."

Adam beni daha yakından inceledi. Ne gördüğünden emin değildim ama sanki kemiklerimin iliklerine kadar iniyormuş gibi hissediyordum.

"Artık ıslak iş yapmıyorum. Çok fazla lekeli gömlek var. Terzimi kızdırdım."

"O zaman Jeremiah'ın sana söylediği her şeyi, adımı ve Giles'ı unutmakta özgürsün."

"Dur bakalım evlat," dedi Jeremiah. "Mount'ın sana bir teklifi var. Onu dinlemek isteyebilirsin."

"Ben senin oğlun değilim," diye tersledim.

"Hayır, ama baban ve ben birlikte hizmet ettik ve sana göz kulak olacağıma söz verdim. O yüzden buraya gel ve beni dinle. Bu tür bir teklif ikinci kez gelmez."

Jeremiah beni daha önce hiç satmamıştı, bu yüzden bu ihanet beklediğimden daha fazla acı verdi, ama fazla seçeneğim yoktu. Boş 45'liği kot pantolonumun arkasına soktum ve poligon kapısının arkamdan kapanmasına izin verdim.

"Ne tür bir teklif?"

Mount cebinden kalın bir zarf çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı. "Elli bin dolar. Yarısi şimdi, yarısi da işi bitirdiğinde."

Bakışlarım ondan Jeremiah'ya ve tekrar ona kaydı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Zarfı parmağıyla bana doğru itti. "Yirmi beş bin. Ücretinin yarısi. İkinci yarısinı Giles öldüğünde alacaksın."

Söylediği şey sonunda anlaşıldı. "Giles'ı öldürmem için *bana* para mı vermek istiyorsun? Zaten ölmesini istediğim adamı? Bu ne biçim bir iş böyle?"

Mount'ın ifadesi soğukkanlılığını korudu. "Hepsi bu değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bir bit yeniği olduğunu düşündüm."

Bana da vurabilirdi."

Mount benim duruşumu taklit etti ama nedense bunu yaparken tehditkâr görünüyordu. "Bu iş bittikten sonra benim için üç iş daha yapacaksın. Bunlar tamamlandığında, işine devam edebilirsin."

"Ne tür işler? Önce kabul etmediğim hiçbir şeyi yapmam."

"Öldürmek. Vurur. Kontratlar."

"Senin lanet olası tetikçin olmamı mı istiyorsun? Artık ıslak iş yapmadığın için mi?" Bakışlarımı ondan çekip

Jeremiah. "Bu adam ciddi mi? İlkinden sonra kendimi ya hapiste, ya morgda ya da bir üçüncü dünya ülkesinde bulacağım."

Mount başını yavaşça salladı. "Hayır. Çünkü önce ölmen gerekiyor."

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Ne dedin sen?"

"Yirmi beş bin doları ve bu telefonu al." Telefonu cebinden çıkardı ve tezgâhın üzerine, zarfın yanına koydu. "Sahte bir ölüm ayarlayacağız - künyeni bir cesede takacağız, onu boktan bir arabaya koyup yakacağız. Sonra görünüşünü değiştiririz, böylece annen bile seni tanıyamaz. Son olarak, sana ne zaman ve nerede olacağını söyleyeceğim, sen de Giles'ı çıkaracaksın. İş bitince ararsın ve yirmi beş bin daha alırsın. Ondan sonra, ben aradığımda cevap verirsın, üç işi de aynı fiyata yaparsın ve sonra nereye gideceğine karar verirsın."

Yutkundum. Yüce Tanrım. Her şeyi çözmüştü ve ben hâlâ bu konuşmayı yaptığımıza inanmakta zorlanıyordum.

"Ciddi misin?" diye sordum. "Benden ... yapmamı istiyorsun." Her şeyi kafamda tekrar canlandırdım.

"Evet. Ben o kapıdan çıkıp gitmeden ve teklifim sonsuza dek ortadan kalkmadan önce karar vermek için beş dakikan var."

"Ya yapmazsam? Bu işi başkasına mı devredeceksin?"

Cevap verirken yüz ifadesi boştu. "Hayır. Çünkü Giles piçinin annenin etrafında dolaştığını bilmek seni katil yapmaya yeter. Onu eninde sonunda öldüreceksin ama bunu elli bin dolar, sağlam bir plan ve bir çıkış yolu olmadan yapacaksın. Annen cumartesi günlerini seninle on beş dakika konuşabilmek için hapishaneye gidip gelerek geçirmeye ne dersin?"

Sözleri, usta bir ressam gibi elinde fırça tutuyormuşçasına etkili bir resim çiziyordu. Giles'ın savcı olan kardeşi ve

Onların kirli polis şerifleri bundan kurtulmama asla izin vermezdi. İdam edildiğimi görene kadar rahat etmeyeceklerdir.

"Kane, bunu düşünmelisin. Eğer yine de yapacaksan, bu en akıllıca seçenek."

Bunu normalde tavsiyelerine güvendiğim Jeremiah söylemişti. Ama hiç tanımadığım bu adama nasıl güvenebilirdim ki?

"Onu buraya getirdiğine inanamıyorum."

Mount araya girdi. "Üç dakikan var ve benim sabrım tükeniyor."

Bunu düşünerek bile ne halt ediyorum ben? Kendime sordum. "Sen de kimsin be?" diye sordum.

"Lachlan Mount."

"Adını duymalı mıydım?"

Dudaklarında beliren sırıtış ancak vahşı olarak tanımlanabilirdi. "Hayır, çünkü sen benim dünyamda yoksun. Ama bu anlaşımayı kabul edersen, bir hayalet olsan da masada kendine bir yer bulacaksın. Bana göre iki seçeneğin var; ya hapislane ya da hayal bile edemeyeceğin bir hayat. Her gün kışını tehlikeye attığın için üç kuruş para almak yok artık. Senden başka kimse senin için karar vermeyecek."

"Ve sen," diye belirttim.

"Şimdilik. Lanet bir hayvana ihtiyacım yok, Savage. Kimseye bir şey borçlu olmayan ve kimsenin cesaret edemeyeceği bir atışı yapacak cesarete sahip bir tetikçiye ihtiyacım var. Arkadaşına göre, bu sensin. Karar vermek için bir dakikan var. Var mısın, yok musun? Çünkü her iki durumda da hayatınızın geri kalanı şu anda değişıyor."

Cenazeden bir ay önce

"Az önce ne dedin sen?"

Temperance,
yapmamalıydım

kadın ben

biliyordum ben

dokunmuş, önümde duruyor ve az önce kucağına bıraktığım bombayı anlamaya çalışıyor. Tıpkı Mount'un yıllar önce bana attığı gibi saatli bir bomba. O hiç yüzümde patlamadı ama bunun patlayacağını biliyorum.

"Kardeşini öldürmek için bir anlaşma yaptım. Yarım milyon. İhaleye çıkmadan önce işi tamamlamak için otuz günüm var."

Gözleri kısıldı ve duruşu sertleşti. "Seni boktan orospu çocuğu!" İleri atıldı, omzunu bir defans oyuncusu gibi bana çarpmak için eğildi. Birisi ona en iyiler tarafından eğitilmiş bir adamla göğüs göğüse çarpışmayı denememesi gerektiğini söylemeliydi.

Onu zapt etmek için vücudunun etrafından dolanıyorum, ama dönüp sehpanın üzerindeki bir şeye uzanırken ne kadar kıvrak ve çevik olduğunu hafife alıyorum.

İsteyeceğim son şey, zaten bulup boşaltmadığım bir silahı almaya gitmesi. Bir kadının bu kadar ağır olabileceğini kim bilebilirdi?

Silahlı mı? Kardeşinin kim olduğunu düşünürsek, o kadar da şaşırmadım.

Ama silahına davranmadı. Tahtaya vuruyor, bir kalemi avuçluyor ve şahdamarıma doğru kesiyor.

"Tanrı aşkına, kadın." Bir elimle bileğini kelepçeliyorum ve kollarını vücudunun önünde bükerek kalemi bırakmaktan başka çaresi kalmayana kadar sıkıyorum.

"Seni öldüreceğim!"

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin ve eminim ki son kişi de olmayacaksın."

"Evet, olacağım, çünkü başarısız olmayacağım." Elleri belinin önünde kilitleyip onu hapsettiğimde kelimeleri hırıldayarak söylüyor.

"Bitirmek üzere misin?"

Yanlış bir soru sormuşum. Temperance başını geriye atıyor ve bacaklarımı altımdan çekmeden önce çeneme çarpıyor. İkimiz de sert bir şekilde ahşap zemine düştük.

Benden sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor ama onu yavaşlatmak için kot pantolonunun dizlerindeki yırtıklardan birini tutuyorum. Yüzüme tekme atarken daha da yırtılıyor.

"Sakin ol lan."

Yine, cinayete meyilli bir kadına söylenecek yanlış şey. Kafasını başka bir silah arıyormuş gibi çevirdi ve ben de onun bir anlık dikkatsizliğinden yararlanarak kendimi onun üzerine fırlattım, göğüs göğüse geldim.

Bir Amazon'u gururlandıracak bir çığlık attı. Kafamın yan tarafına doğru bir çekiç yumruğu savurdu ve iki elimle bileklerini yakalayıp yere sabitledim.

"Bırak beni," diyor dişlerini sıkarak. "Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman öldür beni, çünkü hayatının geri kalanında omzunun üzerinden bakmadan sokaklarda yürüyebilmenin tek yolu bu. Seni avlamaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Ses tonundaki sertlik beni şaşırtıyor - tehditlerinin beni kaya gibi sertleştirdiği gerçeği gibi.

"Beni bitirmekle tehdit ederken çok seksi oluyorsun."

Burun delikleri alevleniyor ve birkaç dakika içinde üçüncü kez yanlışı bir şey söylediğimi fark ediyorum.

Son on beş yıldır insanlarla konuşmaktan çok kendi kafanızın içinde vakit geçirirseniz böyle olur. Hiçbir zaman harika olmayan sosyal becerilerim boka sardı. Genelde birinin sorusuna homurdanarak ya da daktiloyla cevap vermekle yetinirim ama Temperance hayatımı sandığından çok daha fazla şekilde mahvetti.

Kalçalarını sallıyor, şüphesiz beni üzerinden atmaya çalışıyor ama tek yaptığı sertleşmiş sikimi kasıklarına sürmek.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Öfkeli kahverengi gözleri kısıldı. "Bundan asla kurtulamayacaksın. Kim olduğun umurumda değil. Mount bunu öğrendiğinde *seni yok edecek.*" "İşte burada yanılıyorsun. Mount zaten biliyor."

Yüzü sanki tüm kanı çekilmiş gibi beyazlaşıyor. "Ne?" diye fısıldıyor, hızlıca birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Bu ... bu mümkün değil."

"Beni arayıp gelmemi istediğinde ona söyledim."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. İki dakikalığına beni öldürmeye çalışmayı bırakmaya hazır mısın, böylece seni kaldırabilirim? Değilse, ihtiyacım olduğu sürece burada kalacağım."

Sertleşmiş aletimin amına dayandığını fark eder etmez yanaklarının rengi yeniden kızarıyor.

"Daha önce hissetmediğin bir şey değil prenses."

Vahşi bir şey gibi dişlerini gösteriyor. "Sana izin verdiğime inanamıyorum-"

"Pazar gününe kadar altı yoldan mı sikeyim seni? Muhtemelen oraya bu kadar hoşuna gittiğine inanmadığını da eklemelisin."

"Senden nefret ediyorum."

Nedense bu beni gülümsetiyor. "Aşk ve nefretin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu duymadın mı? Eminim seni de oraya götürebilirim. Belki sadece kardeşinin kafasına bir kurşun sıkmak niyetinde olmadığımı söylerim."

Ağzı açık kalıyor ve tekrar tekrar gözlerini kırıştırıyor. "Onu öldürmeyecek misin?"

"Uzun bir geçmişimiz var ve her ne kadar yanlış kişiyi çok pis bir şekilde becermiş olsa da, sevdiğim insanları bitirmem. Liste şu haliyle yeterince kısa. Sebepsiz yere isimlerin üzerini çizmeye gerek yok. Gerçi söz konusu o olduğunda beş yüz bin tane iyi nedenim var sanırım."

"Anlamıyorum. Dediniz ki-" Temperance anlama sorunu yaşıyormuş gibi başını sallar.

Kalçaları gevşerken ben kayıyorum. "Bir vurgun yedim. Özel sözleşme. Bu, otuz gün içinde işi tamamlamadığım sürece başka hiç kimsenin işi alamayacağı ve parasını alamayacağı anlamına geliyor."

"Ve onu öldürmeyeceksin." Rahat bir nefes alır ama bunun için çok erkendir.

"Rafe'in henüz ateş hattından çıktığını düşünme. Kendini kötü bir işe bulaştırdı ve eğer onu bu işten kurtarırsak, bu kadar aptal olduğu için onu öldüresiye dövebilirim. İnsanların ölmesine sebep olan şey bu. Bunun üzerine bir de bana fazladan iş çıkardığını ve Mount'ın da bu işe karışmak zorunda kaldığını eklersek, postunu sağlam tuttuğu için şanslı sayılır."

"Onun ölmesini kim istiyor?"

Başımı sallıyorum. "Sana bir bok söylemiyorum, çünkü eminim küçük inek takımı hacker arkadaşın onları çalıştırmaya çalışacak

ve sonra onlar için geldiğimizi bilecekler. Bu oyunu akıllıca oynuyorum."

"Bırakın beni. Lütfen."

Temperance'ın beni öldürme dürtüsünden arınmış sıcak kahverengi gözleriyle karşılaşıyorum. En azından şimdilik. Muhtemelen daha sonra beni tekrar öldürmek isteyecektir. Ona henüz her şeyi anlatmadım.

Tüm sırlarımı açıklarsam pek de kiralık katil sayılmam.

W

Dairemdeki adam üzerimden yuvarlanırken, kafamda o kadar çok düşünce dolaşıyor ki, emin değilim

Hepsiyle nasıl başa çıkacağımı.

Kazı kazan. Herhangi biriyle.

Ona sırtımı dönüp kendimi toparlamaya çalışırken gerçeklere odaklanıyorum.

Birisi kardeşime suikast düzenledi.

İncil'den tanıdığım ama gerçek adını bilmediğim bu adam kardeşimi tanıyor.

Mount kardeşimi öldürmek için suikastı kabul ettiğini biliyor.

Çünkü o lanet olası bir kiralık *katil*.

Ve ben bir katile sırtımı döndüm.

Dönüp ona baktım ve yüz ifadesini okumak zordu. Tahmin etmem gerekirse, eğlence, onaylama ve ... uyarılma karışımı bir ifade diyebilirim. Görünüşe göre onu kendini ayarlarken yakalamışım.

"Rafe ile uzun bir geçmişiniz mi var?"

Bazı nedenlerden dolayı, bu benim sindirmekte en çok zorlandığım bomba gibi ifşaatlardan biri. İnsanları *öldürdüğü* gerçeğiyle birlikte. Tüm dünyadaki olası insanlar arasında

nasıl oluyor da insanları öldüren bir adamla yatıyorum ve kardeşimi tanıyor mu?

Ciddiyim. Bu. Hiç adil değil. Adil değil.

Başını sallıyor ve görünüşe göre az konuşan adam kişiliğine geri dönüyor.

"Ne kadar sürecektir?"

"Yeterince uzun."

Ona daha sert bakıyorum, sanki gözlerimden lazer ışını fırlatma yeteneğim olsaydı, şu anda kıpkırmızı parlıyor olurlardı. "Ve bunca zamandır kim olduğumu biliyor muydun?"

Yüzü artık tamamen donuk. "Fark eder mi?"

Deli mi bu?

"Evet, çok önemli. Ateşli bir yabancıyla çılgınca bir kaçamak yaptığımı sanıyordum ama kardeşimin arkadaşını becerdiğimi öğrendim!" Dudakları gülmemeye çalışıyormuş gibi titriyor ve az önceki öfkem geri geliyor. "Sakın bana gülmeye kalkma."

"Ateşli yabancı, ha?"

"Kapa çenenin. Bu hiç komik değil."

"Ama öfkeli olduğunda çok seksi oluyorsun. Eğer bilseydim ..."

"Bana kim olduğunu söyleyip beni daha önce kızdırır mıydın?"

İfadesindeki neşe buharlaşıyor. "Hayır. Bana kalsaydı, asla bilemezdim." Bakışları yoğunlaşıyor. "O zaman sana asla dokunmamam gerektiğini biliyordum."

"O zaman neden yaptın?"

Bakışları üzerimde geziniyor ve her ne kadar kızgın, korkmuş ve kafam karışmış olsa da, yükselen ıstıyı hissetmekten kendimi alamıyorum. Gerçekten önemli olan şeye odaklanmak için onu uzaklaştırıyorum.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum. Benim için açıklamak zorundasın. Neden biri Rafe'i öldürmek istesin ki?"

"Bu konuşmayı başka bir yere taşımamız. Daha güvenli bir yere."

Bu beni şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çantayı topla prenses. Benimle geliyorsun. Patronunun emri. Ya da *patronun* emirleri mi demeliyim?"

Kimden bahsettiğini açıklamak zorunda değil ama bu onu olduğu gibi kabul edeceğim anlamına da gelmiyor. Sonunda bu adamın g ö r ü n d ü ğ ü gibi biri olmadığını anlamaya başlıyorum.

"Bir daha bana söylediğin hiçbir şeye inanmamı bekleme." Telefonumu kaptım ve yatak odasına doğru döndüm.

Neden bir katile sırtımı döndüm ki?

Arkama dönüyorum, geriye doğru yürürken bakışlarımı onun yüzüne kilitliyorum, diğer kolumu arkama uzatıp yatak odamın kapısını yokluyorum. Kapıyı iterek açtım ve bakışlarımızı hiç ayırmadan içeri süzıldüm.

"Devam et. Ara onu. Güven ama doğrula."

"Güvenmek mi? Bu çok zengin." Kapıyı iterek kapatıyorum, görüşümü santim santim kesiyorum.

Ağız sulandıran seksi manzaramı. Benimle yerde yuvarlandığı için saçları karışmış ve yakası açık.

Hayır, Temperance. Kes şunu. İlgilenmiyorsun. Kendi kendime gülüyorum. Ben bile bana inanmıyorum. Sonra kendime onun bir kiralık katil olduğunu hatırlatıyorum. *Sobering.*

Keira'nın telefonuna dokunuyorum ve açmasını bekliyorum.

"Seni buldu mu?" diye soruyor selamlamak yerine.

"O derken kardeşimi tanıdığı halde öldürme işini alan kiralık katili mi kastediyorsun? Evet. Evet, buldu. Evet, buldu. Lütfen bana neler olduğunu ve şimdi ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

"Bekle biraz. Lachlan telefonu istiyor."

Tabii ki istiyor, otoriter piç, diye düşünüyorum, çünkü bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdin.

"Temperance." Derin sesi normalden daha rahat geliyor, bu da elimizdeki durumla tamamen çelişiyor gibi görünüyor.

"Oturma odamda bir kiralık katil var," diye ağzımdan kaçırdım. "Güzel. Ne diyorsa yap."

"Şaka mı yapıyorsun? Çünkü gerçekten şaka yaptığını umuyorum." Telefonun diğer ucundan tek duyduğum sessizlik.

"Tamam, bu şaka yapmaya *hayır demek oluyor.* Anladım." Sesime biraz mizah katmaya çalışıyorum.

"Kardeşin kötü bir durumda. Bu kötü durum sana da sıçrayabilir. Karım sana bir şey olmasını istemiyor, ben de bir arama yaptım ve artık güvendesin."

Yutkunuyorum ve onun bu sözleri karşısında tutarlı bir cümle kurabilmek için birkaç kelime bulmaya çalışıyorum. "Peki ya Rafe?"

Bir sessizlik daha. Sonra, "Saxon en iyisidir. Rafe'ye yardım edebilecek biri varsa, o da odur."

Saxon. Onun bir adı var. Oturma odasındaki adamı hayal ediyorum ama ona uymuyor.

"İyi misin?" Mount soruyor.

İyi mi? Ciddi mi?

Dürüstçe cevap veriyorum. "Şu anda ne olduğumu bilmiyorum."

"Karımla aynı kumaştan kesilmişsin. Bu durumun üstesinden geleceksin."

Ben cevap veremediğim telefon kapanıyor.

"Lanet olsun," diyorum boş odaya.

"Çantayı topla. Taşınıyoruz."

Yatak odamın açık kapısında duran yabancıyı -Saxon- görmek için çılgınlık atıp döndüm. Lanet olası sesi bile duymadım.

şey açık.

"Bunu bir daha asla yapma!"

"Söz vermiyorum."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyorsun?"

Bana çarpık bir sırıtış fırlatıyor. "İş tanımının bir parçası."

S

Çok cazip biri ve kucağına bıraktığım bilgiler üzerinde çalışırken onu izlemeden duramıyorum. Temperance ya itaat edecek ya da beni öldürmek için başka bir hamle yapacak. Mount'un emirlerine rağmen jüri hala kararını vermedi.

Bugünlerde New Orleans'ın gayri resmi kralı için sadece kaçınılmaz olduğunda ya da kim teklif ederse etsin kabul edeceğim bir iş olduğunda çalışıyorum. Mount ve ben son zamanlarda çoğunlukla iyilik alışverişinde bulunuyoruz, ki o bunu yapmamamızı tercih ederdi. Ama Mount'tan gelen bir iyiliğin paradan daha değerli olduğunu öğrendim ve çabuk öğrendim.

O, benim kim olduğumu ve ne yaptığımı bilen insanların oluşturduğu kısa listenin en başında yer alıyor. Temperance Ransom'ı da eklemekten şaşırtıcı derecede memnun olduğum bir liste.

Kardeşi de listede. Rafe Ransom ve benim uzun bir geçmişimiz var, ama arkadaş değiliz. Benim arkadaşım yok.

Karanlık ağda çalıştığım aracı, sözleşmelerimi mükemmel bir tutarlılıkla yerine getirme yeteneğim dışında hakkımda hiçbir şey bilmeyen isimsiz, yüz­süz bir avatar.

Bir de Jeremiah var, başlangıçta Mount'u arayarak beni bu yola sokan kişi. Anneme göz kulak oluyor, ihtiyacı olanı aldığından emin oluyor. Onun hesaplarına para aktarıyorum.

Böylece benim offshore şirketler ağıma kadar takip edilemeyecek.

"Nereye gidiyoruz?"

Kendimi Temperance'ın yanında gülümsemek isterken yakalıyorum ki bu bana tamamen yabancı. Dudaklarımın bunu bu kadar sık yapabildiğini bile bilmiyordum ve şimdi aktif olarak taş suratlı kalmaya çalışıyorum. Yeni bir meydan okuma daha.

"Güvenli bir yer."

Uzun, yavaş bir nefes alıyor ve bırakıyor. "Paylaşmak istediğin başka detaylar var mı?"

"Hayır." Gözlerini kısarak ellerini kalçalarına dayayıp bana baktığında tekrar gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "İhtiyacın olan her şeyi getir. Bir süre geri gelmeyeceksin."

"Çalışmam gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bir yerlerde saklanıp içki fabrikasının cehenneme dönmesine izin veremem. Keira bana güveniyor."

"Planladıklarından daha erken dönecekler. Ama o zamana kadar, içki fabrikasındaki herkes için, ben senin yeni işe alınmış asistanınım."

"Ben seni kovana kadar," diye tersliyor.

Savaşı kaybediyorum ve yırtıcı bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Bence kığın için daha çok endişelenmelisin."

Kulüpteki karşılaşmalarımızı hatırlatınca yüzü kıpkırmızı oluyor, bu da içime bir şehvet yumruğu gönderiyor.

Ona dokunamam. Burada olmaz. Burası güvenli değil.

Bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıp "Çantan nerede?" diye soruyorum.

Cevap vermek yerine arkasındaki dolaptan küçük bir el çantası çıkarıyor.

Şüpheyi bakıyorum. "Her şeyi buna sığdırabileceğini mi söylüyorsun?"

"Merak etme. Silahlarım için bir spor çantam var."

Düşünmeden konuşuyorum, bu nadiren yaptığım bir şey. "Senin mükemmel bir kadın olduğunu kim bilebilirdi?"

"Evet. Doğru." Bana ters ters baktı ve toplanmaya başladı.

Doğruyu söylediğimden haberi yok. O mükemmel bir kadın. Kararlı.

Şımarık. Muhteşem. Rüya gibi sikiyor.

İçgüdülerim kendimi kontrol etmemle savaşıyor çünkü şu anda tek yapmak istediğim onu yatağa yatırmak ve-

Dur dostum. Daha değil. Önce onu buradan çıkar.

On beş dakika sonra, eşyalarını toplamış ve gitmeye hazırды.

Git.

"Peki, nereye? Yarasa mağarasına mı?" Dudaklarım seğiriyor.

Mükemmel olduğunu söylemiş miydim?

TEMPERANCE

"Onu takmayacağım. Sen delisin." "Seni sakinleştirmek zorunda bırakma beni."

Biraz eğlenmiş gibi görünse de şaka yapmadığından yüzde yüz eminim.

Elimdeki bereye bakıyorum. Yarasa mağarasının girişini göremeyeyim diye gözlerimin üzerine çekerek takmam gereken bereye. Yarın Bronco'm için geri geleceğini kabul etmek zorunda kaldığımda sınırlarımı zorladığını düşünmüştüm ama bu tam bir saçmalık.

"Ya bir polisin yanına çekersek? Kaçırıldığımı düşünecek. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Ağzımı bantlayıp ellerimi ve ayaklarımı bağlamak yerine, ki bunun bir kiralık katil için standart operasyon prosedürü olduğunu varsayıyorum-eğer önce sizi vurmazsa-Saxon garip bir şekilde sabırlı davrandı.

Saxon. Mükemmel bir şekilde restore edilmiş International Harvester Scout'unun bank koltuğunun diğer tarafından bana bakarken hala bu ismin ona uyduğunu düşünmüyorum.

Dört tekerlekten çekişli arabası yüzünden ruhumun duvarlarına çarpan kıskançlık dalgaları, arabasını açtığında uyum sağlamama yardımcı olmuş olabilir.

Yolcu kapısını tırmanmam için açtı. Ama Bronco'mu restore etmek için fazladan para istememe neden olan inanılmaz yeniden döşenmiş siyah-beyaz koltuk bile beni bu bereyi tartışmadan takacak kadar uyumlu yapmıyor.

Gösterge panelindeki bir düğmeye basıyor ve şeffaf camlar siyaha dönüyor. "Sorun çözüldü."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ağzım açık kalıyor ve arka koltuğa bakmak için dönüyorum. Her cam parçası limuzin gibi renklendirilmiş. "Roketler nereye monte edilmiş?"

Ona sertçe yan gözle bakıyorum ve aracın onun tarafından gelen ölçülü bir kıkırdama yakalıyorum.

"Ben Batman değilim. Roket falan yok. Benim işim biraz daha incelik gerektiriyor."

Bu şeyin silahsız olmasına imkan yok. "Makineli tüfekler? Kurşuna dayanıklı cam mı? Bu yüzden mi kapıyı açmama izin vermedin, zırhın ağırlığı yüzünden mi?"

"Koy. Giy. Giy."

Sabrı azalıyor ve ondan korkmam gerektiği halde korkmuyorum. Çenem inatla dışarı çıkıyor.

"Bu senin bilinçli ya da bilinçsiz olmanla sonuçlanacak, Temperance. Sen seç."

Ters ters bakıyorum. "Sen bir pisliksin."

"Sikimi seviyorsun," diye karşılık veriyor.

Bu konuda yüzde yüz haklı olmasından nefret ediyorum, o yüzden yalan söylüyorum. "*Sevdim*. Geçmiş zaman. Bu, bir erkekle bağlantılı olduğunu bilmeden önceydi. tetikçi." İfadem yüzündeki mizahı silip süpürdüğünde, bir yanımda bunu geri alabilmeyi diliyor.

"Giy şunu."

"Tamam."

Bereyi başıma geçirip gözlerimi kapatıyorum. Bu şapkanın ne tür bir kumaştan yapıldığını bilmiyorum, muhtemelen yarasa kıyafetiyle aynı şey, ama kesinlikle tüm ışığı engelliyor - inanılmaz koktuğundan bahsetmiyorum bile. Onun gibi.

SUV'un vitesini değiştirip caddeye çıktığında baharatlı, temiz erkeksi bir koku beni sarıyor. Bir süre dönüşleri takip etmeye çalışıyorum ama yaklaşık beş dakika sonra bu imkansız hale geliyor.

"Bana içki fabrikasından bahset," diyor. "Neler olacak? Büyük kalabalıklar getirecek başka özel etkinlikler var mı?"

"Bu hafta bir hızlı randevu etkinliği düzenliyoruz. Profesyonel bekârlar restoranda bir araya gelip kaynaşacaklar. Tanrı'ya şükür önümüzdeki hafta sonuna kadar normal turlarımız dışında başka bir etkinlik planlamadık, yoksa aklımı kaçıracaktım."

"Bu senin asıl işin mi? Özel etkinlikler mi?"

"Teknik olarak, ben COO'yum."

"Süslü bir unvan. Gerçekte ne anlama geliyor?"

Gözlerimi deviriyorum ama beremin altından göremiyorum. "Keira ne derse onu yapıyorum, etkinlikler de dahil. Gerçi bu işlerle ilgilenmesi için özel olarak birini işe alacağımızı umuyorum, çünkü yetişmek biraz zor olmaya başladı."

"Müzayedede iyi iş çıkardın."

Omuz silkiyorum. "Çünkü yapmak zorundaydım. Harika bir amaçtı. Ama bir etkinliğin sorunsuz geçmesi için son dakika detaylarını takip etmek hayatımda yapmak istediğim şey değil." Bir an için, patronumun kocasıyla doğrudan bağlantısı olan birine bunu söylemenin ne kadar akıllıca olduğunu düşündüm, ama onun ispiyonlayacağından şüpheliydim.

"Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

Bunu sormasına şaşırdım, ama yine de hayal edebileceğim her şekilde sürpriz oldu.

Sorusunu düşünüyorum ve aklıma hemen Elijah'ın dükkanındaki bitmemiş parça geliyor. Bu onunla paylaşmaya hazır olduğum bir şey değil, bu yüzden konuyu değiştiriyorum.

"Bu şey kaşındırıyor ve çok sıcak." Yalan söylerken beremi düzeltiyorum. "Yaşayacaksın."

"Emin misin?"

"Bunun benim işim olduğunu düşünürsek mi? Evet."

Kaşlarımı çatıyorum ama onun bu yorumu beynimde başka bir soruyu canlandırıyor. "İnsan tetikçilik işine nasıl giriyor? Bunun için bir çıraklık eğitimi var mı?" Konuyu değiştirmek pek kolay olmadı ama umurumda değil.

Uzun süre sessiz kalıyor, keşke yüzünü görebilseydim diyorum.

"İlk tercihim değildi." "Ordu mu, deniz piyadeleri mi?"

Başını çevirip bana baktığını göremesem de bunu hissedebiliyorum. İçimden bir his geldi ve ona göre hareket ettim.

"Neden öyle dedin?"

"Duruşun. Bunu her zaman fark edebilirim. Üniversitede bir ROTC öğrencisine aşık olmuştum. Kendini senin gibi taşıyordu."

"Adı neydi?" diye soruyor, hiç şüphesiz sıradan bir ton hedefliyor ve neredeyse başarıyor.

Bir kahkaha atıyorum. "Duruşu seni ele verdi diye onun peşine düşe c e k misin gerçekten?"

"Duruma göre değişir." "Neye bağlı?"

"Aşkın ne kadar ileri gittiğine."

Bu ince kıskançlık parıltısından neden hoşlandığımı bilmiyorum ama hoşlanıyorum.

"Üniversiteye nerede gittin?" diye soruyor sonra.

Cevap vermeden önce duraksıyorum. "Bana cevabını zaten bildiğin sorular sorma. Bu samimiyetsizlik olur."

"Tüm hayat hikâyeni bildiğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Ransom, küçük kız kardeşiyle ilgili tüm detayları bana anlatmak için kendi yolundan çıkmadı ve ben de o kadar derine inmedim."

Cevabına neden hem sevindim hem de sinirlendim? Beni takip etmesini mi istedim? Zarar görmüş olmalıyım.

"Sana ne anlattı?" Artan sessizliği doldurmak için sordum.

Yine bir cevap için beklemek zorundayım ve acaba trafiği mi yönetiyor yoksa bir cevap mı oluşturuyor diye merak ediyorum. Sanki otobana çıkıyormuşuz gibi hissediyorum.

"Yeter artık. Sen daha gençsin. Üniversiteye gittin ama o gitmedi. Mount'ın kadını için çalışıyorsun. Sen yasak bölgedesin."

"Yasak mı?" Ağabeyim gezegendeki en korumacı kardeş sayılmaz, ama kesinlikle kendi payına düşen erkekleri korkutup kaçırdı.

Saxon'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Evet. Yasak bölge."

Beynimde pek çok soru üstünlük için savaşıyor ama biri galip geliyor. "O zaman neden . . ." Sözlerimin yarım kalmasına izin verdim.

"Sıradaki soru." Cevabı sert oldu.

İçimde zafer gibi bir şey kabarıyor ve bu duyguyla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme şansımı kaybettiğimi fark edene kadar ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Yani, onu sorgulama.

"Peki ya sen? Liseden sonra askere yazıldın mı?" "Evet."

"Hiç üniversiteye gittin mi?"

"Hayır." Kısa cevapları daha fazla soruya davetiye çıkarmıyor.

"Mesleğiniz neydi?"

Cevap veremeyecekmiş gibi duraksıyor. Sonunda, "Keskin nişancıydım." diye cevap veriyor. "Sanırım bu uyuyor. Ne kadar süredir içeridesin?"

"Yeterince uzun."

Cevap vermemesi beni daha fazla soru sormaktan caydırmalı, ama fırsatımı kaçırmıyorum. "Neden çıktın? Beğenmedin mi?"

Homurdanıyor. "Zamanı gelmişti."

"Mount için çalışmaya nasıl başladın?"

"Bilmiyorum."

"Bekle. Kafam karıştı. Sanırım-"

"Hayır. Kimse için çalışmıyorum ve her gün onun emirlerini yerine getirmeyeceğimden eminim."

"Hâlâ anlamıyorum."

Cevap vermek istemiyormuş gibi homurdanıyor ama sonunda tekrar konuşuyor. "Ona bir iyilik yapıyorum. Mount'ın bana borçlu olması fırsatını çok sık kaçırmıyorum. Ne zaman ihtiyacım olacağını asla bilemem."

Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum ama onu sorgulamaya devam ediyorum. "Rafe'i nereden tanıyorsun?"

"Mount sayesinde," diye cevaplıyor, cevaplarını kısa tutuyor ama bu sefer sorularım tam bir daire çiziyor.

"Kardeşim ne iş yapıyordu? Bu işte bu kadar farklı olan neydi? Mount kulağa normalden daha kötü geliyordu..." Duraksıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Kardeşinin ne iş yaptığını ne kadar biliyorsun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı, çünkü bu konu hakkında hiç kimseyle konuşmadım. Sadece başının belaya girmesini istemediğim için değil, aynı zamanda kardeşimin kanunun doğru tarafından çok yanlış tarafında zaman geçiren bir kaçakçı olmadığını iddia etmeme izin verdiği için.

"Yeter," diyorum, onun yaptığı gibi cevaplarımı kısa tutarak.

"Devam et."

"Bir şeyler taşıyor," diyorum ve neredeyse yan gözle bakıldığını hissedebiliyorum.

"Kardeşin bir taşıyıcı."

"Biliyorum. Ben aptal değilim. Yasadışı işler yasal olanlardan daha çok kazandırıyor, o yüzden daha çok onları alıyor."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Bu benim hayatım ya da benim kararım değil. Bu Rafe'in kararı." Duraksıyorum. "Ama kardeşin olsaydı, rahatsız olmaz mıydı-" Sorumu yarıda kesiyorum çünkü bunun bir kiralık katile sorulacak saçma bir şey olduğunu fark ediyorum.

Saxon fark etmemiş gibi davrandı. "Ransom büyük bir iş aldı. Tam olarak ne olduğunu henüz bilmiyoruz ama yanlış insanlara kazık attı. Öyle insanlara bulaşmak istemezsin çünkü bunu anlatacak kadar yaşayamazsın."

Beynim hızla çalışıyor ve Rafe için duyduğum korku iliklerime kadar işliyor. "Neden birine kazık atma riskine girsin ki? O daha iyi bilmeli. Bana büyük bir iş olduğunu söyledi, yani bilmediği bir şey değil."

"Bilmiyorum ama umarım iyi bir nedeni vardır."

Sessizce, "Doğum günümü kaçırdı. Kaçırmayacağına yemin etti ve kaçırdı. Dünyadaki en dürüst insan olmayabilir ama sahip olduğum tek şey o. Ve her zaman sözünü tutar."

Bir kez daha Saxon'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. "Doğum günün ne zamandı?"

Bu aptal şapka yüzünden aşağı bakıp bir şey göremesem de çenem göğsüme düşüyor. "Bugün," diye fısıldıyorum.

"Kahretsin. Şaka yapıyorsun."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Mutlu yıllar bana."

Acıma partisi veriyormuşum gibi görünmekten nefret ediyorum ama yapacak bir şey yok. Keira'nın bu sabahki mesajı dışında, bu gezegende tek bir kişi bile bana mutlu yıllar dilemedi. Bu ne kadar acınası bir durum?

"Tanrım, üzgünüm Temperance."

"Bunun için endişelenme. Bir önemi yok. Rafe'in iyi olduğundan emin olmak dışında hiçbir şeyin önemi yok. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım Saxon."

Bir an durdum ve düşündüm.

"Bu senin gerçek adın mı?"

S Axon ... Jeremiah'ın arka odasında lanet bir tarih kitabından seçtiğim takma isim.

ABD hükümeti tarafından onaylanmayan ilk cinayetimde tetiği çektim. O zamanlar kulağa hoş geldiğini düşünmüştüm - her şeyin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm - ama bir bok bilmeyen yirmi bir yaşında bir serseriydim.

Uzun zamandır ilk kez, seçtiğim isimden nefret ediyorum. Onun dudaklarından duymak istemiyorum.

Hayatta olduğumu bilen sadece iki kişi gerçek adımlı biliyor ve bu kadar uzun süre adsız kaldıktan sonra birinden bu adı duymayı ne kadar istediğimi şu ana kadar fark etmemiştim. Bu kadının beni katillerin ve suçluların kullandığı isimle çağırmasını istemiyorum. Ben onun içindeyken bunu söylemesini kesinlikle istemiyorum.

"Kane."

Bunu yüksek sesle söyler söylemez, geri almak istediğimi biliyorum. Bunu bana karşı kullanabilir. Bir şekilde kim olduğumu öğrenebilir. Geçmişimi ve gömülü kalması gereken gerçek kimliğimi ortaya çıkarabilir. Hacker arkadaşı var ve Temperance'a gerçeği söylemek beni lanet bir aptal yapar.

"Kane." Bunu deniyor ve birdenbire yanlış bir seçim gibi gelmiyor. Uzun zamandır yaptığım en iyi seçimmiş gibi geliyor. "Hoşuma gitti."

Onun onayının benim için neden önemli olduğunu bilmiyorum ama bu da iyi hissettiriyor.

Benim neyim var böyle? Sadece kulüpteki o ofis sahnesine girerek dünyamı alt üst ettiğini biliyordum, ama şimdiye kadar ne kadar olduğunu fark etmemiştim.

Bu kızdan hoşlanıyorum.

Bunun sonuçları akıl almaz. Normal insanlar gibi ilişki kuramıyorum. Ben normal değilim. Böyle bir lüksüm hiç olmadı. Elbette bir banliyö mahallesine taşınıp sabah işe giderken komşularıma el sallayabilirim ama bir süre sonra çok fazla soru soracaklar ve ben de çekip gitmek ve bir daha arkama bakmamak zorunda kalacağım ve bu tür bir kayboluş çok fazla soruyu beraberinde getiriyor. Bu yüzden içime kapanıyorum. Bu daha güvenli. Daha kolay.

"Beni nereye götürüyorsun, Kane?"

Temperance soruyu sorar sormaz fikrimi tekrar değiştiriyorum. Kesinlikle çuvalladım. Artık bana her şeyi sorabilir ve adımı kullandığı sürece cevap vermek isteyeceğim.

Akıllı ol. Kafanla düşün, sakinle değil. Ya da seni hayatta tutmayan başka bir şeyle.

Ona en basit cevabı veriyorum, ki bu aslında gerçek oluyor. "Benim evim."

"Yarasa mağarası mı?"

İki saniye önce karnıma vuran panik atağı tamamen dağılıyor. "Harika şeylerim var ama ne yazık ki gizli bir su girişi yok."

"Bu hayal kırıklığı. Ama adın Bruce olmadığı için bunu görmezden geleceğim."

"Teşekkürler."

"Ama benimle bir anlaşma yapmalısın. Eğer bir tane alırsan, onu beresiz görmeme izin vermelisin."

Esprî anlayışını nasıl koruduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu da hoşuma gitti. "Anlaştık."

"Güzel. Belki de el sıkışmalıyız, o zaman ben boğulmadan önce bu aptal şapkayı çıkaracak kadar bana güvenirsin."

"Olmaz." "Ama-"

"Ağzını kapatmıyor. Sen iyisin."

Bir *pufft* ile dudaklarından bir hava akımı üflüyor ve gevşek bir saç tutamı boynunun yanında dalgalanıyor, dilimi gezdirmek istediğim bir boyun-

Lanet olsun. Onunla ilgili tüm detayları fark etmeyi bırakmalıyım.

Evet, sanki bu mümkünmüş gibi. Bu kadına bağımlı oldum. *Kötü.*

TEMPERANCE

Ten dakika sonra Scout yavaşlıyor ve duyularım yeniden canlanıyor. Tekerleklerin sesiyle uyuşmuşlar.

otoyol ve şaşırtıcı derecede arkadaşça bir sessizlik.

Fren yapmadan önce birkaç dönüş daha yapıyoruz ve garaj kapısı gibi bir ses duyuyorum. Tekrar hızlanıyor ve ses tekrarlanıyor ve SUV'u park edip kapattığında içeride olduğumuzu varsayıyorum.

"Alfred burada mı?" İzin istemeyi beklemeden terli kafamdaki şapkayı çıkarırken soruyorum. Neden Batman esprilerine takıldığımı bilmiyorum. Batman yanımda oturan adam gibi röntgenciliğe meyilli bir kiralık katil değildi. Belki de Bruce Wayne, Kane'den o kadar da uzak değildi.

Kane. Bu isim ona Saxon'dan daha çok yakışıyor ama Bunun başka bir takma ad mı yoksa doğuştan gelen bir isim mi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum ve bunu bilmem gerekiyor.

"Alfred yok."

"Bummer." Renkli camlardan etrafıma bakmak için dönüyorum ama pek bir şey göremiyorum. Yine de görebildiğim az şey kıskançlığımı artırıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Sanki ölüp dört çeker cennetine gitmişim gibi. Çenem gevşeyerek Scout'tan dışarı fırlıyorum ve zırhlı kapı konusunda haklıymışım. Çok ağırdı ama beni yavaşlatmadı. Çok heyecanlıydım.

Burası tam teşekküllü bir depo ve gösteri kalitesinde, tamamen restore edilmiş Scout'lar, Bronco'lar, Land Cruiser'lar, Hummer'lar, Jeep'ler ve daha fazlasıyla dolu.

"Bu gerçek mi? Beni gerçekten bayılttın ve ben rüyamda cenneti mi görüyorum?"

Zemin, ortasından kırmızı yarış şeritleri geçen kaygan bir siyaha boyanmış. Bir köşede iki hidrolik asansör, bir tamirciyi odun gibi yapacak kadar alet kutusu ve parlak aletler ve bir dönümlük raflar gibi görünen parçalar var.

"Beğendin mi?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Delirdin mi sen? Bu ... bu ülkedeki en büyük antika dört çeker özel koleksiyonlarından biri olmalı."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Aslında dünyadaki." "Sanırım aşık oldum."

Diğer köşesi yükseliyor. "Demek gereken buymuş."

"Arabalarla," diyorum açıklık getirerek.

Bakışlarımızı kırıyor ve bir kralın hayranlık duyduğu tebaasını incelemek için kullanmasını bekleyeceğim bir tavırla koleksiyonuna göz gezdiriyor.

"Kaç tane var?"

"Burada mı? Yüz on dört. Ama toplamda dört yüzden fazla var."

Sayıyı duyunca neredeyse boğulacaktım. "Nasıl?"

"Islak iş öder."

Tüm bu güzel evleri satın almak ve yeniden inşa etmek için kullandığı kanlı paradan bahsedince hayranlığımın azalacağı düşünülebilirdi.

araçlar. Biri de çılgınca yanılabilir.

"Bu sizin paravanınız mı? Para aklama yöntemin mi?"

Uzaklaşırken omuz silkiyor. "Onun gibi bir şey. Hadi ama."

Bakışlarımı arabalardan ayıramıyorum ve bir yan aynanın arkasını okşamak için uzanıyorum. Krom kusursuz. Montaj hattından yeni çıkmış gibi.

"Temperance." Adım devasa depoda yankılanıyor ve Scout'un bagaj kapağını dikkatimi çekecek kadar yüksek bir sesle kapatıyor. Bir elinde bavulum, omzunda da spor çantam vardı.

Kane'de olduklarını söylemeliyim. Onun bir adı var.

Daha önceki sorum tekrar ön plana çıkıyor. "Kane gerçekten senin adın mı, yoksa başka bir takma ad mı?"

Birkaç nedenden ötürü milyonlarca soru soruyorum. Bir, çünkü bilgi güçtür. İkincisi de, aklımı kardeşim için endişelenmekten alıkoyduğu için. Eğer Mount bana Kane'in dediklerini yapmamı emretmeseydi, şu anda Rafe'i bulmamızı istiyor olurdum. Bunu beş dakika sonraya saklıyorum, sonra onun peşine düşeceğim.

"Fark eder mi?"

El çantamı tekerleklerinin üzerine oturacak şekilde indiriyor ve yük asansörünü engelleyen bir kapı açıyor. Filmlerde gördüğünüz türden ama gerçek hayatta hiç görmedim.

İçeri giriyorum ve üçüncü katın düğmesine basmadan önce kapıyı kapatmasını bekliyorum. "Gerçek adımı biliyorsun. Bu adil görünüyor."

Göz ucuyla bana bakıyor. "Seni becerdiğim için değil mi?"

"Hatırlatma bana."

Bunu gerçekten söylüyorum çünkü daha fazlasını söylerse, bunu tekrar yapmasını ne kadar çok istediğimi düşüneceğim. *Ki bu olamaz.* Sadece tetikçi olduğu için değil, Rafe'e odaklanmam gerektiği için de.

Ama şimdi bu kapalı alanda olduğumuz için ondan yayılan inanılmaz koku bana onunla ilgili her şeyin korkunç olmadığını hatırlatıyor.

Asansör duruyor ve bizi dışarı çıkarmadan önce duraklıyor. "Evet. Bu benim gerçek adım."

Bu itirafta söylenmemiş bir şey var. Sanki onun gerçek ismini hayatım pahasına korumam gerekiyormuş gibi çünkü ifşa edersem dünyasını gerçekten mahvedebilir.

Bu bilgiyle polise koşmalıyım. En azından Valentina'nın kocasına. Ya da Ariel'e. Ama bunu yapmak istemiyorum, çünkü onları bu işe bulaştırırsam muhtemelen patronumun kocası beni vuracak. Keira için çalışmanın bataklıkta büyümeyle ortak bir yanı var, işleri kendimiz hallediyoruz. Yabancılar yok.

Asansörden ilk adımımı atarken bu düşünce aklımdan uçup gidiyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Vay anasını," diye fısıldıyorum.

Heykelim, Kane'in devasa çatı katı yaşam alanının girişinde bir gösteri parçası olarak duruyor.

Benim heykelim. Onun evinde.

Bakışlarımı metalden ayırıp Kane'in yüzüne bakıyorum. Dikkati hâlâ yaptığım işin üzerinde, sanki hayretle izliyor. Bu beni itiraf etmek istemediğim yerimden vuruyor.

"Satın almak zorundaydım. Yapamazdım."

"Biliyor muydun-" Dedim ama cesaretimi kaybettim. "Ne?"

Tekrar ifade ediyorum. "Gregor Standish'in eseri olmadığını biliyor muydun?" "Sanatçının kim olduğu umurumda değildi. Sadece almam gerekiyordu."

Gurur, çenemi daha yukarı kaldırmamı ve ona gerçeği söylemeye cesaret etmemi sağlıyor. "Bu benim."

Dönüp bana bakıyor, bakışları daralıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu ben yaptım. Bu benim sanatım."

Benden heykele bakıyor ve tekrar geri dönüyor, sanki beni yeni bir şekilde görüyormuş gibi. Sağlıklı ya da akıllıca olandan daha çok sevdiğim bir şekilde.

"Bunu nasıl bilemedim?"

Kayıtsızca omuz silkiyorum. "Pek fazla insan bilmez. Bu bir hataydı. Müzayedede olmaması gerekiyordu."

"Onu geri vermeyeceğim," diyor Kane, gözlerini kısarak. "O benim."

Sahiplenici ifadesindeki bir şey karnımda bir ateş yakıyor. Görmezden gelmeye çalışarak yutkunuyorum. "Senden bunu istemezdim. Bağış iyi bir amaca gitti."

Homurdanmadan önce yüz ifadesi tekrar kapanıyor.

Birkaç dakika sessizce durduk, ikimiz de eserimi inceledik. İçindeki kusurları fark ettim. Tekniğimin daha iyi olabileceği kaynaklar. Temiz kesilmemiş bir metal parçası. Hurdalıktan taşırken elimi kesen kenar.

"Daha iyisini yapabilirim. Yapacağım." Beni bu açıklamayı yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama Kane dönüp tekrar bana bakıyor.

"Açıkla."

"Quarter'daki bir galeri birkaç parça sipariş etti. Bu hafta onlar üzerinde çalışmam gerekiyor. Becerilerim daha da keskinleşecek. Daha iyi olacağım. Birisi gerçekten bu parçalar için para ödeyecek."

"Bunun parasını ben ödedim."

"Ama satmak için tasarlanmamıştı. Sadece ... ben etrafta dolanıyordum. Bu parçayı daha iyi kaynaklayabilirdim." Beni rahatsız eden parçayı gösteriyorum.

"Kusurlar onu eşsiz kılıyor. Bunlar için asla özür dileme."

Çantamı asansörün yanındaki konsol masasına indirirken sözlerini içime sindiriyorum.

"Hadi gel. Burayı görmek istersen seni gezdireyim."

Üzerine atlamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce dikkatini dağıtmak için ona yapışıyorum. "Yarasa mağarasını görme fırsatını geri mi çevireyim? Asla."

Beni devasa mağaraya doğru götürürken yine homurdanıyor. Tamamen açık, iki tarafındaki kocaman pencereler dışarıdan kimsenin içeriği görmesini engellemek için siyaha boyanmış.

"Burası neydi?" "Depo."

"Hâlâ New Orleans'ta olduğumuzu biliyorum. Yani saklandığın yerin nerede olduğunu asla öğrenmememi sağlamaya çalışıyorsan, muhtemelen işe yaramayacak."

"Deneyebilirim."

"Unutuyorsun, telefonumda GPS var." Planındaki kusuru gösterirken kendimi beğenmiş hissediyorum.

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Binanın çeyrek mil çevresinde işe yaramaz ama iyi deneme prenses."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum ve bir mil kare granit tezgâhı varmış gibi görünen geniş mutfakı inceliyorum. Süslü cihazların üzerinde fiyat etiketleri de olabilir, çünkü *pahalı* olduklarını haykırıyorlar.

"Paran var, değil mi?" Bu aptalca bir soru, özellikle de aşağıda arabalar hakkında yaptığı yorum yüzünden.

"Ben iyiyim." Mutfakı işaret ediyor. "Buzdolabında ve dolaplarda yiyecek var. Keyfinize bakın. Yemek yapmayı seviyorsanız, çekinmeyin. Eğer

Bende olmayan bir şey istiyorsan, sor."

Yaşam alanına doğru devam etmeden önce bir yanıt beklemiyor. "Oturma odası. Televizyonda uydu ve aklınıza gelebilecek her şey var." Geniş ve açık bir merdivenin önünde durduğunda onu takip ediyorum. "Yatak odaları ve banyolar üst katta."

Görebildiğim her şeyi içime çekiyorum. Dekorun endüstriyel tarzda olduğu belli ki bu da mekâna çok yakışmış. Siyah deri koltuklar rahat görünüyor, sanki şu anda kıvrılıp kestirebilirmişim gibi. Tabii eğer yastık ya da battaniye olsaydı. Mekân kadın dokunuşlarından yoksun ve tek bir insan resmi yok, ancak duvarda tuvaler, maskeler ve silahlarla birlikte dünyanın dört bir yanındaki önemli yerlerin çerçeveli fotoğrafları asılı. Fotoğrafları kendisi mi çekti diye düşünmeden edemiyorum.

Bir de yakından bakmadan listeleyemeyeceğim kadar çok sayıda eşyanın bulunduğu raflar var. *Seyahat hatıraları mı?*

Kane büyük bir metal ve ahşap dolaba doğru ilerliyor. Buzsuz bir bardağa viski ya da viski gibi görünen bir şey koyarken "İçki?" diye soruyor.

Geçirdiğim günü düşününce, sert içkiler bana göre olmasa da hayır demiyorum. "Benimki duble olsun." Bu her zaman söyleme şansına sahip olmak istediğim bir şeydi.

İki bardağı kanepenin önündeki masaya taşıdığı anda, beni çağırır gibi çenesini sallıyor. İçkiler onda, ben de gidiyorum. Ondan bir bardak alıyorum ve daha dudaklarıma götürmeden bardağın ağzını kapatıyor.

"Bunun ideal olmadığını biliyorum ama mutlu yıllar Temperance."

Doğum günü dileği, dünyamdaki *her şeyin* yanlış olduğunu hatırlatıyor, genel olarak *her lanet şey* olarak da biliniyor. Girişindeki heykele bakıyorum ve düşüncemi düzeltiyorum. *Neredeyse her şeyi.*

"Teşekkürler." Sesim hâlâ sert bir tını taşıyor.

"Bana Rafe'in gitmeden önce sana ne söylediğini anlat."

Kanepenin lüks deri minderine gömülmeden önce iki elimi bardağın etrafına sarıyorum. Sorusu beni en önemli şeye, kardeşime geri götürüyor.

"Büyük bir işi olduğunu. Tehlikeli bir iş."

"Ayrıntı vermedi mi?"

"Kız kardeşine söyler miydin?" Bir yudum aldıktan sonra soruyorum. Dilimin üzerinde bir sıcaklık dolaşıyor.

"Eğer bir kız kardeşim olsaydı, ona hiçbir şeyin dokunmadığından emin olurum."

Kız kardeşin yok o zaman.

"Bunu yapmak için Rafe'in benimle ilişkisini tamamen kesmesi gerekir ve bu onu asla affedebileceğim bir şey değil." Üzerime bir duygu dalgası çöküyor ve gözlerimin arkasında ani yaşlar belirliyor. "Hayatını böyle aptalca riske attığı için o piçi asla affetmeyeceğimden değil."

Kane uzanıyor ve geniş avucuyla dizimi kapatıyor. "O yetişkin bir adam. Yetenekli. Ne yaptığını biliyor." Sıkıyor ama Rafe'i sağ salim geri getireceğine dair hiçbir söz vermediğini fark ediyorum.

"O zaman neden birine kazık atsın ki? Bunun sonunun iyi olmayacağını biliyor olmalı."

Kane'in dudakları düzleşiyor. "Kardeşin bir işi almadan önce pek fazla soru sormaz. Özellikle de fiyat doğruysa."

Likörden bir yudum daha alıyorum ve sıcaklık karnıma doğru bir yol açıyor. Başımı arkamdaki mindere yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Aptal ya da açgözlü. Birinin işleri berbat etmesinin iki nedeni bunlar, değil mi?"

Kane başını sallıyor.

"Peki, hangisi?"

"Sana söyleyemem. Çünkü başka bir alternatif olabilir."

"Ne gibi?"

"Belki de geçmeyeceği bir çizgi bulmuştur."

Homurdandım. "Doğru. Fiyatı uygunsa her şeyi kaçıran adamın birden ahlakı oldu."

Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Kardeşinin her şeyi kaçıracağını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım öyle."

Kane başını sallıyor. "Öncelikle, bildiğim kadarıyla Rafe önüne gelen her işi kabul etmez. O da benim gibi seçer ve alır. Çok çalışıyor olabilir ama yine de seçicidir."

Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğinden emin değilim. "Peki, bir sonraki adım ne? Onu öldürmeye çalışan insanları öldürmek mi? Onlardan önce onu bulmak mı?"

Kane içkisinin kalanını geri atıyor. "Kazacağız. Sonra tepki veririz."

Bu genel cevap beni pek de rahatlatmıyor.

"Rafe'in gerçekçi olarak ne kadar süre güvende kalması gerekiyor? Otuz günlük özel bir sözleşmeniz olduğunu söylemiştiniz. Sonra ne olacak?"

TEmperance bir anomali. Ağlıyor ve kardeşini bulmam için bana yalvarıyor olmalıydı. Her şeyi sunmak ve Rafe'i geri getirmek için her şeyi yapmalı. Dönmemesi bana çok şey anlatıyor.

Öncelikle, Rafe'nin dünyasının nasıl işlediğinin sandığımdan çok daha fazla farkında, her ne kadar Rafe'nin onu periferide tuttuğunu bilsem de. Soruları sivri ve zekice.

Tüm bunlar onu daha çok istememe neden oluyor.

Son on beş yıldır kendimi, muhtemelen benimle aynı iş kolunda olan biri dışında, bu dünyada yürüyen hiçbir kadının hayatıma uyamayacağına ya da yaptıklarımı görmezden gelemeyeceğine ikna ettim. Temperance'ın bunu yapabileceğini kesinlikle düşünmemeliydim, ama bu sınırlı bilgiye dayanarak öyle düşünüyorum.

"Duruma göre değişir. Rafe ortadan kaybolma konusunda iyidir. O bataklıkları herkesten daha iyi biliyor diyebilirim ve eğer bulunmak istemiyorsa, uzun bir süre bulunmayacaktır."

Yüzünü ovuşturuyor. "Peki, bu nasıl işliyor? Gerçek tehdit nedir?"

Ona doğruyu söyledim. "Rafe'ye ulaşamazlarsa, onu dışarı çıkarmak için seni kullanmaya çalışacaklar. İkinizi de öldürecekler. Eğer onu bulurlarsa

Biz bir plan yapmadan onu öldürecekler."

"Peki, plan nedir ve ne zaman bir plan yapacaksınız?"

"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Becerilerinizi sorgulamıyorum, ama görünüşe göre

Şu anda havada bir sürü şey var."

"Var ama Mount beni seni güvende tutmak için çağırdı. Sen bunun bir parçası değilsin. Kardeşinin yaptığı şey yüzünden acı çekmene gerek yok."

"Ama sen de onu güvende tutmak zorundasın. Yapamam. Onu kaybedemem.

Elimde kalan tek şey Rafe."

Ona bu işin sonsuza dek mutlu bir sonla bitme ihtimalinin çok düşük olduğunu söyleyemem.

"Tüm kötü insanları öldürsen ve o da geri gelse olmaz mı?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Seni onların ellerinden uzak tutacağız ve ben de Rafe üzerinde çalışacağım. Yapabileceğim tek şey bu."

İçkisinin geri kalanını devirdiğinde ayağa kalkıp sürahiyi alarak onun bardağını yeniden dolduruyorum, sonra da benimkine bir ölçü daha koyuyorum.

"Planın bu mu yani? Bekleyip görmek mi? Neden onları avlamıyoruz?"

Cevap vermiyorum ve o bir şekilde kafasında bunu çözüyor.

"Ah, bekle. Yapmak için para aldığın iş bu değil."

"Bu iş için para almıyorum. Mount'ın bana bir iyilik borcu var." "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

İkimiz de sessizleşiyoruz, içkilerimizi yudumluyoruz ve şüphesiz benzer şeyleri düşünüyoruz.

"Elimden geleni yapacağım ve *günün* sonunda güvende olacağın dışında sana hiçbir söz veremem."

Uzun süre beni inceledi. Benden alabileceği tek şeyin bu olduğunu anlamış olmalı ki başını sallıyor. "Tamam."

Şimdi o bu konuda kendini daha fazla zorlamadan konuyu değiştirmeliyim. Bu gece ikimizin de yapabileceği bir şey yok. Söylemem gerekenleri söyledim ve şimdi bekliyorum.

"Metal heykeller yapmaya nasıl başladınız?" diye sordum.

Satın aldığım eserin sanatçısı olduğunu itiraf ettiğinden beri bu soru bilinçaltımda dolaşıp duruyordu. Ne olursa olsun Mary's House'a bağışta bulunacaktım ama eser beni kendine bağladı. Bir kez gördüğümde, ona sahip olmalıyım. Temperance'ın bunu yaptığını bilmek ... hem onu hem de Temperance'ı daha da inanılmaz kılıyordu.

Temperance'ın bakışları sanki tüm dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi bardağındaki liköre kayıyor. "Benim gibi büyüdüğünüzde, bir çocuğu meşgul edecek çok fazla seçenek yoktu. Rafe avlanmayı, balık tutmayı ve bataklığı keşfetmeyi severdi. Bana bir yaz gördüğü ve ödümü koparan on sekiz metrelik bir timsahla ilgili bir hikaye anlatmıştı. Babam bana ne kadar bağırırsa bağırırsın aylarca tekneye binmedim. Onun yerine atölyesinin etrafında dolanıp hurda metal topladım ve bunları bir araya getirerek bir şeyler yapmaya başladım. Nihayetinde, büyüdüğümde lehim yapmayı ve kaynak yapmayı öğrendim ve kendi başıma bir hayat kurdum. Asla satmayı düşünmedim. İnsanların böyle şeyler için, özellikle de bu kadar para ödeyecekleri aklıma gelmemişti."

Diğer teklif sahiplerinin ne kadar ödemeye razı olduklarını düşündüm. Temperance'ın eserinin bir piyasası var. Buna hiç şüphe yok.

"Peki ya şimdi? Bu Seven Sinners'daki işin için ne anlama geliyor?"

Uzun, siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bunun *günlük işini bırakma* vakası olduğundan oldukça eminim." Gülümsüyor ama daha çok yüzünü buruşturuyor gibi.

"Ama günlük işini seviyor gibi görünmüyorsun." Kendi kendime ekliyorum, *sen de işinden bahsederken iş arkadaşların gibi ışıldamıyorsun.*

Sanat.

"Bir kısmı," diyor beni düzelterek.

"Yani heykellerinden geçimini sağlayacak kadar kazansan bile içki fabrikasında çalışmaya devam mı edeceksin?"

Bu olasılığı hiç düşünmemiş gibi duraklıyor. "Güvenilir bir gelir kaynağı değil. Ayrıca, COO olmak kadar saygın bir iş değil."

Cevabı beni şaşırttı. "Saygın mı? Gerçekten mi? Bu umurunda mı?"

Gözlerini bana dikti. "Bataklık pisliği olmayı dene ve bana nasıl hissettirdiğini söyle."

Ahhh. Ve büyüleyici Temperance Ransom yapbozunun bir parçası daha yerine oturuyor. "Yani sırf başkaları ne düşünüyor diye sevmediğin bir işi bırakıp sevdiğin işi yapmaya devam mı edeceksin?"

"Anlamıyorsun." Bir yudum daha alır.

"Hayır, sanırım anlamıyorum. Sonuçta, saygın bir işim olmadığından eminim ve bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Aslında saygınlığı ve başkalarının ne düşündüğünü siktir et. Hiç önemi yok. Saygın bir işe sahip olmak insanı iyi bir insan yapmaz."

K

Ane'nin cevabı akıllara durgunluk veriyor. O bir *kiralık katil*. Yaşamak için insanları öldürüyor. İnsanların ne yaptığını nasıl umursamaz?

bunu düşünür müydü? Gerçi bu muhtemelen pek çok kişiye söylediği bir şey değil ama olsun.

"Haklısın, sanırım."

Buna karşılık hiçbir şey söylemiyor, sadece düşünceli bir şekilde içiyor. Ben de ondan bir ipucu alıp aynısını yapıyorum.

Bardağım boşaldığında, burbonun sıcaklığı damarlarımda akıyor ve kendimi çok daha yumuşak hissediyorum. *Belki de insanlar bu yüzden içiyordur. Tüm kötü şeyleri alıp götürüyor.*

Normalde sadece bir ya da iki kadeh şaraba dayanabiliyorum, bu yüzden birden fazla sert likör doğrudan kafama gidiyor.

"Bir Alfred almalısın," diye geveliyorum.

Paslı bir kahkaha patlaması ondan uzaklaşıyor. "Batman'e olan takıntın nedir?"

"Gerçekten öyle bir takıntım yok. Sadece tüm bunları gerçeküstü buluyorum ve eğer İngiliz aksanlı bir uşağınız olsaydı, gerçekten rüya gördüğüme inanırdım."

Bardağı elimden çekip aldı. "Sanırım yeterince içtin." "O şeyin tadı o kadar da kötü değildi."

Gölüyor. "Kaç para olduğunu bilseydin, muhtemelen boğulurdun."

"Ya da güzel halının üzerine tükürdüğümde gerçekten kötü hissederdim. Burayı kim dekore etti ki?"

Aynı anda hem erkeksi, hem davetkâr, hem de işlevsel olmayı başaran, açıkta bırakılmış kanalları, metal ve ahşap kirışleri, pahalı çağdaş mobilyaları ve maun ve krem renkleriyle kavernöz odayı tanıyorum.

"Ben yaptım."

"Vay be." Yine de, muhtemelen gizli sığınağı olan depoyu dekore etmesi için bir iç mimar tutamayacağını düşünürsek şaşırmamalıyım. *Yarasa mağarası hâlâ kulağa daha havalı geliyor.* Özellikle de çakırkeyif olduğum şu anda.

"Bir içki daha," diyorum, bu duyguyu kaybetmek istemiyorum. Sarhoşluğumun sıcaklığıyla, kontrol edemediğim her şeyle ilgili endişelerimi bir ya da iki saatliğine de olsa bir kenara bırakabiliyorum. Gerçeklik çok yakında inecek.

"İçki içmediğini sanıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten ismimin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama içki almak için kulüpteki bara hiç gitmedin."

"Çünkü Magnolia bana gösterene kadar orayı bilmiyordum.

Ayrıca, orada bazı sürüngenler varmış gibi görünüyordu."

Kaşları birbirine daldı. "Kim?"

"Giles adında biri. Kulağa çok iddialı geliyordu. Zaten orada isimlere izin verilmediğini sanıyordum, o yüzden Magnolia'nın ağzından kaçırması garipti."

Kane'in yüz ifadesinde bir şey parlıyor ama ben anlamını yorumlamaya çalışmadan kayboluyor. Çok formda olduğumdan ya da ifadesinin ele verdiği küçük şeyleri okumakta çok iyi olduğumdan değil.

Ama olmak istiyorum.

Bu düşünce temelimi sarstı. Zaten bir kiralık katile karşı hâlâ ciddi bir şehvet duyduğum gerçeğiyle boğuşuyorum ve şimdi de adamı sevmekle tehdit ediliyorum. Onu daha iyi tanımak istememeliyim.

Mantıklı beynim bir karşı argümanla araya giriyor. *Kardeşin görünüşe göre çok kötü insanları soyan bir suçlu. Bu onu daha az sevmeni mi sağlar?*

Tuş, beyin. Tuş.

"Eğer zihinleri okuyabilseydim ..." Derin sesi düşünce trenimi böldü.

"Ne?"

"Seninkini okuyabilseydim çok ilginç şeyler öğrenirdim diye düşünüyordum."

Başımı sallıyorum ama aklımdan çıkmıyor. Bir kiralık katil *gibi* olabilirim. *Böyle bir şey olmayacak.*

Bu yüzden yalan söylüyorum, ki bu gece onun yanında çok sık yaptığım bir şey bu. "Pek sayılmaz. Orası çoğunlukla sıkıcı."

"Beni çıplak düşünmek zorunda olduğun kadar sık değil," diyor hınzır bir sırıtışla.

Kulüpte bana doğru sinsice yaklaşırken aynı hınzır sırıtışını gösterdiği görüntüler zihnime hükmediyor ve "Artık öyleyim" diye mırıldanıyorum.

İki kaşı da havaya kalkıyor ve ben tavşan deliğinden daha da aşağı düşüyorum. Kendi iyiliği için fazla çekici. Ve o düğmelerin ve o mükemmel dikilmiş pantolonun altında ne olduğunu düşündüğümde ...

Hayır. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Hepsini düşünmeyi bırakmalıyım. Elleriyle, ağzıyla, ... ne kadar yıkıcıydı.

İçkiyi geri deviriyorum ve hepsini son bir yudumda içiyorum. "Yavaş ol."

Onu görmezden geliyorum ve kendime bir ölçü daha içki alıyorum. Hiçbir zaman unutkanlığımı bir şişede bulan biri olmadım, ama bunun neden bu kadar popüler bir çözüm olduğunu anlamaya başlıyorum.

Bir sorunuz mu var? Alkolü de ekleyince her şey bulanıklaşıyor ve beyniniz yavaşlıyor. Hala sizi rahatsız mı ediyor? Açıkçası, biraz daha iç ya da zil zurna sarhoş ol ve hiçbir şey hatırlamayacaksın.

Sağduyum bana bir katille birlikte olduğumu hatırlatıyor. *Gördüğüm en inanılmaz gözlere ve en iyi sanat zevkine sahip bir katil.*

Onun delici bakışlarından uzaklaşıp köşede duran, tepesinde kartal gagası ve kanatları olan bir totem direğinin önünde duruyorum.

"Bana sanatının geri kalanından bahset. Oldukça eklektik bir koleksiyon." Dilim son hecelerde tökezlemekle tehdit ediyor ama başarıyorum. Zar zor.

"Ben eklektik zevkleri olan bir adamım." Ses tonu bir ima taşıyor, sanki sadece sanat zevkinden bahsetmiyoruz.

"Yani aynı anda hem esmer, hem sarışın, hem de kızıl saçlı biriyle mi yatıyordun?" Soru ağzımdan çıkıveriyor ve geri almak istemiyorum. Beni ektiği gecedен beri kafamı kurcalıyordu. *Başka bir kadınla mı birlikteydi?*

Olmama ihtimalinin daha yüksek olduğunun farkındayım ama elimde kanıt yok. Başka bir kadınla seks yapmaktansa birini öldürmesini tercih etmem garip mi?

Bende ciddi bir sorun var.

Bir kahkaha daha atıyor ve bu ilkinden daha az paslı geliyor. "Sadece lezzetli bir esmer." Vücudunun sıcaklığı bluzumun arkasına nüfuz ederken sesi kulağımın etrafında kıvrılıyor.

Etrafımda dönüyorum. "Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyorsun? Ürkütücü. Edward Cullen'ın çılgın hızı gibi." Duraklıyorum, kitapsever hayal gücüm çıldırıyor. "Sen vampir misin?"

Başını arkaya atıp geniş boşluğu kahkahalarla doldururken tüm ifadesi yumuşuyor.

"Sen türünün tek örneğisin, Temperance. Gerçekten," diyor ve ben bu iltifatı kasırgadan sonra gelen güneş ışığı gibi içime çekiyorum. "Başka sorunuz var mı?"

Sahip olduğum pek çok sorudan birini sıralamak için ağzımı açıyorum ama parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Boş ver. Bunun cevabını biliyorum. Sana verebileceğim cevapları vereceğim. Zamanla." Duraklıyor, buz mavisi gözleri kuru bir şimşek gibi çakıyor. "Ama kıskanmış olman hoşuma gitti."

"Kıskanmadım."

"Yalancı."

Parmağını alt dudağımda gezdiriyor ve dilim onu yalamak için dışarı fırlıyor.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Temperance."

Adımı söylemesi hoşuma gitti. Nedense bu beni daha emin hissettiriyor. Artık tamamen yabancı iki kişi değiliz. Kim olduğumu ve nereden geldiğimi biliyor ama bana hâlâ eskisi gibi bakıyor, sanki beni yutmak istiyormuş gibi.

"Duymadın mı? Benim hayatım tehlikeli bir oyun." Göz kapaklarım titreyerek kapanırken ve dudaklarım dudaklarının fırçasını beklerken ona doğru eğilirken bu boğucu, seksi sesin nereden geldiğini bilmiyorum.

Ama gelmiyor.

Gözlerimi kırıştırıp ona bakıyorum. Yüz hatları sıcaklığını kaybetmiş, taşa dönmüştü.

"Olmamalı. Güvende olmalısın. Seni bu işe bulaştırdığı için kardeşinin canı cehenneme. Sana dokunduğum için beni sik. İkimiz de

vurulmalı."

Birkaç dakika önceki tüm iyi hislerim yok oluyor ve bu beni kızdırıyor. *O duyguları seviyordum.*

Parmağımla göğsünü dürtüyorum. "O yüksekte atını bırak. Artık ne olduğunu biliyorum ve beni diğer yöne koşarken görmüyorsun çünkü *Sen. Korkutmuyorsun. Korkutma. Beni.*" Son dört kelimenin her birini başka bir dürtmeyle noktalıyorum.

Bakışlarında yine şimşekler çakıyor ve çenesi esniyor. "Öyle olsun."

Ne olduğunu tam olarak anlayamadan beni kollarına alıyor ve merdivenlere doğru ilerliyoruz. Dünya dönüyor ve ben kollarımı onun boynuna doluyorum. Kane, etrafımda dönen kaos dünyasında bir kaya gibi.

Evinin üst katı karanlık ama o kendinden emin bir şekilde hareket ediyor. Eğer karanlıkta görebiliyorsa, hiç şaşırmam. Beni ayağımın dibine indirdiğinde bir yatak odasında olduğumu sanıyorum ama duvarlar cam ve aynalarla kaplı.

Banyo mu?

Işıkları kısıyor ve duş gibi görünen bir şey görüyorum. İçeri girip birkaç kumandaya bastığında nozullardan buhar fışkırıyor.

Odadaki sıcaklığa rağmen meme uçlarım dikleşiyor ve klitorisim zonkluyor. İçtiğim her bir kadeh likörle çekingenliğim azalıyor ve bluzumun düğmelerine uzanıyorum.

Düğmeleri teker teker açmadan önce ellerimi fırçalıyor. "O odaya ilk kez girdiğinde göğsüme balyoz yemiş gibi hissettim."

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum.

"Peki ya yan odada neler olduğunu fark ettiğinde? Hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim. Ne kadar kötü

Kendine dokunmak ister misin?"

Bana böyle baktığında ne kadar kötü hissettiğimi tarif bile edemem.

Son düğmeye uzanıyor ve ipeği omuzlarımın üzerinden itiyor. Yere düşmesine izin verdim.

"Sen onları izlerken kendine dokunmanı izlemek istedim.

Seni durdurmak için her şeyimi verdim."

Ellerim kotumun düğmesine gidiyor ama Kane çoktan orada. Bacaklarımdan aşağı sıyrılıyor ve çömelmiş halinin önünde duruyorum, bana tekrar dokunması için can atıyorum.

"Neden yaptın?"

"Kendine dokunduğun anda seni masaya yapıştırdım."

Göğüs uçlarım geriliyor, adamın gölgelerin içinden çıkıp o kadına sahip olduğu gibi bana da sahip olduğunu hayal ediyorum. Kadının yüzünü sikerkenki görüntüsü beynimde yanıp sönüyor. Bunu istemiştim. Şimdi sadece yabancıyı istiyorum.

Hayır, artık bir yabancı değil. Kane'i istiyorum.

Benden önce ayağa kalktı. Kot pantolonu ve tişörtüyle, o gece giydiği takım elbiseden bile daha yıkıcı. Kolları pazularının etrafını sarıyor ve mürekkeple kaplı teninin her santimi dilimle çizgileri takip etme isteği uyandırıyor, geri kalanını gizleyen kıyafetleri itiyor. İri ve yasaklı, ama bir şekilde bu onu çok daha çarpıcı kılıyor. Ve beni o kadar sert vuruyor ki dengemi tamamen bozuyor.

O tehlikeli bir adam. Kendimi kaptırmamam gereken bir adam. Şu anda nefes almak istediğimden daha fazlasını istememeliyim. Ama istiyorum. Ve her ne kadar kontrolümü ayaklarının dibine atmak istesem de, kendime bunun önemli olduğunu söyleyerek bir ipliğe tutunuyorum.

Kabaran buhara doğru bir adım atarak arkama uzanıp sütyenimin kancasını açıyorum, kollarımdan aşağı silkiyorum ve bırakmadan önce çekip çıkarıyorum.

"Şimdi beni izlemek istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

Sesi düzensiz, neredeyse kafamın içindeki kadar muhtaç geliyor ve külotumu çıkarıp cam kapıyı bulmak için geriye uzanıp iterek açtığımda içimi bir güç dalgası dolduruyor. Buhar beni sarıyor ve sıcaklık zaten hissettiğim her şeyi yoğunlaştırıyor.

"Ben de senin kendine dokunmanı izlemek istiyorum." O ilk geceden beri bunu itiraf etmek istediğimden daha fazla düşündüm.

Kapının içeride benimle birlikte kapanmasına izin veriyorum ve kürek kemiklerim fayansa çarpana kadar geri çekilmeye devam ediyorum. Yüzümün etrafındaki saçlar nemden küçük bukleler halinde kıvrılıyor ve parmak uçlarım köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken tenimde ürpertiler yaratıyor.

Gözleri parlıyor ve vahşi bir hayvanla alay ediyormuşum gibi hissediyorum. Bu likörden daha sarhoş edici.

"Tehlikeli oyunları seviyor olmalısın, çünkü yine bir tane oynuyorsun." Sesi daha derin, daha sert, sanki benim ondan etkilendiğimin yarısı kadar o da benden etkilenmiş gibi.

Benim için yanmasını istiyorum. Onu demirden kontrolünü kaybetmeye zorlamak istiyorum. Kendini tutmayı bırakıp sadece *a/sa* ne olurdu?

"Daha yeni başlıyorum. İstedğin zaman atlamaktan çekinme." Meme uçlarımın üzerinden geçiyorum ve onları parmaklamadan önce inanılmaz derecede sertleşiyorlar.

Kane'in burun delikleri, boynunun arkasına uzanıp gömleğini başının üzerinden çekip yere atmadan hemen önce alevleniyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve bir sonraki hamlenin bana ait olduğunu söylüyor.

Tanrım, inanılmaz seksi. Büyük bir usta onu taştan oysa ve sonra dövmelelerini mükemmel vuruşlarla eklese vücudu daha mükemmel olamazdı. Kendimi o kadar aştım ki, komik bile değil. Yine de koca elleri sanki bana ulaşmak için düşün cam kapısını sökmekten kendini zor alıkoyuyormuş gibi yanlarında esniyor.

Başka bir ihtiyaç ve güç dalgası üzerimden geçerek beni teşvik ediyor. Sıkı tomurcukların etrafında onları koparacakmışım gibi dönüyorum ama yapmıyorum. Ben bir alaycıyım.

Kane kot pantolonunu ve botlarını hatırlamadan önce tehditkâr bir adım atıyor. Önce ayakkabılarını çıkarıyor, sonra da fermuarını hızla açıyor. Aleti külotu olmadan dışarı fırlıyor ve kotu kenara itmeden önce aşağı itiyor. İleri doğru bir adım daha atıyor ama kapıyı kırıp açmak yerine ona yaslanıyor, parmaklarını cama dayayıp bana bakıyor.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Sen kutsal olmayan bir ayartıcısın."

T *İmparatorluk, kutsal olmayan ayartma.* O tam olarak böyle biri. Belki de en başından beri, kendime ona dokunmayacağımı söylediğimde bile ona bu kadar çekilmemin nedeni buydu. Ama onunla ilgili her şey -başındaki kalın, siyah saçların her bir telinden vücudunun her kıvrımını sararken benimle alay eden pürüzsüz tenine kadar- kontrolümü yok etmek için yaratılmıştı.

Belki de beni yok etmek için.

Hayatımda hiçbir şeyi onu istediğim kadar çok istememiştim. Ve tek yaptığı, ben onun tarafından tüketilene kadar büyüyüp yayılmak.

Tavrını ve saklamaya çalıştığı kırılğanlığını da eklersek? Benim üzerimdeki gücünün farkında bile değil. Onun tuzağına yakalanmamın nedeni, parmak uçlarını meme uçlarının üzerinde gezdirerek kendisiyle alay etmesini izlemem değil.

Hayır. Temperance Ransom olan her şey yüzünden. Beni taşaklarımdan yakaladı.

Tuzağa düştüm. İsteyerek.

Eğer öğrenirse Tanrı yardımcım olsun.

"İçeri geliyor musun?"

Meme uçlarını tekrar çekiştiriyor, ben de birini dişlerimin arasına alıp onu inletmek istiyorum ama başlangıç bu değil.

Bu. Onun kendine dokunuşunu izlemeyi, yarını görecektene kadar yaşamaktan daha çok istiyorum.

"Bunu yaptığımda uslu bir kız olacak mısın?"

Kedi gibi bir gülümseme, tek bir kelime oluşturmada önce dudaklarını yukarı doğru kıvrıyor. "Hayır."

Hay sikeyim. Bu kadın tehlikenin de ötesinde.

İlk seferinde ateşle oynamam ve yanmadan önce dışarı çıkmam gerekiyordu, ama odadan kaçtığında, gitmesine hazır değildim. Ama yine de kendime *bir daha asla* dedim.

Sonra onu müzayedede gördüm. Onu gördüm ve izledim.

Kendime yalan söylediğimi biliyordum. Onun peşinden giderdim. Onu kulübe geri çekmenin bir yolunu bulurdum. Beklemeliydim. Onu battaniyeye sardığım o ikinci gece onunla karşılaşmamalıydim. O odadan çıkmak için kendimi kontrol etmem gerekti. İtibarımı yerle bir edecek ve muhtemelen hayatıma mal olacak olsa da, zaten geç kaldığım işime *siktir* et demek istedim.

Temperance Ransom'ın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Her erkeğin çöküşüne yol açabilecek bir şey vardır. Bunu yapmadığım için kendimi hep çok beğenmişimdir.

Onunla tanışana kadar.

Onu lanetlemem gerekirdi ama tek istediğim içimde kopan fırtınayı onun da hissetmesini sağlamak. Bu bağımlılığı hissetmesini istiyorum.

Lanet olsun. Onu elimde tutmak istiyorum.

Ve bu tabutumdaki son çivi olurdu. Ama bu gece değil.

Bu gece, ne bulursak çalacağız. "Geliyor musun?" diye soruyor.

Evet, sanırım. Bu gece ikimiz de geliyoruz.

Dudaklarımı silmeden önce tembel bir gülümsemenin dudaklarımı girmesine izin veriyorum ve bizi ayıran camın üzerindeki metal kolu kavıyorum. "Bu kapıyı açtığımda,

Sen benimsin. Emirlerime uyacaksın. Emirlerime itaat et."

Kara kaşları kalkıyor. "Sanırım beni zorlayıp zorlayamayacağını
göreceğiz,

Kane."

Adımı vurguluyor ve ben kapıyı çekip açarken bir başka ihtiyaç dalgasını serbest bırakıyor. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, meme uçlarıyla oynuyor ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Baştan çıkarıcı Temperance.

Ve hepsi benim.

W Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda yutkunuyorum. "Boğazımdan aşağı indiğinde tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Bir canavarı serbest bırakmak gibi.

"Becer beni," diyor ağızıma saldırmadan önce inleyerek.

Tereddüt yok, sadece baskınlık var. Dili giriş talep ederken dudakları dudaklarıma çarpıyor ve inlemelerimi ve mırıldandığım sözcükleri yutuyor - büyük olasılıkla yalvarıyor. Vücudum yanıyormuş gibi hissedene kadar durmuyor ve onu söndürmenin tek yolu ona tırmanmak ve ben o kadar gerilene kadar sikiinin üzerinde aşağı kaymak, artık o ve ben yok, sadece biz varız.

Sağ bacağım kendi iradesiyle kalkıp kalçasının etrafını sararak sikini amıma doğru bastırmaya çalışırken kalçalarım ona doğru çarpıyor.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Dudaklarını ayırıyor ve çenemi kaldırarak bakışlarımı onunkilere dikmeye zorluyor. "Fikrini bu kadar çabuk mu değiştiriyorsun? Bunu istediğini sanıyordum-" Kalçaları bana karşı esniyor ve aleti kaya gibi sertleştiriyor. "Boğazından aşağı."

"Ama-"

"Herkes cesur sözler söyleyebilir prenses. Ama onları destekleyebilir misin?"

Başımı sallıyorum.

Mavi bakışları daha da sıcaklaşıyor. "Güzel. Çünkü döllüğümün her damlasını yutmadan ve tekrar sertleşene kadar beni emmeden sikimi alamazsın."

Sertçe nefes alıyorum, sözleri de en az baskın öpücüğü kadar güçlü.

Eğer geri adım atacağımı ve karanlık arzularından kaçacağımı düşünüyorsa, beni o kadar iyi tanımıyor demektir. Bunu ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi bilmiyor - kontrolü ele geçirip beni iradesine boyun eğdirecek kadar güçlü ama boyun eğişimin her saniyesini sevmemi sağlayacak kadar da usta bir adam.

Bir alfa dişisi sadece ona layık olacak kadar güçlü bir erkeğe boyun eğer.

"Yap beni." Her kelimeyi bir amaç için kullanıyorum. Umutla. Sapıkça olabilir ama beni zorlamasını istiyorum.

Yüz ifadesi onayla parlıyor, göz bebekleri büyüyor. *Bunu seviyor.* Ben de öyle.

Elleri bileklerimde kilitleniyor ve beni gömme bankın olduğu yere doğru götürüyor. Üstündeki çubukta tek bir havlu asılı. Arkasına uzanıp onu kapıyor ve yere bırakıyor.

"Dizlerinin üzerine çök, baştan çıkarıcı."

Bileklerimi serbest bırakıyor ve ben de yoğun buharda hızla nemlenen havluya bakıyorum. Düşünceliliği karşısında şok oldum. O kadar şaşırdım ki neredeyse yapacaktım. Ama duraksıyorum, tekrar gözlerinin içine bakmadan önce havluyu düzgün bir yastık şeklinde katlamak için uzanıyorum.

"Dizlerimin üstüne çökmemi ne kadar çok istiyorsun, Kane?"

Gözleri şiddetle parlıyor. Neye ihtiyacım olduğunu anlıyor.

Kane uzanıyor ve kocaman elleriyle omuzlarımı kavlıyor. "Seni oraya kendim koyacak kadar kötü."

Baskıyı artırıyor ve eğilmeden önce sadece bir an direniyorum. Beni bırakmadan hemen önce kavrayışı sıkılaşıyor.

"Orada ne kadar inanılmaz güzel görüldüğün hakkında bir fikirleri olsaydı, erkekler seni dizlerinin üstüne çöktürmek için cinayet işlerdi." Aletinin tabanını sert bir çekişle kavırıyor, ama diğer eli çenemi buluyor ve bakışlarımı yukarı doğru zorluyor. "Gücünün senden dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Dizlerinin üzerinde olmana rağmen kontrolün hâlâ sende olduğunu biliyorsun."

Zekice gözlemi beni şok ediyor - çünkü haklı.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama başparmağı alt dudacağımın üzerinden kayıyor ve içeri itiyor.

"Hâlâ senin sınırlarını test edeceğim, baştan çıkarıcı. Çünkü sen benimkini yok etmeye çalışıyorsun. Şimdi, em. Sikimi bu dudakların arasında istediğini göster bana."

Eldiven fırlatıldı. Bu sadece seks değil, çökmekte olan bir güç ve kontrol alışverişi. Ver ve al. Eğil ve al. Ama yine de önce onu kırmaya kararlıyım.

Dudaklarımı başparmağının etrafına sarıyorum ve dilimle pedini okşuyorum. Emerken inliyorum, o daha derine iterken hepsini alıyorum. Onun sikiymiş gibi davranıyorum ve ona tapıyorum. Başparmağı dudaklarımın arasında kaldığı her saniye sikini daha da sert okşuyor.

Ucundan bir damla ön spermi süpürürken parmaklarını kiskanıyorum. Düşüncelerim yüzüme damgalanmış olmalı.

"Bunu istiyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve o da başparmağını serbest bırakıp sikini kavrayışını bırakarak ıslaklığı alt dudacağıma yayıyor. Dilim o tuzluluğu tatmak için dışarı çıkıyor. Ama hepsi bir alaydı.

Ben daha fazlasını istiyorum. Beni uçurumun kenarına itmesini istiyorum.

Greedy. Dudaklarından spermlerimi yalarken aynen böyle görünüyor.

Açgözlülük hiç bu kadar seksi görünmemiştir.

"Sikimi mi istiyorsun? İyi bir kız gibi alacak mısın?" Başını sallıyor.

"Bunu söylediğini duymak istiyorum."

Temperance öne eğiliyor, avuçlarını baldırlarıma bastırıyor ve yanağını aletimin yanına sürüklüyor, zar zor temas ediyor.

Bakışları benimkiyle kesişiyor. "Ağızma ne kadar sığdırabileceğimi görmek istiyorum."

Daha önce de olduğu gibi, sözleri cesurca ama ben daha cesurum. Yüzünün yan tarafını avuçluyorum.

"Her santimini alacaksın, bu beni o güzel boğazından aşağı yutacağın anlamına gelse bile." Diğer elimle aletimin tabanını kavrayıp başını dudaklarına götürürken parmakları bacaklarımda geriliyor. "Yala. Başparmağımı yaladığın gibi başını da yalamanı istiyorum."

Gözleri açılıyor ve bir an için tekrar tereddüt edip etmeyeceğini merak ediyorum ama gülümsüyor.

"Nihayet." Dudaklarını başıma doluyor ve beni yok etmeye devam ediyor.

Bu sadece bir oral seks değil, bir irade savaşı. Ya da, en azından, ilk dakika için öyle. Ama o inlediğinde dışarı onun

O sesi tekrar duymaktan başka her şeyi tamamen unutuyorum. Yalıyorum, emiyorum ve onu daha derine götürüyorum.

"Sikeyim. Evet. İşte böyle."

Yüzümü tutuyor, gırtlaktan gelen sesleri arttıkça beni yerinde tutuyor ve itişlerinin yoğunluğu da artıyor. Boğazımın arkasına vuruyor ve ben öğürürken gözlerim yaşlarla doluyor. Büyük bir oyundan bahsettim, ama bu konuda gerçekten çok az deneyimim var. Ve bir şekilde, Kane biliyor.

Yanağımı okşuyor. "Hepsini alabilirsin prenses. Bir dahaki sefere yut. Burnundan nefes al."

Çekiliyor ve bir dahaki sefere daha yavaş giriyor, beni yakından izliyor. Tekrar öğürüyorum ve kirpiklerimdeki gözyaşlarını silerek geri çekiliyorum. "İyi misin?"

Değilim, ama dudaklarımla boğazımın ödeyemeyeceğı sözler verirken hissettiğimden daha az güçlü hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak." Yanağımı okşarken sesi sert ama nazik, ben de ona bakıyorum. "Fikrinizi değiştirirseniz, söyleyin. O zaman

dur ya da değiştir. Seni asla zor bir sınırın ötesine itmeyeceğim. Yaptığımız bir şeyden sen zevk almıyorsan, ben de almam."

Onun anlayışıyla ilgili bir şey içimdeki parçaları yerinden oynatıyor, kendimi bildim bileli kalbimin etrafına ördüğüm duvarda sivri bir çatlak oluşturuyor.

"Bana ne istediğini söylemekte bir sorun yaşamıyorsun. Aynı şey istemediğin şey için de geçerli. Anladın mı?"

Tekrar başımı sallıyorum ama aptal gibi hissetmek yerine sakın ve kararlıyım. "Oturur musun?"

Arkasındaki banka bakıyor. "Sen nasıl istersen prenses."

Sırıtıyorum. "Ne söylediğine dikkat et."

"Bu gece olmaz." İri bedenini bankın üzerine indiriyor, soğuk fayansa dokunduğunda bir an titriyor.

"Bacaklarını aç."

İsteğimi yerine getiriyor ve ben de havluyu öne çekip kendimi yeniden konumlandırıyorum.

"Söylersen seni duvara karşı sikerim." Başımı sallıyorum.

"Belki daha sonra. şu anda meşgulüm."

Ransom'ın neden beni her zaman küçük kız kardeşinden uzak durmam konusunda uyardığını biliyorum. O lanet olası inanılmaz. Daha önce, o bir idi.

Bağımlılık. Şimdi, daha da tehlikeli bir şeye dönüşüyor.

Biralışkanlık.

İzlemeyi sevdiğim bir sır değil. Yaptığım şey bu. Çalışmak ve gözlemlemek.

Ama Temperance'a hayret ediyorum.

Yatak odamın kapısından, ben yataktan çıkmadan önce bana sarıldığı gibi yastığıma sarılmış uyumasını izliyorum. Ya da daha doğrusu, kendimi onu bırakmaya zorladığım zamanki gibi.

Geceyi bir kadınla geçirmeyeli on beş yıldan fazla oldu ve o zaman bile onlarla uyumaktan çok sarhoş olarak sızmıştım. Bütün bir gece boyunca birine bu kadar yakın olmak istememiştim. Ama Temperance farklı.

Temperance kafaya sıkılan 50 kalibrelik bir kurşun. Oyun bitti.

Bu düşünceyle, kendimi arkamı dönüp işe gitmeye zorladım. Geriye doğru son bir bakışla, çok daha az arzu edilen başka bir konuyla yüzleşmek için uyuyan kadını geride bırakıyorum.

Kardeşinin yarattığı pisliği temizlemek zorundayım.

TErtesi sabah boş bir yatak ve bana ait olmayan karmakarışık çarşafarla uyanıyorum. Bir anlık panik ve Nerede olduğumu hatırlamam için kafa karışıklığı.

Yabancımla. Hayır, artık bir adı var. *Kane* ile.

İçtiğim alkole rağmen dün gece yaptıklarımıza dair anılar tüm berraklığıyla geri geliyor. Şok edici bir şekilde, sert likörü içimmiş gibi geri atmama rağmen başım ağrııyor. Tetikçi numarası mı?

Bu düşünce beni durdurdu.

Tetikçi.

Kardeşim bir kaçakçı ve ben de arabaların güçlendirilmesine ve parçalanmasına yardım ettim, bu yüzden yüksek atıma binip kimseyi yargılayamam ... ama bu farklı hissettiriyor.

Daha büyük. Yabancı. Korkutucu.

Kendimi her zaman Rafe'in kaçakçılığının kurbanı bir suç olduğuna ikna edebildim. Bunun aslında kafamı kuma gömmek olduğunu biliyorum ama geceleri uyumama yardımcı olan şey bu. Geçmişteki suç hayatımı kötü karar verme ya da zorunlulukla ilişkilendirdim. Ne de olsa dilenciler seçici olamaz ve ben de yetişme yıllarımın çoğunda dilenci kategorisine girdim.

Ama bir kiralık katil? Sabah ışığında bunu kabul etmek daha da zor.

Düşüncelerimin merkezindeki adam elinde bir fincanla eşikten içeri adımını atarken kahve kokusu odaya yayılıyor.

"Nasıl içtiğinden emin olamadım, o yüzden sade diye tahmin ettim."

Odayı geçip yatağın kenarında duruyor ve bardağı uzatıyor. Sıcak kupayı kabul ediyorum ve zengin aromasını içime çekiyorum. İçki fabrikasında ortak tencerede yaptığımız sanayi tipi demlemeden tamamen farklı kokuyor.

"Siyah işe yarar."

Kupanın sıcaklığı, çömleğin etrafında kıvırdığım ellerimin avuçlarına siniyor. Bir yudum aldığımda varsayımım doğrulanıyor - tadı cennetten gelen bir kudret helvası gibi. Daha önce de söylediği gibi, ıslak iş iyi para kazandırıyor. Hem de sadece lüks kahveyi karşılayacak kadar değil, devasa bir depoyu ve dünyanın en büyük restore edilmiş dört tekerlekli araç koleksiyonunu karşılayacak kadar.

Lezzetli kahvenin tadı, onu satın alan kanlı parayı hatırladıkça dilimde aniden biraz daha sert ve acı bir hal alıyor.

Zihnimi yakan soruyu sormaktan kendimi alıkoyamıyorum. "Kendinle nasıl yaşıyorsun? Yaptığın şeyle?"

Kane'in ifadesindeki sıcaklık buza dönüşüyor. Dönüyor ve tek kelime etmeden odadan çıkıyor.

Güne başlamak için harika bir yol, Temperance.

Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum, özellikle de kıyafetlerimi bir sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış bulduğumda, giyiniyorum ve soğumuş kahvenin üzerinde oyalanıyorum. Onunla yüzleşmek istediğimden emin değilim ve soru için özür dileyip dilemeyeceğimden de kesinlikle emin değilim.

Cesaretimi topluyorum ve fincanı yatak odasından dışarı taşıyorum, onunla yüzleşmek için kendimi her merdiveni inmeye zorluyorum. Nasıl oluyor da dün gece ona bu kadar bağlı hissederken, bugün her şey çok farklı geliyor?

Sabah mı? Kardeşimi ve bu yönde ne kadar ilerleme kaydettiğini sorarak başlamalıydım.

Önemli olan bu.

Başka bir şey değil.

Merdivenleri dikkatle çıkıyorum ve mutfağın dağınık tezgahını görünce yarı yolda duraklıyorum.

Bu da ne böyle?

Kane ocakta çalışırken sırtı bana dönük ama orada olduğumu biliyor olmalı ki kasılıyor. Ama tüm bunlar barın üzerindeki gazete yığınlarının yanında ikinci planda kalıyor.

Ona bir göz atıp merdivenlerden inmeyi bitiriyorum.

"Cevap mı istiyorsun? Tetikçi bir adam olarak kendimle nasıl yaşayabilirim? Şu gazetelerden herhangi birini alın ve bana dünyanın o hasta heriflerden en az biri olmadan daha iyi olmayacağını söyleyin."

İlk gazete yığına geçtim ve en üstteki manşeti okudum.

ON ALTI YILDIR ESİR TUTULAN KIZ NİHAYET KONUŞTU

SONRA BİR SONRAKİ.

ALİŞVERİŞ MERKEZİNİN VURULMASINDAN SORUMLU KİŞİ YARGILANIYOR

THE NEXT STACK'te Paris'ten bir gazete var ve Fransızcam mükemmel olmasa da başarılı.

TERÖRİSTLER KALABALIĞA ARABA ÇARPTIRARAK 7 KİŞİYİ ÖLDÜRDÜ

"EĞER BİR KATİLİN ELLERİNİN ÜZERİNİZDE OLMASINI İSTEMİYORSANIZ, SİZİ SUÇLAMAYACAĞIM. Yaptığım şey için de özür dilemeyeceğim."

Sesimi buldum. "Yani bazı insanların sadece öldürülmeye mi ihtiyacı var?" Fısıldıyorum. "Bu mudur yani? Mesele hiç para değil mi?"

"İş bittikten sonra kendimle yaşayamayacaksam hiçbir para beni bir işi kabul etmeye zorlayamaz."

Başımı kaldırıp kasvetli yüzüne bakıyorum ve bir şekilde ciddi ses tonuyla teselli buluyorum.

Bu adam ayırım gözetmeksizin öldüren ve insan hayatının değerini umursamayan biri değil. Aslında muhtemelen bu değeri herkesten daha iyi anlıyor, çünkü tetiği çekip son vermenin nasıl bir his olduğunu biliyor.

"Sana inanıyorum." Kahve fincanını tezgâha bıraktım ve sol tarafımdaki gazeteyi aldım. Dengesiz bir adam tarafından esir tutulan kızla ilgili manşetin olduğu gazeteyi. "Eğer şansım olsaydı bu piçi kendim öldürürdüm."

Buz gibi ifadesi birkaç derece eriyor.

"Bunu öylesine söylemiyorum.

Ciddiyim."

"Sana inanıyorum." Birkaç dakika önceki sözlerimi yineliyor.

Neredeyse bir dakika boyunca birbirimize sessizce bakıyoruz ve ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Neyse ki önce Kane konuşuyor ve konuyu değiştiriyor.

"Saat kaçta işte olman gerekiyor?"

Fırının üzerindeki saate bakıyorum. "Olabildiğince çabuk. Genelde herkesten önce orada olurum."

"Ve herkesten daha geç kalıyorsun."

Bu bir soru değil ama yine de başımı sallıyorum. "Genellikle."

"Bu hafta çalışma saatlerini kısaltman gerekecek." "Rafe'i bulmaya çalışacağımız için mi?"

"Bunun üzerinde çalışacağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yardım ediyorum. O benim kardeşim. Onu ve düzenini herkesten daha iyi tanıyorum."

"İşte bu yüzden bana her şeyi anlatacaksın ve işimi yapmama izin vereceksin."

Olamaz. "Beni bu işin dışında tutamazsın. Bunu çözemezsek benim de tehlikede olduğumu kendin söyledin, o yüzden kenarda oturmamı bekleme."

Ağzını açtı.

"Ve sakın bana bunun çok tehlikeli olduğunu söylemeye kalkma. Kilit altında kalmayacağım ve her ne yapıyorsanız dışarıda bırakmayacağım."

"İşe gitmek için hazırlan. Bunu yolda konuşuruz."

"Tartışma benimle aynı fikirde olmanla bittiği sürece, benim için sorun yok."

Topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve içki fabrikasına giderken argümanlarımı hangi sırayla açıklayacağımı düşünüyorum.

Kane henüz bir şey görmedi.

Temperance'ın araba kullanırken etkileyici olduğunu düşündüm, gözleri bereyle kapalı olmasına rağmen *Operasyonun* ayrılmaz bir parçası olduğuna dair dört yönlü bir argüman ortaya koydu: "*Rafe'in Kışını Kurtarın*" operasyonunun ayrılmaz bir parçası olduğunu söyledi. Ancak onu Seven Sinners'da iş başında görene kadar gerçekten ne kadar belalı biri olduğunu fark etmemiştim.

Kadın harekete geçtiğinde doğanın durdurulamaz bir gücü.

Seven Sinners'daki ofisindeki misafir koltuğundan, teslimat tarihini kaçırdığı için bir tedarikçiyi yerden yere vurmasını, üretimi yavaşlatmamak için önümüzdeki on iki saat içinde teslimatı yapmazlarsa sözleşmeyi ihlalden dava açmakla tehdit etmesini izliyorum.

Yine de asıl etkileyici kısım bu değil. Asıl etkileyici kısım, telefonu kapattıktan sonra "Anlaşmadan vazgeçme konusunda blöf mü yapıyordun?" diye sormamdı.

Koyu renk bir kaşını kaldırdı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve dudaklarını büzdü. "Ben asla blöf yapmam."

"Saçmalık."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gerçek bu. Prim almadan zamanında teslim etmek istemiyorsa, boşluğu doldurmak için zaten rakibini sıraya aldık. Keira ve ben geçen ay sözleşmeyi müzakere ettik ve kırk sekiz saat önceden haber vererek prim almadan teslim etmeye hazırlar. Eğer hıyar zorluk çıkarmak isterse, değiştirebiliriz. Planımız bu değildi ama Seven Sinners'ı rehin tutabileceğini düşünmesine izin vermeyeceğim. Hiçbir şey damıtma operasyonlarını yavaşlatamaz, hele ki bizi avucunun içine aldığı sanan küstah pislikler hiç."

"Başa çıkamayacağın bir şey var mı?"

Daha bugün, bir çalışan anlaşmazlığı, bir müşteri olayı, özel etkinlikler için üç danışmanlık programı, resepsiyon görevlisinin tur becerilerini test etmesini dinledim ve bunların hepsi e-postaları yanıtlamak, sözleşmeleri gözden geçirmek ve kabul etmediği bir müzakere noktası hakkında avukatla tartışmak için klavyede uçan parmaklarının üstündeydi.

Kadın bir yerine üç kişinin işini yapıyor ve ben onun tamamen insan olmadığını düşünmeye başlıyorum.

"Sana bir asistan lazım. Ya da üç."

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Asistan *bendim*."

"Hâlâ daha yardıma ihtiyacın var."

"Güven bana, biliyorum. Keira da biliyor. Bu özgeçmiş yığını gözden geçirmeyi bitirir bitirmez ve kulağa pislik gibi gelmeyen en nitelikli adayları öne çıkarır çıkarmaz önümüzdeki hafta için mülakatların planlanacağına dair bir not bıraktı." Sağ tarafındaki bir yığın kâğıdı okşuyor; yapılacaklar listesinde sırada olduğunu söylediği bir yığın sözleşmenin yanında duruyor.

"Hiç yavaşlıyor mu?"

"Henüz değil," diye yanıtlıyor başını sallayarak.

Duvardaki saate bakıyorum ve öğlen olmak üzere olduğunu fark ediyorum, bu da guruldayan midemi açıklıyor. "Yemek yemek için hiç durdun mu?"

Cevap veremedi telefon çalıyor ve yüzünü buruşturuyor.

Neşeli bir selamla cevap veriyor ama ses tonundaki gerginliği duyuyorum. Bu işte iyi olabilir ama işini sevmiyor. Şu anda, *sırt ve katlan* modunda.

"Bugün mü? Ben ... şey, muhtemelen bunu yapabilirim. Saat kaçta?" Duraklıyor ve bana bakıyor. "Şimdi mi? Sanırım bunu yapabilirim. Restoranın üst katında buluşalım mı? Ajandamı da getiririm. Aradığın için teşekkürler, Yve."

Temperance telefonu kapattı. "Bu da neydi?"

Bir kalem alır ve parmaklarının arasında döndürür. "Başka bir olası olay."

"Kadın, yemek yemelisin."

"Yiyeceğim. Öğle yemeği toplantısı daha yeni ayarlandı."

"Yüce İsa. Hiç bitmiyor. Kiminle buluşuyorsun? Arka plana ihtiyacım var. İyi tanımadığım biriyle aynı masada oturmuyorsun."

Temperance gözlerini deviriyor. "O bir tehdit değil. O bir arkadaş. Yeni bir arkadaş."

"Yeni arkadaş mı? Bundan hoşlanmadım."

"Beğenmek zorunda değilsin ama Yve bir tehdit değil. Mahalle'de birkaç dükkânı var."

"Ne tür dükkanlar?" "Şey, iç çamaşırı, birincisi."

"Yani işten sonra alışveriş yapmayı planlıyorsun."

Temperance ayağa kalkıp ajandasını ve not defterini toplarken, "Sen bilirsin," diyor.

Oh, prenses, ne dilediğimi bilemezsin.

A Kane'den kimliği, kardeşim ya da içinde bulunduğumuz durum hakkında hiçbir şey söylememesi konusunda bir uyarı aldıktan sonra

Yve ile buluşmak için restorana geldim.

Onun karşısındaki masaya oturduğumda barın yanındaki pozisyonundan bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Bütün gün onun yanında olduktan sonra, onun incelemesine alışmış olacağımı düşünürsünüz, ama yine de rahatsız edici. Konu ona geldiğinde hissettiklerim de öyle.

Kane'in kim olduğunu bilmeden önce beni büyölüyordu. Ya şimdi? Hayranlığım sağlıklı boyutlara ulaşıyor.

Hiç beklediğim gibi biri değil. Scar'ın Keira'yı korurken yaptığı gibi ofisimin köşesinde oturup kapıyı izleyeceğini düşünmüştüm ama Kane *yardım* ederek beni şok etti. Bütün bir fatura yığınının bunalmış masamın kenarına bıraktığımda, her birini tek tek aldı ve yeniden sıraladı.

Muhtemelen evrak işlerinden çok mermilerle uğraşmaya alışkın olan bir adamın faturalarımı *alfabetik sıraya dizdiği* gerçeğini idrak etmem birkaç dakikamı aldı.

Bu iş ona hiç yakışmıyor olmalıydı ama yine de tereddüt etmedi.

O kadar uzun zamandır Seven Sinners'da totem direğindeki en alttaki kadındım ki, birinin tabağımdan bir şey alması garip geliyor.

Ve Şimdi, yarı kamusal bir alanda tepemde dikilmek yerine, rahatsız edici olmayan bir mesafeden beni izliyor. Konsantrasyonum dışında her Şey için rahatsız edici değil.

"KızıŐmıŐ bir kedi kadar  rkeksin. Neler oluyor?" Yve beni inceliyor, her kıpırdanıŐıma odaklanmıŐ gibi görünüyor.

"Yok bir Şey. Ben iyiyim. Bu sabah çok fazla kahve içtim."

"Vızıltıyı yatıştırmak için biraz viski i sen iyi olur, değil mi?"

"Bana göre değil. Viski içmem, özellikle de iş saatlerinde."

"Yeterince adil, ama biraz sipariş veriyorum. Öğleden sonra izin aldım.

JP

birkaç yeni çalışanla birlikte kaleyi koruyor ve ben de eve bırakılmak için arıyorum."

" ekinmeyin. Size i ebileceğiniz kadar viski ikram etmekten mutluluk duyarım." Garsonlardan birine el sallıyorum ve Yve viskisini sipariş ediyor, ben de meze söylüyorum. Servis elemanı uzaklaŐır uzaklaŐmaz işe koyuluyorum. "Bana planlamak istediğin Şu etkinlikten bahset."

Telefonda Yve, insanları yeni i  çamaşırı mağazasına çekmenin bir yolu olarak butiğinde bir viski tadım gecesi düzenlemekten bahsetti.

"Adını Pretty Kitty'de Frisky Viski Gecesi koymak istiyorum." Sırıtıyorum. "Bu m kemmел."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Rakiplerim Őampanya ve alışveriş gecelerini çok seviyor ama bunlar sıkıcı. Viski çok daha eğlenceli ve müŐterilerime daha uygun olacağını düşünüyorum."

Ajandamı açıyorum. "Ne zaman düşünüyorsun?"

Birkaç tarih üzerinde konuşuyor, tartıŐıyor ve sonunda bir kazanan üzerinde karar kılıyor. KonuŐmamız sırasında Yve'in omzunun üzerinden yarım düzine kez Kane'e bakmaktan kendimi alamıyorum.

Defterimi kapatıp bir kez daha gizlice bakmaya çalıŐtıęımda başını sallıyor.

"Gerçekten mi, kızım? Hiç de kurnaz değilsin." Omzunun üzerinden gelişigüzel bir bakış atıyor ve duruşundaki değişimden onu fark ettiği anı anlıyorum. Dikkati tekrar bana yöneliyor.

"Şimdi anladım. Şanslı adam kim?" Duraklıyor, bir parmağını kaldırıyor. "Bir dakika. Bu o, değil mi? Hani şu adını bilmediğin adam?"

"Şşşt. Lütfen bir şey söyleme. Bu bir şey değil. Bir şey olduğu yok. Önemli bir şey değil."

Kabinde arkasına yaslanıyor ve çenesini eğiyor. "Berbat bir yalancısın. Bu tamamen o. Şimdi neden geri döndüğünü anlıyorum. Ben de dönerdim. Bilirsin, eğer kendi erkeğime sahip olmasaydım. O çok lezzetli."

"Önemli değil. Gerçekten. Hiçbir yere gitmiyor." Bu sözleri söylerken bile onları geri almak istiyorum çünkü doğru olmalarını istemiyorum. Ama gerçek olmasalar nasıl olur ki?

O bir kiralık katil. Kardeşimin izini bulacağız, onu ve beni nasıl güvende tutacağımızı çözeceğiz ve onun ölmesini isteyen insanlardan kurtulacağız. Sonra her şey bitecek. Bu kadar basit.

Yve'nin bakışları alaycı bir hal alıyor. "Kızım, bir erkeğe bulaşmak istememekle ilgili her şeyi biliyorum. Hatta bir erkekten nefret etmeyi ya da en azından kendime nefret ettiğimi söylemeyi bile bilirim ki senin sorunun bu değil. Bazen evrenin senden farklı planları vardır ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktur." Kabinimizin ucunda asılı duran çantasına uzanıyormuş gibi yapıyor ve tekrar omzunun üzerinden bakıyor. Bir an sonra bana geri döndü. "Gözlerini senden alamıyor."

"Düşündüğün gibi değil."

"Pshh, kızım. Seni resmen canlı canlı yiyor. Bu adam, önündeki hamburgeri yer yemez seni bir köşeye sürükleyecek ve seninle ilişkiye girecek gibi görünüyor."

Yalan söylemiyor. Kane'in bakışları üzerimde gezinirken açlığını inkar edemiyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "O iyi bir adam mı?"

Yve'in sorusuna cevap vermek kolay olmalı ama donup kalıyorum.
Kane iyi bir adam mı?

"Sanırım bu *iyiyi* nasıl tanımladığınıza bağlı."

"Sana vurdu mu? Seni aşağıladı mı? Seni aptal gibi mi hissettirdi?"

Yve'in bakışları yoğun ve bu tür şeylerle ilgili deneyimi olduğunu düşünmekten nefret ediyorum ama ses tonundaki keskinliğe bakılırsa öyle olduğunu biliyorum.

"Hayır. Kesinlikle değil."

"Düşüncesiz mi? Yalancı mı? Pislik mi? Çocuklara ve köpeklere karşı kaba mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Gerçi onu bir çocukla ya da köpekle hiç görmedim."

"Sence onlara hıyarlık eder miydi?"

Hayal etmeye çalışıyorum ama gerçekten yapamıyorum. "Öyle olacağını hayal edemiyorum." "Senin için bir ceset saklar mıydı?"

Bu soru beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Ne olursa olsun senin kışını korur muydu? Ondan böyle bir his aldın mı?"

O bunu bilmiyor ama adam çoktan fiziksel olarak kışımı korumaya ve bana yardım etmek için elinden geleni yapmaya karar vermiş.

"Evet. Yapar," diye kesin bir dille cevap veriyorum.

"Sana karşı nazik mi? Yardımsever mi? Her zaman gelmeni sağlar mı?"

Çiğnemediğim için şanslıyım çünkü boğulabilirdim. "Ah evet."

"O zaman iyi bir adam, ya da en azından yeterince iyi bir adam."

Onun iyi bir adam olmak için gerekliliklerini düşünüyorum ve biraz

Şaşkına döndüm. Tümü ve şeyler o dedi ki-
POZİTİFLER ve ve

Negatifler kötüyü iyiden ayırır... ama bundan çok daha fazlası var. Öyle değil mi?

"İş bittikten sonra kendimle yaşayamayacaksam hiçbir para beni bir işi kabul etmeye zorlayamaz."

Bu sabah ona bomba gibi bir soru yönelttiğimde Kane böyle dedi.

Kötü şeyler yapıyor olabilir ama bu onu kötü bir insan yapar mı?
Kardeşim pek çok insanın kötü olarak sınıflandıracağı şeyler yapıyor ama beni deli gibi seviyor ve benim için her şeyi yapar. Onun kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum.

Günün sonunda, asıl önemli olan da bu. *Öyle değil mi?*

YVE'NİN YORUMLARI bana günün geri kalanında düşünecek çok şey bırakıyor ve masamın karşısındaki adam tarafından daha da karmaşık hale getiriliyor.

Kane'in varlığı, bluzumun tenimde kaymasına kadar yaptığım her hareketin aşırı farkında olmamı sağlıyor. Özgeçmişleri gözden geçirirken aklım dün gece duşta olanlara ve bunun ortaya çıkardığı garip kırılganlık ve güç karışımına takılıyor.

Konsantrasyonum tamamen bozuldu, dizüstü bilgisayarımı tokatlayarak kapattım. "Bugünlük işim bitti."

Kane'in kaşları kalktı. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Duvara çarptım."

Ayağa kalkıyor ve geriniyor. "Nihayet. Ben de çok uzun günler çalışıyorum ama sen tam bir beygir gibisin."

"Bu tanımdan hoşlandığımdan emin değilim."

Dizüstü bilgisayarımın fişini çekiyorum ve çantamı yerden alıp toplamak için sandalyemi döndürüyorum. Çantamı elime aldıktan sonra sandalyemde doğrulup tekrar dönmeye niyetlendim ama Kane arkamdaydı. Hareket ettiğini duymadım ama onu orada hissedebiliyorum.

"Zekisin. Kararlısın. Disiplinlisin. Etkilendim. Bunu bir iltifat olarak söyledim."

Onun sıcaklığına ve temiz, baharatlı kokusuna sarılmak istiyorum ama nazik sözleri beni temkinli yapıyor. Sanki bir şeyleri kaçırmışım gibi.

Sandalyemde dönüp onunla yüzleşiyorum. "Neden benden bir şey istiyormuşsun gibi hissediyorum?"

Bir elini sandalyemin kollarına dolayarak beni içine hapsediyor. "Çünkü istiyorum."

Kalbim tekliyor. "Ne?" "Sen, çıplak."

Karnımdaki ısı alevleniyor, sadece sözlerinden değil, ondan yayılan ihtiyaçtan da. Eğilmek istiyorum. Ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Ve bu beni korkutuyor.

Üzerimde bu kadar güç kazanmasına nasıl izin verdim?

"İkimizin de bildiği gibi, bunu elde etmek için beni pohpohlayarak yumuşatmana gerek yok."

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama sandalyeyi kendine yaklaştırıyor ve dikkatimi bir kez daha çekiyor.

"Bu da ne demek şimdi?"

Ters ters bakıyorum. "Seni zaten beceriyorum. Şimdi cazibeni kullanmana gerek yok. Peşinde olduğun başka bir şey yoksa, bu hemen hemen kesin bir sonuç."

Bakışları daralıyor ve uzun dakikalar boyunca aramızda dinamit sandıkları gibi ağır bir sessizlik oluşuyor.

"Görmüyorsun. Nasıl görmezsin?" Başını sallarken kaşları birbirine dalıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kendi öz değerin hakkında hâlâ en ufak bir fikrin yok."

Yorumuna sinirleniyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Belli ki." Sandalyenin kollarını itiyor ve ayağa kalkıyor. "Hadi gidelim.
Ben açım."

Tgergin ruh hali Kane'in evine dönene kadar sürüyor. Kendi öz değerimi bilmediğimi söylemeye nasıl cüret eder? Sanki o benim üzerimde bir otoriteymiş de benim haberim yokmuş gibi? Kim ve ne olduğum hakkında hiçbir yanılsamam yok.

Garaj kapısı arkamızdan kapandığında bereyi kafamdan çekip çıkarıyorum. "Bana her seferinde bunu mu taktıracaksın?"

Homurdanıyor.

Oh, harika. Şimdi konuşmuyor. Mükemmel.

Bugün kullandığımız arabadan inmem için kapıyı açtığında hâlâ eşyalarımı topluyordum. Bunu dört çekerlerin arasında göremedim ama muhtemelen o kadar uzun olmadığı ve onların arasında gizlendiği içindir. Siyah camlı, sıradan siyah bir Audi sedan, bana *Taşıyıcı*'yı düşündürdü, ki muhtemelen uygun olan da bu. Gerçi Kane, Jason Statham'ı her açıdan yeniyor, buna belalılık da dahil.

Çantamı omzumdan alıp asansöre taşıyor ama cüzdanımın bende kalmasına izin veriyor.

"Ee, akşam yemeğinde ne var?" Asansörde büyüyen garip sessizliği bozmak için soruyorum.

"Gator."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Ciddi misin? Bataklık kızını evinde hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

Yüz ifadesi kararıyor. "Omzundaki o çipi çıkarmaya çalışmalısın. Kafandan daha büyük olmaya başladı. Belki de timsahı seviyorumdur. Yağsız et. Sağlıklı. Ve bu sabah marine etmeye başladım."

"Oh," diye fısıldadım.

Cevap vermiyor ve asansör üçüncü kata ulaştığında gümbürdeyerek yerine oturuyor.

"İkinci katta ne var?" Kapıyı açarken sordum. "Nunya."

Ne diye sormak için ağzımı açıyorum. Ama sonra tıkladı. "Beni ilgilendirmez mi? Şirketinizin adı gibi mi? Çok şirin bu arada."

Yüz ifadesi nihayet yumuşuyor. "Espri anlayışım var."

Asansörden çıkarken, ben hâlâ kemiğe sarılmış bir köpek gibi soruma tutunmaya çalışıyorum. "Bana gerçekten bir ipucu vermeyecek misin? Hiç mi?"

"Çalıştığım yer."

"Ah, yarasa mağarasının kalbi." Bu yorum en azından onu güldürdü.

"Onun gibi bir şey."

"Kardeşimle ilgili hâlâ bir şey yok mu?"

Kane başını sallar. "Kredi kartı kullandığında ya da başka bir şekilde ortaya çıktığında ping atacak takipçilerim var, buna bir bağlantı ağı da dahil. Ama Ransom yer altına inmekte iyidir. Seni kullanmak onu dışarı çekmek için ellerindeki en iyi koz."

"Ama bu olmayacak."

"Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz." Arkasını dönüp buzdolabına yöneliyor. "Eğer timsah senin için uygun değilse, tavuğum var."

Bara oturuyorum. "Timsah iyidir. Tadı tavuk gibi zaten."

Bir erkeğin yemek yapmasını izlemenin bu kadar seksi olabileceğini HİÇ BİLMEZDİM. Bu düşünceye sahip olan tek kadın olmadığım da yüzde yüz eminim. Ancak, Kane ile bu düşünceye sahip olan tek kadın olduğumdan oldukça eminim. .. *soyadı her neyse*.

Kendime bunu bilmeme gerek olmadığını söylüyorum ama yalan söylüyorum.

Bunu ve onunla ilgili diğer her şeyi bilmek istiyorum, ki bu tamamen yanlış. Ona bağlanmaya başladığımda kulüpte ilişki kestim çünkü daha iyisini biliyordum ama şimdi işler değişti ve sanki sağduyum binayı terk etti.

Kane tehlikeli ve bunun şu anda elindeki bıçakla sebzeleri doğrarken beni şişleyebileceği gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok. Ona yakın olmak ve onu bir tanrı gibi sikişen bir adamdan daha fazlası olarak görmek beni yıpratıyor.

Tanrı gibi sikişmekten bahsetmişken. Ne dediğini hatırlıyorum Ofisimde beni çıplak istediğini söyledi ve meme uçlarım bluzuma değdi. Etrafta olacağını bildiğim halde neden şeffaf bir sütyenle beyaz giydiğim de bir başka muhteşem soru.

Bu kombinasyonu gardırobumdan çıkarıyorum.

Süper havalı endüstriyel bar taburesinin üzerinde dönüyorum ve bakışlarımı o dilimleyip doğrarken kollarındaki kaslardan ayırıyorum çünkü seksiliği kaldıramıyorum.

Koltuğumdan kalkıyorum, aramıza mesafe koymaya kararlıyım, böylece kafamı içindeki tüm çılgınlıklardan arındırabilirim. Gelişigüzel istiflenmiş kitapların bulunduğu bir rafın önünde duruyorum.

Dağınık-şık. Kitapların yanında, içinde daha küçük ahşap kaseler bulunan ayaklı, oymalı ahşap bir kase var.

Küçük bir tanesini dikkatlice kaldırıyorum. "Bu bir hindistan cevizi kabuğu mu?"

Kane omzunun üzerinden bakıyor, nerede durduğumu görüyor ve başını sallıyor. "Bu kava için."

"Kava mı?"

"Genellikle ada insanları tarafından yapılan bir içecek. Bu kaseler bana Fiji'deki bir köyün yaşlısı tarafından hediye edildi."

Çatı katındaki fotoğraflardan çok seyahat ettiğini düşünmüştüm ama *Fiji'deki bir köyün yaşlısı* gibi ifadeler kullanması, seyahatlerinin New Orleans Limanı'ndan Meksika'ya giden içki fabrikası çalışanlarının seyahatlerine hiç benzemediğini düşündürüyor. Hiç yapmadığım bir şey daha.

"Fiji mi? Vay be."

"Tahiti'ye tercih ederim. Daha az ticari. Kaybolmak için bir sürü uzak yer var. İnsanları da iyi."

Sesi çok sofistike geliyor ve ben ... değilim.

"Louisiana eyaletinden hiç ayrılmadım."

Bu sefer dönüp bana baktı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Büyürken paramız yoktu. Çocukken tatil, şehre günübirlik bir geziydi. Belki bir cenaze töreni izlerdik. Üniversitedeyken ders çalışmadığım her an çalışıyordum. Panama City'ye ya da insanların bahar tatili için gittikleri başka yerlere gitmek için fazladan param yoktu."

"Fiji'ye bayılırdın."

"Eminim." Gülüyorum. "Kim sevmez ki?"

Gülümsüyor. "Ama muhtemelen kavadan nefret edersin. En azından ilk başta. Kirli suya benziyor ve tadı da öyle. Öğütülüp bir torbaya konan ve ıslatılan bir kök."

"Neden biri bunu içmek istesin ki? Kulağa iğrenç geliyor."

Bunu söyler söylemez pişman oluyorum çünkü gülümsemesi genişliyor ve *gamzeleri çıkıyor*. Bu nasıl adil olabilir ki? Doğru ya, değil.

"Uzun bir iş gününden sonra, içlerinden biri kava yaparken erkekler toplanır. Oturup kase kase içerler. Yirmi kase kadar içtikten sonra, yatıştırıcı etkilerle birlikte bir coşku hissine kapılıyorsunuz. Rahatlatıcı ve bazıları hafif halüsinojenik olduğunu söylüyor."

"Yirmi kase mi? Tadı kirli su gibi olan bir şeyden mi? Kafayı bulmak için çok fazla iş varmış gibi geliyor."

Gamzeler yeniden ortaya çıkıyor ve Fiji ile kava giderek daha az umurumda olmaya başlıyor.

"Sahip oldukları şey bu ve bu eski bir gelenek. Bu şekilde rahatlıyor ve bağlantı kuruyorlar. Bu onların mirasının bir parçası."

"Peki köyün yaşlısı bunu sana neden hediye etti?" "Ona bir iyilik yaptım."

"Kimi öldürdün?" Soru ağzımdan çıkıveriyor ve gülümsemesi kaybolunca kendimi tekmelemek istiyorum.

"Hiç kimseyi." Kane bakışlarını kaçırıyor ve doğramaya devam ediyor.

Küçük kaseyi setin üzerine geri koyuyorum ve oturma odasından çıkıp mutfığa, onun yanına gidiyorum. "Söylediğim şey çok aptalcaydı. Özür dilerim."

Eli kereviz sapının üzerinde duruyor. Gözlerini benimkilere dikeyor ve gözleri şiddetle parlıyor. "Benim için yaptığım işten çok daha fazlası var. Nedense bunu anlayabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre anlamamışsın."

"Özür dilerim." Bir nefes çekiyorum ve bırakıyorum. "I . . . Bu işte iyi değilim. Arkadaşlarım yok. İlişkilerim yok. Kardeşim var. En azından benim vardı." Başımı salladım. "Bahane uydurmuyorum, sadece sana söylüyorum. . . Bataklıkta bir kulübede büyüdüm."

Bir sopa ve toprak kullanarak alfabeyi kendim yazdım. Birkaç yıl boyunca beni okula götürecek benzini karşılayamadığımızda, annem bana Rafe'in çaldığı kitaplarla öğretti. Ben normal değilim, Kane. Normalin ne olduğunu bilmiyorum."

Yüz hatları yumuşuyor ve gözlerindeki sertlik de azalıyor. "Ben de normalin ne olduğunu bilmiyorum, yani sanırım bu aynı fikirde olduğumuz anlamına geliyor."

Bıçak tezgâha çarpıyor ve bana doğru bir adım atarak beni tezgâha sıkıştırıyor.

"Normal abartılıyor," diye fısıldıyorum. "Çok doğru."

Kane başını eğiyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Akşam yemeği gecikecek, çünkü bütün gün seni öpmek için can attım. Kendime dayanacağımı söyledim ama yalan söyledim."

Öpücüğü bir muamma, tıpkı adam gibi. Aynı anda hem sert hem yumuşak. Karmaşık ama basit. Ve en önemlisi akıllara durgunluk verecek kadar lezzetli.

Sadece dudaklarını kullanmıyor. Tüm vücudunu kullanıyor. Ellerini saçlarıma gömüp beni döndürüyor ve mutfağın diğer tarafındaki alt dolaplara bastırana kadar geriye doğru yürütüyor.

Sonunda saçlarımı serbest bırakıp omuzlarımın etrafında dağınık bir şekilde bıraktığında geri çekiyor. "Aksini söylemediğin sürece seni burada becereceğim."

Sessiz kalıyorum. Akşam yemeği bekleyebilir.

masamdan uzaklaşıp saate bakıyorum.

Sabahın üçü.

Saatlerdir araştırıyorum ve Ransom'a dair tek bir şey bulamadım. Onunla temasa geçmeliyim yoksa bu durum daha da berbat olacak.

Mount beni aradığında, Temperance ile zaten bir bağlantım olduğunu fark etmediği gibi, tüm bu durumu başlatan Ransom'ın teslim etmediği kargonun ne olduğunu da fark etmedi.

İnsanlar.

Ransom yanlış bok yığınınına adım attı. Kötü bir iş aldı. Neden, hiçbir fikrim yok, çünkü insan kaçakçılarından hep nefret etmiştir.

Şimdi insan kargosuyla bir yerlerde saklanıyor, çünkü işi bitirirse kendisiyle yaşayamayacağını tahmin ediyorum. Kız kardeşini tehlikeye attığı için dişlerini boğazına geçirmek istesem de onu suçlayamam.

Kargoyu kimin teslim alması gerektiğini hâlâ bilmiyorum ama elimizdeki felaketi göz önüne alırsak, yakalanmayı göze alamayacak biri, dolayısıyla yüksek ücretli bir vurgun ve aciliyet.

İşin iki hafta içinde bitmesini istediler. Ben altı hafta dedim. Bir ayda anlaştık ama mutlu olmadıklarını hissettim. Bu da benim münhasırlık süremin bir boka yaramayabileceği anlamına geliyor. Bu işin ne kadar ileri gideceği konusunda haklıysam, her şey boka sarmadan önce çok daha az zamanımız var ve şu anda Ransom'ı arayan benden çok daha fazla insan var.

Önce onu bulmalıyım. Tek seçenek bu.

"SANIRIM BİR FIKRİM VAR," diyor Temperance, ben yatağa geri kayarken sesi beni irkiltiyor.

"Uyuyor olmalıydın." Odanın karanlığında, yüz hatlarının inatçı yapısını zar zor seçebiliyorum.

"Gecenin bir yarısı ortadan kaybolduğunda bunu fark etmeyeceğimi mi sandın gerçekten?"

Yorumun geçmesine izin verdim. "Senin fikrin ne?"

Sanki bana söylemek istediğinden emin değilmiş gibi derin bir nefes alıyor. "Başka kimseye söylemeyeceğine dair bana yemin etmelisin. Asla."

Bu yemini etmek kolay. "Kan yemini mi istiyorsun?"

Şimdi gözlerim karanlığa alıştığı için burnunu kıstığını rahatlıkla görebiliyorum. Bu kadar sevimli olmamalıydı ama Temperance bu.

"Kan dökmekten kaçınmaya çalışıyorum, teşekkürler." "Peki, fikir nedir?"

"Rafe'in gitmiş olabileceği bir yer var. Ya da oraya gitmediyse bile, yine de oraya gitmiş olabilir."

"Nereye?"

"Bataklıkta."

"Bana yolu tarif et."

Bunun üzerine güldü. "Sana yolu tarif etsem bile, onu asla bulamazsın."

"O zaman oraya nasıl gitmemi öneriyorsun?" "Sen değil. *Biz*."

Bunu söyleyeceğinden korkuyordum.

"Her şey sırayla," diyor. "Bir hava botuna ihtiyacımız var ve o günkü toplantılarımı yeniden planlamam gerekiyor."

TDönüşü tamamladığımızda hava botu suyun üzerinde kayıyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. Ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum.

Bu duygu. Uçmak gibi.

"Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" Gaza tekrar basmadan önce hafif bir dönüş daha yapacak kadar yavaşladığımda Kane motorun gürültüsünden bağılıyor.

"Hayır," diyorum gülerek. "Muhtemelen kaybolacağız ve hayatta kalmak için timsah avlamak zorunda kalacağız."

Önümdeki koltuğundan omzunun üzerinden bakarken eli dizime kenetleniyor. "Bana yalan söylediğini söyle."

"Söyleyemem. Aradığım ağacı bulana kadar kaybolmuş durumdayız."

"Bir ağaç mı? Buraya son geldiğinden beri kaybolmuş olabilir mi?"

Tanrım, Temperance. Gerçekten mi?"

"Siz az inançlısınız." Yaklaşık yüz metre ileride onu gördüğümde zafer çiğlikleri atıyorum. Bu çok açık. Yıllar önce Rafe bana Kızılderililerin yollarını bulabilmek için mangrovları birbirine ördüklerini söylemişti. Bunun doğru olup olmadığına bakmaksızın, bu özel dönüm noktasını hatırlamama yardımcı oluyor. "Buradan dönüp birkaç dakika kuzeye gideceğiz."

Kane bana inanmayan bir bakış attı ama itiraz etmedi. Körün köre yol göstermesi gibi bir şey ama Rafe'i bulmak için aklıma gelen en iyi fikir bu. Kimse bu bataklıkları kardeşim kadar iyi bilemez. Hayatı boyunca buralarda yaşadı. Önce av ve balık için, sonra da kaçakçılık için.

Bizi kulübelerinden birine götürecek ya da kaybettirecek kadar bilgim var.

Bu yarı yarıya bir şans.

İleride tanıdık gelen bir kütüğün yanından dönüyorum. Ya da en azından tanıdık gelmesini umuyorum.

Bir balıkçıl önümüze düşüyor, ölü bir ağacın dalına konmadan önce sudan bir balık kapıyor. Bir kütüğün yanında bir timsah görüyorum ve onu işaret etmek için Kane'in sırtına dokunuyorum.

"Onu görüyor musun? Hâlâ yavru. Daha çok büyümesi gerek." "Nereden biliyorsun?"

Normalde bataklıkla ilgili her şey hakkındaki bilgimi saklamaya çalışırdım ama Kane'le ilgili bir şey buraya dönmemi farklı kılıyor.

"Benim mahallemdeyiz." Hayatımda ilk kez, bu gerçek bana *daha azmışım* gibi hissettirmiyor. Bu sadece bir gerçek. Belki de beni etkiliyordur.

Uzakta kulübenin çerçevesini görüyorum. "Orada. İleride. Görüyor musun?"

Kane'in kafası işaret ettiğim yöne doğru dönerken
.45. "Yavaşça yaklaşın."

Gazı bıraktım ve hava botuna kulübeye doğru yaklaşmasına yetecek kadar güç verdim. Arabayı benim kullanacağımı söylediğimde itiraz etmemesi beni gerçekten şaşırttı.

"Geldiğimizi duymayacak değiller ya."

Hava botunun motorları kulakları sağır edecek kadar gürültülü, bu yüzden kulaklıklarımızdan birbirimizi duymak için bağırıyoruz.

"Endişelendiğim şey bu değil." Ön tarafta tabancası var ve kulübeye nişan aldı.

"Kardeşimi vurma."

"Önce o ateş ederse, söz vermiyorum."

Böyle bir şey olmayacağını bildiğimden, kamarayı destekleyen direklere çarpana kadar tekneye manevra yaptırıyorum ve motoru durduruyorum.

Kulaklıklarımı çıkardığımda, sessizlik ilk başta bunaltıcı geliyor. Yaprakların esintideki hışırtısı, kuş sesleri ve suyun şırıltısının ötesinde hiçbir şey yok.

"O burada değil." Burada olacağını ummamıştım ama bu hayal kırıklığımı engellemedi.

"Belki şimdi değil, ama olabilirdi."

Kane tekneden atladı ve bizi bağlamak için pruva halatını aldı. Ben de aynısını kış tarafa yapıyorum.

"Burada bekle." Kane kulübenin dışından dolaşp kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Bir dakika sonra, "Temiz." diye bağırdı.

Tekneden atlayıp kapıya yöneldim. Eşiği geçer geçmez, havada asılı duran en sevdiği Cajun baharatının kokusundan Rafe'in burada olduğunu anlıyorum.

"O kadar uzun zaman önce gitmiş olamaz."

"Ve belli ki birinin buraya bakacağını biliyordu." Kane duvarı işaret ediyor.

Tahtaya dört kelime karalanmış ama benden başka kimsenin okuyabileceği bir şey değil. Rafe'in uyduruk stenografisi pek standart sayılmaz.

"Ne yazıyor?" Kane soruyor.

Onu yorumlarken kalbim sıkışıyor. "Beni aramayın."

"Orospu çocuğu."

"Evet." Buraya gelirken içimi dolduran tüm umutlu heyecan uçup gidiyor. "Bulunmak istemiyor."

"Bu çok kötü." Kane dönüp yumruğunu kapının çerçevesine vuruyor.
"Lanet olası Ransom."

Kulübenin içine bakıyorum, sanki bu mekânda neler olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çekiyorum ve Rafe'in demir sehpanın üzerinde küçük bir ateşin üzerinde timsah yahnisi pişirdiğini hayal ediyorum.

"Açlıktan ölmüyor. Yaralı değil. Sadece saklanıyor. Ama planı ne? Bir planı olmalı." Kane'e bakıyorum. "Bunun işe yaramayacağını biliyor olmalı. Beni de bu işin içine sürüklediğini biliyor olmalı. Değil mi?"

Kane başını sallıyor. "Ve Mount'ın sana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyor, bu yüzden seni güvende görüyor."

"Öyle sanıyor."

"Hayır. O haklı. Güvenebileceği tek şey bu." "Büyük fikrim fiyaskoyla sonuçlandı, şimdi ne yapacağız?"

Tİmparatorluk planının bu kısmından çoktan vazgeçmiş olabilir, ama ben henüz

Kulübe. Odun yığınının yanına çömeliyorum ve bir kâğıt parçası görüyorum. Omzumun üzerinden baktığımda onun çoktan kapıya yöneldiğini görüyorum ve kağıdı alıp cebime atmadan önce bir göz atıyorum.

Teşekkürler, Ransom.

Yanımda getirdiğim kullan-at telefonu odun yığınının içine sokuyorum. Üzerinde tam olarak tek bir numara var, bu yüzden kimi aramasını istediğime dair hiçbir soru işareti yok.

Ayağa kalkıp onu takip ediyorum. "Sence kaybolmadan bizi rıhtıma geri götürebilecek misin?"

"Belki."

Temperance tekrar hava botuna tırmanıyor ve tıpkı onu kaptan koltuğunda ilk gördüğümde olduğu gibi, ne kadar yetenekli olduğuna şaşıyorum.

Geçmişimdeki diğer kadınlar onun küflü minderden süpürdüğü örümcek karşısında çılgına dönerdi. Temperance diğer kadınların çiçeklere dikkat çektiği gibi sakın bir şekilde timsahlara dikkat çekiyor.

O gerçekten türünün tek örneği.

"Zamanınızı harcadığım için üzgünüm. Düşündüm ki ... belki ..."

"Özür dileme. Aslında ..." Cebimden küçük bir not defteri çıkarıyorum. Onsuz hiçbir yere gitmem. "Ona bir not bırakalım. Geri dönüp dönmeyeceğini asla bilemezsin."

"Ne yazmalıyız?"

"Onun steno dilini yazmayı da biliyor musun?" Başını sallıyor.

Ona yaklaşıp bir sayfa koparıyorum ve bir kalemle birlikte ona uzatıyorum. "Ona güvende olduğunu ama onunla konuşmak istediğini söyle. İyi olduğunu bilmek istiyorsun."

Teknenin yan tarafını masa olarak kullanmak için dönüyor, sonra ikisini de bana geri veriyor. Kâğıda bakıyorum ve yazının tamamen anlamsız olduğunu görüyorum.

"Gerçekten mi?"

Sertleşiyor. "Ben uydurmadım. Sadece onun bana öğrettiklerini öğrendim."

"Yargılamıyorum. Kimsenin kıramayacağı bir kod gibi bir şey yazabilmek çok kullanışlı. Hemen döneceğim."

Ben kulübeye geri dönerken dudakları birbirine yapışıyor, notu duvara çiviyle tutturmadan önce bir kez daha gözden geçiriyorum.

Arasan iyi olur, orospu çocuğu. Eğer kız kardeşini zerre kadar önemsiyorsan

. . .

Bir başka sessiz emirle dönüp gidiyorum.

"**T**Buradan sağa dönün. Sağdan ikinci araba yolu. Posta kutusu bir egzoz manifolduna bağlıdır."

Airboat'u yem dükkanına geri götürdükten sonra gitmem gereken başka bir yer olduğunu söylediğimde Kane kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmedi. Belki sorarken sesimin tonu yüzünden, belki de bilinçaltında cinsel bir iyilik vaat ettiğim için. Her iki durumda da hurdalığa doğru yola çıktık ve en azından birkaç saatliğine kardeşimin izini sürme fikrimin ne kadar büyük bir fiyasko olduğunu unutabildim.

"Bu mu?" Elijah'ın posta kutusu görüldüğünde yavaşlıyor.

Bunu yaptığımız günü hala hatırlıyorum, babası satabileceği parçaları kullandığı için onu terslemişti. Babası altı ay sonra öldü ve cenazeye katılanlardan tek bir kişi bile ağlamadı. Elijah ve ben aynı tür insanlardan geliyoruz.

"İşte bu."

Önceleri Kane'i buraya getirme fikri beni korkuturdu ama kardeşimin bataklıktaki kulübelerinden birine gitmiştik bile. Hava botu sürme becerilerimi tecrübe etti ve bana farklı bakıyor gibi görünmüyor, bu yüzden şansımı deneyeceğim.

Elime bir kaynak meşalesi ve biraz metal almak için her şeyi göze almaya hazırım. Bağımlılığını yeniden keşfeden bir keş gibi, ihtiyacım var.

Açık tel örgülü kapıdan içeri girdi. "Demek böyle başladın? Hurdalıkta metal kaynağı yaparak mı?"

Sıra sıra dizilmiş hurda arabaları incelerken, acaba onları benim gibi potansiyel olarak mı yoksa diğer herkes gibi çöp olarak mı görüyor diye merak ediyorum.

"Onun gibi bir şey."

"Yıllar boyunca hurdalıklarda epey zaman geçirdim. Eski bir şeyi yenilemek için ihtiyacınız olan parçaları her zaman yepyeni bir kutuda bulamazsınız."

Yorumundaki bir şey beni garip bir umutla dolduruyor.

Olasılıklar görüyor.

"Metal binaya kadar bu yolu takip et. Yanına park edebiliriz."

Başını sallıyor ve koridorlarda yavaşça ilerliyoruz. "Oh, çok güzel. Şu Wagoneer'ı gördün mü?" Kane fren yapıyor. "Kötü durumda, ama eminim başka bir tanesini hayata döndürmek için iyi parçaları vardır."

"Araçlarınızı kim restore ediyor?"

"İşin çoğunu kendim yapıyorum. En azından yapabildiğim kadarını. Motorları yeniden inşa etmeyi sevmiyorum, bu yüzden bazen bu işi dışarıya veriyorum."

"Bu *yıllar* almış olmalı."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama benim için çok önemli. "Bazılarını restore ettirdim. Diğerlerini ise bırakıp gidemedim. Şu Wagoneer gibi. Eğlenceli bir projenin başlangıcı olabilir."

İçime bir sıcaklık yayıldı.

"İsteseydin Eli muhtemelen etrafı kurcalamana izin verirdi. Ama iş pazarlığı gelince tam bir köpekbalığıdır. Özellikle de paranın kokusunu aldığı anda."

"Paranın kokusunu alacağını sanmıyorum." Kane yağ lekeli tişörtüne, yırtık kot pantolonuna ve motosiklet botlarına bakıyor.

Bu sabah onu ilk gördüğümde neredeyse küçük bir kalp krizi geçiriyordum. Bukalemun gibi. Ama bu bir tür kostüm değildi, sanki ortama uyum sağlamaya çalışıyordu. Bu Kane'in Kane oluşu. Ve görünüşe göre kıyafetlerini yırtmak için çaresiz kalmamı sağlamak için tek yapması gereken yağ ve yırtık kot eklemek.

"Onların içindeyken bile görür."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyor ve yapabileceğinden hiç şüphem yok. Adam daha önce tanıştığım herkesten daha yetenekli. Ortam ne olursa olsun, cehennem kadar seksi olan bir güven havası yayıyor.

Ve eğer bu şekilde düşünmeyi bırakmazsam, bu Tahoe'dan asla çıkamayacağız.

Kapıya uzandım. "Hadi içeri girelim."

"Bu da ne, Tempe? Buraya kimseyi getirmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun." Elijah elindeki avuç taşılama makinesini tezgâhın üzerine fırlatıp bize doğru yürürken sesi çok sinirli geliyor. "Sen kimsin lan, göt herif?"

Kane'in çenesi geriliyor ve birden Elijah'a geleceğimizi haber vermeyerek ne kadar büyük bir hata yaptığımı düşünüyorum, çünkü bir kavgaya tanık olmak üzereyim gibi görünüyor.

"Onunla böyle konuşamazsın." Kane önüme geçti, ellerini yumruk yapıp yanıma koydu.

"Onunla nasıl istersem öyle konuşurum. Benim evimdesin, benim mülkümdesin ve burada kuralları ben koyarım."

"Özür dilerim Eli. Düşünemedim."

Kane omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Ondan özür dileme."

Büyük metal binanın ortasında Elijah ile karşı karşıya geliyor. Ulaşılabilecek çok fazla potansiyel silah var ve buraya gelme dürtümden pişmanlık duyuyorum.

"Evime gelip saçma sapan konuşmak mı istiyorsun? Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, sert çocuk?"

"Bayandan özür dile." Kane'den bir emir.

"Bir bok için özür dilemeyeceğim. O daha iyi bilir. Buraya kimseyi getirmez, getirirse de gitmezler."

Ben daha silahı çektiğini görmeden Kane silahı Elijah'ın şakağına dayamıştı. "Bu doğru mu?"

"Lütfen, Kane. Yapma. Hıyarlık etmek istemiyor. Sadece bazen elinde değil."

Kane bana bakmıyor bile. "Kimse onunla böyle konuşamaz. Kim olduğun ya da kaç araba doğradığın umurumda değil. Seni kendi arka bahçene gömeceğim, orospu çocuğu."

Uzun bir sessizlik anı oluyor ve Elijah'ın kırılıp kırılmayacağını ya da birileri ölmeden önce ikisinin de kafasına vurmak için bir İngiliz anahtarı kapmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum.

"Siktir git," diye homurdandı Elijah.

Harika.

"Durun. İkiniz de durun. Lütfen." Elijah'ya bakıyorum. "Beni koruyor çünkü Rafe kötü bir işe bulaştı. Mount'ın emirleri. Kimseye bir şey söylemeyecek."

"Temperance," diye başlıyor Kane ama Elijah benden Kane'e bakarken gözleri açılıyor.

"Sen de onun lanet olası uşaklarından birisin, değil mi? Patronun şehir merkezinin sahibi olduğu için kendini önemli biri mi sanıyorsun?"

"Ben kimsenin bir şeyi değilim, ama Temperance'tan özür dilemezsen, seni bitirmeden önce kadınlara nasıl davranılacağına dair bir ders olarak sana dünya çapında bir dayak atan adam ben olacağım."

"Eli, özür dile, lanet olsun!"

Elijah ses tonumdaki çaresizliği duymuş olmalı ama Kane'in bunu yapacağından hiç şüphem yok. Elijah bataklıkta çok başarılı olabilir ama Kane bambaşka bir ligde.

"Üzgünüm, Tempe. Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Bakışlarımı Kane'e çeviriyorum. "Lütfen silahını indir. Burada hepimiz aynı takımdayız."

"*Takım* mı demek istiyorsun? *Temperance'ı Çiviledim* mi?" Elijah sırtarak söylüyor.

Aman Tanrım! Erkekler bazen ne kadar aptal olabiliyor?

Kane çekici geri çeker. "Kane!

Lütfen yapma."

"Bu tetiği çekmememin tek sebebi, benden çekmememi istemiş olması. Tekrar özür dile ve ağzından çıkanı kulağın duysun."

Elijah bakışlarımla buluştu ve bakışlarında küçük bir samimiyet vardı. "Özür dilerim, Temperance. Lütfen bekçi köpeğinden beni öldürmemesini iste." "Seni öldürmeyecek. Öldürülmene gerek yok." Bunu söylerken ve doğruyu söylediğimi biliyorum. "Bu onun tarzı değil."

"Çenesini kapalı tutmazsa, yanıldığını kanıtlayabilir," diyor Kane silahını indirirken.

Elijah geri çekiliyor, gömleğini yeniden ayarlıyor ve Kane'in ölçüsünü alıyor. "Mount'ın onu koruması için birini göndermesine şaşırمامalıyım sanırım. Sen de kimsin lan?"

"Fark eder mi?"

Elijah çenesini salladı. "Güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Kane'in ona siktir olup gitmesini söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. "Bana Saxon derler."

Elijah'ın gözlerinin daha önce büyüdüğünü düşünmüştüm ama bu sefer aptal kafasından fırlayacakmış gibi görünüyorlar.

"Hayatta olmaz," diye fısıldıyor, benden Kane'e bakarak. "O lanet olası bir kiralık katil, Temperance. Koruma değil. Tanrı aşkına."

"Biliyorum. Sorun değil." Kane'e bir adım daha yaklaşıyorum, birleşik bir cephe sunmayı umuyorum. Sanki elinde değilmiş gibi, kolu belime dolanıyor.

"Hiç de iyi değil. Onun kim olduğunu bilmiyorsun. Hiçbir hedefi kaçırmadığını söylerler. Her zaman yerine getirir." Elijah rahatsız bir şekilde kayıyor, bakışları aramızda gidip geliyor. "Asla bir kontratı tamamlamamış, bu yüzden deli gibi para alıyor."

Elijah'ın korkusu ve dehşeti karşısında içimde huzursuz edici bir şeyler oluyor. Başımı kaldırıp Kane'e bakıyorum. "Bu doğru mu? Gerçekten hiç bir işi tamamlamamışın olmadı mı? Yani, Rafe ..."

Elijah, Kane'in elinin kalçamda durduğu yere bakıyor. "Bekle, bana bu adamın kardeşini vurduğunu mu söylüyorsun? Ve sen de ..." Aramızda bir parmak sallıyor. "Onu *becermek* mi? Şaka yapıyor olmalısın."

Kane yanımda geriliyor ve patlamaya dönüşmeden durumu yatıştırmam gerektiğini biliyorum.

"Sana kendimi açıklamıyorum Eli."

"O zaman birine açıklamalısın ki sana bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu anlatabilsin."

"Konu kapanmıştır. Tabii Rafe'i görmediysen. Bunu bilmek faydalı olur."

Elijah'nın çenesi inatçı bir çizgiye oturuyor ve bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

Sonunda başını sallıyor. "Hayır. İsteyebileceğini düşündüğüm bir iş vardı, ben de ona mesaj attım. Cevap vermedi. Bir haftadan fazla olmadı. Düşündüm ki

Sonunda yakalandı ve ben bunu duymadım. Ne tür bir pisliğe bulaşmış olabilir ki?"

"Uzun hikâye."

Elijah omuz silkti. "Anlaşıldı. Bir Ransom'ın şansı bile sonsuza dek sürmez."

TO orospu çocuğu onu öldürmediğim için şanslı. Temperance haklıydı. Öldürülmeye *ihtiyacı yoktu*.

Ağzından çıkan diğer her kelimedede olduğu gibi. Temperance çalışırken önümüzdeki iki saat içinde tetiği çekmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Temperance'ın parçasını Tahoe'ya taşıyana kadar son bombasını patlatmadı.

"Seni daha önce nerede gördüğümü biliyorum. Tempe'nin yanındaki köşedeki kafede.

Seni tanımalıydım."

"Yaşamak istiyorsan beni tanıdığını unutacaksın." Kılındı. "Senden hoşlanmıyorum."

"Ve senin benden hoşlanıp hoşlanmaman da umurumda değil."

"Tartışmayı kesin, siz ikiniz! Yemin ederim, Eli'ın hurdalık köpeklerinden daha kötüsünüz."

"Ne? Bizi suçlayabilir misin? İkimiz de seni kendi bölgemiz olarak işaretlemek istiyoruz," diyor bok parçası.

"Dikkat et," diye çıkıştım.

"Yeter. Bugün burada çalışmama izin verdiğin için teşekkür ederim Eli. Rafe hakkında bir şey duyarsan beni ara. Herhangi bir şey. Lütfen ara. Elimde kalan tek şeyin o olduğunu biliyorsun."

Şerefsiz ona sarılıyor ve bana kendini beğenmiş bir sırıtış fırlatıyor. Parmaklarım 45'liğimi tekrar suratına sokmak için kaşınıyor.

Hurdalıktan çıkıp yola sapar sapmaz Temperance'a dönüp duymak istemeyeceğini bildiğim bir hüküm veriyorum.

"Buraya geri gelmiyorsun."

"Ne?" Bana bakmak için başını yana eğdi ve hava botunda ve çalışırken saçlarını arkada tutmak için taktığı mavi bandana aşağı kaydı.

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Bu duygunun karşılıklı olduğuna eminim." "Bu umurumda bile değil."

"O zaman bu bir sik ölçme yarışması değil de nedir?"

"Ona güvenmiyorum. Arabaları parçalıyor, bu da bağlantıları ve zayıflıkları olduğu anlamına geliyor. Biri ona ulaşabilir ve onu dönüştürebilir. Bu çok riskli."

Temperance sanki ona adamın bir seri katil olduğunu söylemişim gibi bana döndü. "Eli'ı tüm hayatım boyunca tanıdım. Beni satmayacaktır."

Dur işareti için yavaşlıyorum. "Eğer buna inanıyorsan, düşündüğümünden daha safsin demektir."

Kollarını kavuşturuyor. "İşte bu yüzden yalnızsın." "Bu beni hayatta tutuyor."

"Bana zarar verecek hiçbir şey yapmazdı." Bunu sessiz bir güçle söylüyor ve sonra hızla başka tarafa bakıyor. Burada daha fazlası var.

"Ne?"

"Beni aldattı... ama bunun nedeni bataklıktan ayrılmamı istemesiydi. Kalmamı ve bu hayatı yaşamamı istemedi, çünkü gitmeyi çok istiyordum." Temperance duraksıyor. "İstemediği halde gitmeme izin verdi."

"Bu, eline fırsat geçerse seni geri getirmeye çalışmayacağı anlamına gelmez."

"Öyle bir şey değil."

"Saçmalık, öyle değil. Seni b ı r a k a n her erkek için böyle olurdu. Seni geri almak, bir şans daha vermek için can atmadığını mı sanıyorsun?" "Yani bu benim güvenliğimle ilgili değil. Kiskandığın için."

Başka bir şey söylemek için ağızımı açtım ama kapattım. Kiskanmadığımı söyleyemem. Daha önce hiç kiskanmamıştım, yani bu duyguyla ilk deneyimim.

Her iki durumda da, bunun bir önemi yok. Önemli olan tek bir şey var: Temperance'ı güvende tutmak.

Sessiz kalıyorum ama bir soru içimi kemiriyor.

Gitmesine izin verebilecek miyim?

Belki de İlyas daha iyi bir adamdır, çünkü bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum.

K

Depoya döndüğümüzde Ane ve ben sessizce yollarımızı ayırdık. Hala sidik yarışı yüzünden öfkeliyim.

Elijah'la duş alırken, bir başka temiz yırtık kot pantolon giyerken ve biz hayaletleri kovalarken biriken tüm e-postalara gömülürken. Valentina'ya bitmiş bir eserim daha olduğunu bildiren bir not gönderiyorum.

Ne cüretle bana hurdaliğa geri dönemeyeceğimi söyler? Bu kararı o veremez.

Kane saatlerce ortalıkta görünmeyince buzdolabından yemek yiyorum. Yarasa mağarasının kalbinde olduğunu, Rafe'i ya da onun ölmesini isteyenleri bulmaya çalıştığını varsayıyorum.

Rafe akıllı, kendime hatırlatıyorum. *O istemedikçe kimse onu bulamaz.*

Kendini bu karmaşanın içine sokacak kadar aptal olması dışında, bu da kafasına bir tokat atma isteği uyandırıyor.

Oturduğum tabureden kalkıp yerde volta atıyor, bizi bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı ve Elijah'ya gidemezsem Valentina'ya daha fazla heykel yapmak için nereden hurda metal ve meşale bulacağımı düşünüyorum. Farkında değilim.

Kane nihayet arkamda belirip ödümü koparana kadar bir fil sürüsünü taklit edecek kadar yüksek sesle tepiniyor.

"Bana böyle sinsice yaklaşma!" "Hâlâ kızgın mısın?"

"Evet." Yalan söylemeye bile çalışmıyorum. Duş alıp üstünü değiştirdiğini ve gülünç derecede güzel koktuğunu da fark etmemeye çalışıyorum.

"Haydi. Gidiyoruz."

Sıcak bir an için öfkemi bir kenara bıraktım. "Bir şey buldun mu? Bir ipucu?"

Cevap vermiyor, sadece asansöre yöneliyor. "Ama-"

Kapıyı açıyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bana emir verebileceğini sanan bir tetikçiye körü körüne güvenecek miyim? Topuklarımın üzerinde dönüp onu takip ediyorum. Görünüşe göre geliyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Kısa bir süre sonra soruyorum.

Şehrin dışına çıktığımızda başımdaki bereyi çekiştirdi. Hava şimdi karanlık ve muhtemelen ona güvenmekle hata edip etmediğimi düşünmem gerekiyor ama düşünmüyorum.

"Göreceksin."

"Bu ne anlama geliyor?"

Homurdanıyor ve ışıksız bir yola sapıyor. Nereye gittiğimizi fark edene kadar bir on dakika daha geçiyor ve ağzım açık kalıyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Burada olamayız!"

Tahoe'nun ön koltuğunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Neden olmasın?"

İki elimi önümde sallayarak makyajsız yüzümü, yırtık kot pantolonumu ve üniversitede giydiğim de dahil olmak üzere çok daha iyi günler görmüş tişörtümü işaret ediyorum.

"Burada olamam. Beni dışarı atarlar. Kimsenin bana bahsetmediği bir kıyafet yönetmeliğini ihlal etmiş olmalıyım."

Farlar önümüzdeki yolun sonundaki ferforje kapıyı aydınlatıyor ve kısa süreli panik anım, zaten serbest bırakmak için can attığım öfkeye dönüşüyor.

"Arabayı geri çevir. Hemen şimdi. Eve gitmek istiyorum." Şımarık bir velet gibi konuşuyorum ama umurumda değil. Sadece hurdalıkta giyebileceğim kıyafetlerle o muhteşem malikanede geçit töreni yaparak kendimi küçük düşürmeyeceğim.

Kapıda fren yapıyor ve hoparlöre *Saxon* diye bağırmadan önce camı indiriyor. Yanıt gelip gelmediğini duyamadan camı kapatıyor ama kapı açılıyor ve içeri girmeye devam ediyor.

"Bunu bana yapmaya cüret etme. Hiç havamda değilim, Kane. Ya da Saxon. Ya da bu gece her kimsen. Beni eve götür."

Bana baktı. "Hayır."

Tanrım, beni kontrol edebileceğini sanan alfa erkeklerinden koru.

Kollarımı tekrar göğsümde birleştiriyorum. "Arabadan inmeyeceğim. Sen önden gidip inebilirsin, işin bittiğinde seni bekliyor olacağım."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece valeye ulaştığımızda Tahoe'yu park ediyor.

"Bunu yapmayacağım." Sesim titriyor ve öfkemin sıcaklığı bir şekilde bacaklarımın arasına girmeyi başarmamış olsaydı yalan söylemiş olurum.

Bunu asla kabul etmeyeceğim.

Vale kapıyı açtığında Kane ona başıyla selam veriyor ve dışarı çıkıyor. Yerimde kalıyorum.

Bu onun yapacağı bir şey değil-

Kane kaputu çevirip yolcu kapısını çekerek açtığında düşüncelerim kesiliyor. "Emniyet kemeri."

"Gitmiyorum."

"Emniyet kemeri," diye tekrarlıyor.

"Siktir. Seni." Bu iki kelimeyi Kane'in açık kapısının önünde bekleyen valenin bile duyamayacağı kadar sessizce fısıldıyorum.

"Hayır, prenses. Bu gece, senin küstahlığını sikip atacağım."

Eli yılan gibi dışarı çıkıyor ve beklediğim gibi tokaya gitmek yerine kemerin üst kısmına, omzuma yakın bir yere uzanıyor ve tavan lambasında bir şey yanıp sönüyor. Emniyet kemeri emilmeden önce kucağıma düştü.

Bir bıçak. Olamaz. O yapmadı.

Ama ben hala Kane'in emniyet kemerimi kestiği gerçeğiyle boğuşurken, o bana uzanıyor ve beni omzunun üzerinden atmadan önce arabadan kaldırıyor.

"Oh, sakın-"

Göremediğim birine, "Arka girişi kullanacağım," diyor. "Sakın arka kapımdan girmeyi aklından bile geçirme, göt herif. I gitmek istediğimi söyledim-"

Gülüyor, beni omzunda daha yükseğe kaldırıyor. "Bazen neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun prenses. Ama ben görüyorum. Kanında akan o sıcaklık, bana karşı koymanı söylüyor. Ama asıl ihtiyacın olan şey, kendine yapmamalısın dediğin halde neden geri dönmeye devam ettiğini bana göstermek."

Bir kapı gıcirtısı duyuyorum ve sonra içeri girip merdivenlerden iniyoruz.

"Enerjini yönlendirecek birine ihtiyacın var. Daha fazlasını istemenin sorun olmadığını söyleyecek birine. Daha fazlasını nasıl alacağını gösterecek birine. Ben senin gardiyanın, yardımcın ya da koruman değilim, Temperance. Ben senin erkeğimin ve tam olarak neden beni istediğini sana hatırlatmanın zamanı geldi."

Beyanları beni sarsıyor ve onlara itiraz edemeyecek kadar suskunum çünkü büyük bir tanesine takıldım: Ben *senin erkeğimin*.

O bu mu? Bu çılgın durumun dışında bir şeyler yaşayabileceğimiz ihtimalini düşünmeme izin vermedim. Bu iş bittiğinde onun da gideceğini ve hayatımda bir kez olsun bana denk bir erkek bulduğumu düşünmek beni paramparça ediyor.

Benim erkeğimi.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve bunun bana tamamen yabancı bir odaya adım atıyor olmamızla hiçbir ilgisi yok.

Kane beni ayağa kaldırıyor ve iki yanağımı ellerinin arasına alıyor. "Bu doğru prenses. Senin erkeğin. Ben buyum. Anladın mı?" Yoğun bakışlarıyla beni olduğum yere kilitledi. "Bana anladığını ve bunu istediğini söylemen gerekiyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, içimden geçen muazzam duygu dalgasıyla boğulmuş durumdayım.

"Benimle misin? Eğer değilsen, bir kelime söyle ve o kapıdan çıkıp gidelim."

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp odayı tarıyorum. "Neredeyiz?"

"Bir BDSM odası."

İçimi bir heyecan kaplıyor ve kalçalarım birbirine yapışıyor. "Evet ya da hayır, Temperance. Kararını ver."

Söyleyeceklerim zaten önceden belli. Kane ile her zaman öyledir.

"Evet."

Sözcük dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Kane yüzümü serbest bırakıyor, beni kaldırıyor ve bir tür bankın üzerine eğiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Kime ait olduğun konusunda hiçbir kafa karışıklığı olmadığından emin oluyorum. Hiç kısıtlandın mı?" diye soruyor.

"Hayır."

"Olmak üzeresin. Çok fazla gelirse, tek yapman gereken hayır demek ya da durmak. Yeterince sıkıldıysan bırakmamı sağlamak için süslü bir güvenli kelimeye ihtiyacın yok." Elini bileğime koyarak duraklıyor. "Bu konuda iyi misin?"

"Evet."

"Aferin kızıma." Bileklerime ve ayak bileklerime kelepçeler geçiriyor, sonra da tokalarını takıyor.

Yumuşak astarlı kelepçeleri ekiştiriyorum ve kalbim daha hızlı atıyor, bu sefer öfkeden değil, küçük bir korku dozuyla karışık beklentiden. Elleri belime dolanıyor ve vücudunun sıcaklığını içime çekiyorum. Bu adam içimdeki vahşî bir şeyi serbest bıraktı. Tatmin olmak için onun egemenliğine ihtiyaç duyan bir şey.

Kane kotumun düğmesini hızlıca açıyor ve tangamla birlikte kıcımdan aşağıya doğru çekiyor ve hiç vakit kaybetmeden sağ yanağıma ilk hafif tokadı indiriyor.

Omurgam sanki daha fazlasını istiyormuş gibi yükseliyor.

"Buna ihtiyacın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kendini güvensiz ve korkmuş hissettiğini ve tüm bunları ortadan kaldırmak için ihtiyacın olan şeyi nasıl isteyeceğini bilmediğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Seni görüyorum, Temperance. Senin her bir paranı görüyorum, kendi görmek istemediklerini bile."

Ben itiraf etmekten korkarken o benim bu yanıımı nasıl görebiliyor? var mı?

Bir darbe daha indiriyor ve ben de onu itiyorum. Isınmış tenimi ovuyor, yanığı yatıştırıyor ve aynı zamanda yoğunlaştırıyor.

"Bu kış mı? O benim. Onu şaplaklayacağım, tıkayacağım, becereceğim ve ona başka ne istersem yapacağım." Bir darbe daha geliyor ve inliyorum. "Ve

her bir dakikasını çok seveceksiniz çünkü . . . *Sen. Benimsin. Benimsin.*" Her darbeyi başka bir tokatla noktılıyor, derimin altındaki her sinir ucunu aydınlatıyor.

Onun için yanıp tutuşuyorum. Eğer bağlı olmasaydım, ona tırmanır ve yalvarırdım.

"Lütfen-" Kelime ağlamaklı çıkıyor. "Ne var prenses? Daha fazla mı istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Baş edebileceğin her şeyi alacaksın. Sana söz veriyorum." İç kalçalarım dokunmadan önce yanaklarıma üç darbe daha indiriyor.

"Dizlerini aç. Amımın ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum."

Onun amı. Vücudumun sahibi olduğunu ilan ettiğini duymak içimde bir zevk ürpertisi yaratmamalı... ama yaratıyor. Elimde tutabileceğimi hiç düşünmediğim adam bu, ama görünüşe göre beni sahiplendi - bu da benim onu sahiplenebileceğim anlamına geliyor. Onu elimde tutabilirim.

Hiç kimseyi Kane'i tutmak istediğim gibi tutmak istememiştim.

Arkamdan bacaklarıma arasına uzanıyor ve parmaklarının uçları ıslaklığında kayıyor. "Her zaman çok ıslaksın. Benim için çok hazırsın. Bunu seviyorsun, değil mi?"

Bir inilti daha tutmaya çalışıyorum ama kalın bir parmağını içime iterken inilti kaçıyor. "Evet."

Akıl sağlığımın sınırına yaklaşıp kadar beni tek parmağıyla beceriyor, bağlarımı çekiştiriyor, kendimi bu tutsaklıktan kurtarmaya çalışıyorum. Ama aslında tek istediğim bana vermek istediği şeyin daha fazlası.

Ve sonra sırlıslık parmağını amımdan kıcıma doğru geri çekiyor.

"Şu anda durmamı ve bu güzel küçük kıcı rahat bırakmamı istiyorsan bana hayır de." Dar halkanın etrafında dönüyor. "Bunu mu istiyorsun

ne istiyorsun prenses? Durmamı mı?"

Kalçalarımı esnetiyorum, parmağına doğru itiyorum, daha fazla baskı istiyorum.

Ama o geri çekilip kalçama bir tokat atarak beni engelliyor. "Cevap ver yoksa dururuz."

"Durmak

istemiyorum." "Emin misin?"

Benden uzaklaşıyor ve bir şeyi yırtıp açtığını duyuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Soru bu değil, Temperance. Ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu bilmek istiyorum. Sana ne kadarını vermeme izin vereceğini."

Bağlarıma karşı mücadele ediyorum.

"Ben seni bırakana kadar hareket edemezsin. Şimdi soruya cevap ver yoksa bu gece çoktan biter."

"Hepsini istiyorum, lanet olsun!" Kelimeler yumuşamadan önce bir savaş çığlığı gibi çıktı. "Sahip olduğun her şeyi. Her şeyini istiyorum."

Kıçımı tekrar okşuyor. "Güzel. Çünkü sana vereceğim şey tam olarak bu. Her bir parçamı. Ruhumun derinliklerine kadar. Bana sahipsin, Temperance. Her şeyime. Sana göstereceğim."

Kıçıma soğuk bir şey damlatıyor ve uzuvlarımdan bir titreme geçiyor.

"Bu kayganlaştırıcı, prenses. Endişelenme."

Önceden bu beni korkutabilirdi ama Kane'e bedenim konusunda güveniyorum... ve daha fazlası. Kaygan sıvıyı arka girişime sürdükten sonra tezgahla klitorisim arasında kaygan bir şey kaydırıyor ve hemen titreşmeye başlıyor.

"O kadar sert boşalacaksın ki her şeyi unutacaksın, kendi lanet adını bile."

Oyuncak bana karşı sıkışmışken, Kane geri çekilmeden önce baskıyı kademeli olarak artırarak kıç deliğimi daire içine alıyor. Sonunda

geri çekmeden önce kalın parmak ucunu kası delecek kadar içeri itiyor.

Kısacası beni çıldırtıyor. "Daha fazla,"

diye yalvarıyorum.

"Hazır olduğunu söylediğimde sana ne verirsem onu alacaksın."

Bir dahaki sefere daha fazla itiyor, belki ilk boğuma kadar, ama parmağı çok büyük hissettiriyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en çökmüş gerginlik.

"Mükemmel etek takımın ve bluzunla o odaya ilk girdiğin andan beri kıcını sikmek istiyorum. Ve sonra o Dom kadınına onun kıcını sikeceğini söylediğinde masanın üzerinde kıvranmaya başladığında Orada boşalacaksın sandım."

İstesem de bu anıyı zihnimden silemezdim. Şimdi o anın ne kadar yoğun olduğunu hatırlayarak kıvranıyorum.

"Ona başkalarına kıcını salladığını ve ona kıcın kime ait olduğunu göstereceğini söyledi," diye hatırlıyorum.

Parmağının ucuyla daha derine itiyor ve klitorisim oyuncaktan gelen titreşimlere karşı nabız atarken meme uçlarım sert noktalara dönüşüyor.

"Daha önce hurdalıkta da böyle hissetmiştim. Seni yırtık kot pantolonun ve tişörtünle etrafta kasıla kasıla dolaşırken izledim, saçların bandana ile dağılmıştı. Sanki onun için bir gösteri yapıyormuşsun gibi seni izledi ve o tezgahta arkana geçip seni eğmemek ve ona neden bir daha asla sana sahip olamayacağını göstermemek için her şeyimi verdim."

Anlattığı sahne karşısında öfkeden kuduruyor olmalıydım. Elijah'a benim ona ait olduğumu nasıl göstermek istediğini. Ben kendi kendine yeten bir kadını ve bir erkeğe ihtiyacım olmayabilir, ama Tanrı aşkına, bir erkeği istemenin -ya da arada bir itilip kakılmayı istemenin- yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Bundan sonra ne yapardın?" diye sordum.

Parmağıyla kıcıımı daha derine iterken derin bir hırıltı odayı dolduruyor ve vibratör aynı yavaş, sabit hızda titreşiyor.

"Sana tam olarak ne düşündüğümü söylememi ister misin?" "Evet," diye fısıldıyorum. "Her kirli kelimesini."

Bir iniltiyle öne eğildi ve devam etmeden önce dişleriyle kulağımı ısırdı. "Onu kovduktan sonra kot pantolonunu kalçalarının üzerinden çeker ve o arsız kıcıını elimden kıpkırmızı olana ve daha fazlası için yalvarana kadar şaplaklardım."

Kıcıımı sikerkenki yavaş ve sabit ritmi beni çılgına çeviriyor. Daha fazlasını isteyerek itiyorum ve o da buna mecbur kalıyor.

"O zaman seni o tezgâhın üzerinde, adımın tüm dünyanın duyacağı kadar yüksek sesle haykırana kadar becerirdim."

Sözleri içimde bir ateşi tutuşturuyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak oyuncağa doğru eğiliyorum. Kane'in beni doldurmasını ve aynı zamanda bana dokunmasını diliyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

Parmağını kıcıma gömdüğünde duraklıyor. "Sikimin seni doldurmasına ihtiyacın var prenses. İhtiyacın olan şey bu."

"Evet!"

Suyun aktığını duymadan önce birkaç dakika daha uzaklaşıyor ve sonra başka bir paketin yırtılıp açıldığını duyuyorum. Sonunda dönüyor ve ben daha fazlası için çaresiz kalıyorum.

"Seni becermeden önce kıcıını tıkayacağım, böylece iki deliğin de aynı anda doldurulmasının nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın."

Sikinin başı giriş deliğime geliyor.

"Evet. *Lütfen*." Yalvarmalarım kontrolden çıkmaya başladı ama umurumda değil.

*Daha
fazlasına*
ihtiyacım var.
"Henüz değil."

Kayganlaştırıcının kapağını tekrar duyuyorum ve gt deliğimde bir çiseleme daha hissediyorum. Sonra deliğime bir şey bastırıyor ve ben geriliyorum.

"Sakin ol prenses. Parmağımdan biraz daha büyük. Onu alabilirsin. Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, ama o
kıpırdamıyor. "Bunu
duymam gerek."

"Evet, hazırım."

Oyuncak kıcıma girip içeri kayarken meme uçları camı kesecek kadar sertleşiyor ve aynı anda hem çok yanlış, hem çok kirli, hem de çok lezzetli hissettiren karanlık bir zevk dalgasını serbest bırakıyor.

"Siktir, kıcındaki o tıkala çok tatlı görünüyorsun." Tabana doğru bastırıyor ve ben daha sert bastırmadan önce utanıyorum. "Benim kızım kıcımda bir tıkaç olmasına bayılır," diyor ve içimde bir şey bu övgü karşısında parlıyor.

Sonra tekrar baskı hissediyorum - bu sefer, giriş yerimdeki sikinin başından. Ama daha önce büyük hissettirirken, şimdi *devasa* hissettiriyor.

"Sığmayacak," diye fısıldıyorum, vücudumun onu kaldıramayacağından korkarak.

"Sığacak. Söz veriyorum." Yarım santim daha içeri itiyor. "ok darsın ama sığıyor. Bu tatlı amcığınla beni boğacaksın prenses. şimdiye kadar sikimi içine gömdüğüm en tatlı amcık." Yolun geri kalanında içeri kayıyor ve ikimiz de sessizleşmeden önce inliyoruz, ciğerlerimiz kabarıyor.

Bu neredeyse çok fazla.

Ve sonra hareket etmeye başladı.

"Aman Tanrım!" İlk orgazmım patladığında bağırıyorum.

Temperance inanılmaz, ve çılgına döndüğünde, On altı yaşında bir çocuk gibi altmış saniyeden kısa bir sürede patlayacağımdan korkuyorum.

Orgazmını atlatırken iç kasları beni sıkıyor ve tıkaç onu normalden daha da sıkı hale getiriyor.

"Aman Tanrım." Direnmek için savaşıyorum ve zar zor dayanıyorum. Hazır değilim. Hiçbir şekilde boşalmaya hazır değilim. Kıpırdamıyorum ve yüzümün önündeki kaya duvara odaklanıyorum, tetiği çekmeden önce kendimi sabitlediğim gibi derin nefes alıyorum.

Vücudu ile minder arasına uzanıyorum ve vibratörü çekip çıkarıyorum, böylece klitorisini kendim parmaklayabiliyorum.

Sırılsıklam olmuştu.

"Daha fazla. Lütfen." Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor ve keşke yüzünü görebilseydim. Temperance'ı uçurumun kenarında görmek hayatımda gördüğüm en güzel manzara, ömrümün sonuna kadar her gece yaşamak istediğim bir manzara.

Boşver *geceyi*. Öğleden sonra, sabah . . . Umurumda değil. Sadece onu istiyorum. "Daha fazla." Tekrar inliyor ve ben geri çekilip itiyorum.

İkimizi de doğrudan uçuruma götürecek sabit bir ritim.

Bir Şey daha hatırlıyorum ve kotumun cebine uzanıp uzaktan kumandayı avuçluyorum ve düğmeye basıyorum.

Popo tıkaçındaki vibratör canlanıp yepyeni bir his seviyesi eklerken Temperance çığlık atıyor. "Yapamıyorum. Yapamıyorum. Yapamıyorum. Yapamıyorum." Başını bir o yana bir bu yana sallıyor, ben de parmaklarımı saçlarına gömmek için uzanıyorum.

"Yapabilirsin. Hepsini alacaksın, beni anlıyor musun? Daha o küçük dar kıçını bile almadım. Bunu kaldırabilirsin." Onu emin vuruşlarla beceriyorum. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet!"

"Durmamı ister misin?"

"Hayır!"

"O zaman hepsini al." "Evet. Kane, lütfen!"

Adımı haykırdı ve ben kayboldum. Kontrol zincirim koptu ve kendimi kaybettim. Sikim onun içine girip çıkıyor, ta ki o boşalırken adımı tekrar tekrar haykırıp sikimin etrafında kenetlenene kadar. Orgazmım o kadar derinden kaynıyor ki, patladığında kırılacağımdan korkuyorum.

Bıraktığımda beni ayakta tutan tek Şey Temperance'a tutunmam.

A Kane beni temizledikten sonra bağları çözdü ve ayak bileklerime ve bileklerime masaj yaparak beni yatağıma götürdü.

Ayaklarım.

Vücudum hala aşırı duyuşal yüklemenden dolayı uğulduyor ve çevreme odaklanabilmem biraz zaman alıyor.

Odanın etrafına ağır ahşap mobilyalar yerleştirişmiş. Ortaçağ görünüşlü taş duvarları, ayaklarımızın altındaki pahalı oryantal halıya rağmen gerçek bir zindan hissi yaratıyor.

Kane'in arkasında ahşap bir dolabın açık kapısı dikkatimi çekiyor. İçinde oyuncaklarla ve kayganlaştıracı şişeleriyle dolu raflar var, hepsi de yepyeni ambalajlarında, yağmalanmayı bekleyen bir seks oyuncağı dükkânı gibi.

Yanında Çin boyalı bir paravanla kısmen gizlenmiş küçük bir lavabo var. Kulübün geri kalanı gibi burası da pahalı ve gösterişli bir hava taşıyor, ancak bu lavaboda kullanışlılık ve pratiklik benzersiz bir şekilde dengelenmiş.

"Demek zindan burası?" Bağırmaktan boğazım düğümlendi ve sorum sert bir tonda çıktı.

Kane çevremizi ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakıyor. "Burası özel bir oda. Zindan halka açık bir alan. Ama kulüp BDSM ekipmanlarını büyük ölçüde burada tutuyor."

Lavabonun yanındaki tezgâhtan dezenfektan bir mendil alıyor ve bağlı olduğum bankı siliyor.

"Peki buna tam olarak ne deniyor?"

Omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Şaplak tezgahı." Temizlemeyi bitirmek için geri döndü. "Sanırım depoda bir taneye ihtiyacımız var."

Gerçeklik duygusu heyecanla iç içe geçiyor. *Gelecekte bahsediyor. Bizim geleceğimizden.*

Bu, ona bağlandığımdan endişe ettiğim ilk andan beri düşünmekten korktuğum bir şeydi, ama şimdi bu fikir konusunda daha rahat hissetmeye başlıyorum. Kanepesi için yastık seçmeye başlamayacağım, ama bizi birkaç saat sonra değil de birkaç gün sonra birlikte hayal etmeme izin vermek büyük bir değişiklik.

Ama kendimi fazla kaptırmayacağım. Hâlâ yanlış insanlara kazık attığı için saklanan bir kardeşim var. Belki devekuşunun kafasını kuma gömmesine benziyor ama günün her dakikasında Rafe'i düşünemem çünkü düşündüğümde kendimi çok çaresiz hissediyorum.

Kane'e doğru eğiliyorum ve kolu omzuma daha sıkı sarılıyor. "Bu fikri beğendin mi?"

Şaplak tezgahından bahsettiğini hatırlıyorum ve kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Hayır demezdim."

Gülümsediğinde gamzelerinin çifte darbesi beni çok etkiliyor. Adam olması gerekenden çok daha güzel, her ne kadar güzellik olduğunu asla kabul etmeyeceği kaba, erkeksi bir şekilde olsa da.

Yanılmış olur.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi eve gidiyoruz."

Ev kelimesinden aldığım sıcak his, odanın kapısından çıkıp geniş bir koridora adım attıktan sonra yaklaşık on saniye sürüyor.

Magnolia bize doğru koşuyor. "Bana neler olduğunu anlatana kadar buradan gitmiyorsun. Bilmeyi hak ediyorum."

Kane hala yanımda duruyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Nerede o? Bir şey duydun mu? Bilmeyi hak ediyorum."

Yanımdaki adamla önümdeki perişan kadın arasında gidip geliyorum. Kıpkırmızı korsesini siyah deri mini eteği tamamlıyor. Beş santimlik stilettolarından neredeyse titriyor.

"Burada değil ve şimdi zamanı değil."

"Bazı lanet olası cevaplar alana kadar gitmiyorsun. Kimse bana bir şey söylemeyecek." Etrafımızda dolanıyor ve az önce boşalttığımız odanın kapısını iterek açıyor. "Her birinizin lastiğini valelere kestireceğim, o yüzden cevapları almadan beni bırakıp gitmeye kalkmayın."

Kane'in zaten okunamayan ifadesi taşa dönüştü. "Bana ne yapacağımı söylemiyorsun."

"Bana borçlusun."

Kane'in çenesi titriyor ama benimle birlikte onu odanın içinde takip ediyor.

"Bilmiyor," diyor kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz. "Ama anlaşılan senin umurunda değil, bu yüzden konuyu zorlayacaksın."

Bakışlarım Forrest Gump'ı pinpon oynarken izliyormuşum gibi aralarında gidip geliyor. "Biri bana ne halattan bahsettiğinizi söyleyebilir mi?"

ne hakkında?"

"Kardeşin," diyor Magnolia kollarını korsesinin üzerinde kavuştururken.

Sanki İngilizceyi ikinci dil olarak yeni öğrenmişim gibi ona bakıyorum.

"Bekle. Sen ve kardeşim ..."

Çenesini kaldırıyor. "Onun benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü sen de mavi kanlı değilsin, son baktığımda."

"Kim-" İki elimi birden uzattım ama Kane araya girdi.

"Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et. Şaşırdığı gerçeğinden başka bir şey ifade etmiyor. Neden şaşırmasın ki? Takibini gizli tutarak çok iyi bir iş çıkardın."

"Takip mi? Sanki benden kaçıyormuş gibi konuşuyorsun. Kimse Magnolia Maison'dan kaçmaz. Onun tadına baktığım için şanslı yıldızlarına şükretmesi gerekirdi."

Kane başını yana eğiyor. "Ve şimdi burada bilgi için yalvarıyorsun."

"Çünkü sana bir insan yükü teslim ederken hırsızlık yaptığını duyduğumu söylememe rağmen, bana kellesine ödül konduğunu ve kontratı *senin* aldığını söylemedin, seni orospu çocuğu."

"Bekle. *İnsan kargosu mu?*" Biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. "Kardeşim insan kaçakçılığına mı karıştı? Sanırım hasta olacağım." Dizlerimin bağı çözülüyor ve yere düşmeden önce oturacak bir yer arıyorum.

Kane bir koluyla beni sarıyor ve köşedeki bir sandalyeye yönlendiriyor ama bakışları Magnolia'nın üzerinde. "Bu gerçekten gerekli miydi? Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu doğru mu?"

Yüz ifadesi değişti. "Doğru. Ve eminim bu yüzden işi bitiremedi. Bitirseydi kendisiyle yaşayamazdı. Kardeşinin de çizgileri var. Hepimizin var."

"Bunu yapabileceğine inanamıyorum..." Bunu düşünmek bile istemiyorum. "İnan, çünkü o yaptı. Ama şimdi birinin bana ne olduğunu söylemesi gerekiyor.

Neler oluyor? Nereye gitti? Eğer kaçtıysa, ben de onunla gidiyorum." Magnolia'nın sesi endişeden aklını kaçırmış bir kadın gibi geliyor. Her şeyi sindirmek çok zor.

"Lütfen gidebilir miyiz?"

"Ne? Kardeşinin faturaları ödemek için yaptığı şeyleri düşünmeye dayanamıyor musun? Ke-Ke'den o süslü maaşlı işi aldığından beri kendini biraz yüksek ve kibirli mi hissediyorsun?"

Magnolia'nın bana neden kızdığını bilmiyorum ama ses tonu beni sinirlendiriyor.

Bakışlarımı daraltarak ona odaklanıyorum. "Şu anda nasıl hissettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Rafe'le birlikte olduğunu bana nasıl söylemezsin? Beni buraya çektin, bana yarı doğruları söyledin ve saçma sapan uyarılarda bulundun. Ne oyunu oynuyorsun Magnolia?"

Sertleşiyor. "Hayatta kazanmayı önemseydiğim tek oyun."

"Yeter," diyor Kane. "Burada işimiz bitti. Nerede olduğunu bilmiyorum. Bilseydim de sana söylemezdim. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Çok fazla kulak var. Çok fazla göz var. Ayrıca, sana daha fazla güvenmiyorum Magnolia. Bu yüzden biz bu karmaşayı çözene kadar beklemen gerekecek."

"Seni orospu çocuğu-"

"İşimiz bitti."

Kane beni ayağa kaldırıyor ve ben de onu takip ederek odadan çıkıyorum, sorularım dökülmeye başlamadan önce Magnolia ile aramıza olabildiğince mesafe koymak istiyorum.

Mümkün olduğunca çabuk çıkmak yerine, Kane kısa bir süre duruyor ve ben onun arkasına takılıyorum.

"Gitmek için acelemiz var, değil mi?"

Tam olarak çıkaramadığım bir ses ama Kane'in omzunun üzerinden baktığımda adamı tanıyorum. Magnolia'nın bana ortak salonu gezdirdiği geceden biriydi ve adını ağzından kaçırmıştı.

Giles.

"Evet, efendim. Maskelerini kaybetmiş gibi göründükleri için onlara çıkışı gösteriyorum." Magnolia etrafımda dolanıp Kane'in yanında durdu.

"Ah, Magnolia, sevgilim. Çalışmak yerine yaramazlık yapıp oyun mu oynuyordun?"

Adamın sesi bende sıcak bir duşa girip cildim pembeleşene kadar kese yapma isteği uyandırıyor.

"Hayır. Kulüp kurallarını uyguluyorum. İzninizle."

Tüm bu konuşma boyunca Kane hiç kıpırdamıyor ama gözlerini de karşımadaki adamdan ayırmıyor.

"Bu genç adamla tanıştığımı sanmıyorum." Giles elini uzattı. "Ben Haven'ın yeni ortaklarından biriyim."

"Affedersiniz?" Magnolia yanıtının altında şaşkınlık yattığını söyledi.

"Dün itibarıyla. Sanırım bu beni artık patronun yapıyor, Magnolia. Ne kadar şanslısın."

Kadın sertleşiyor ve çenesini kaldırıyor. "Bu ilginç bir gelişme değil mi?"

Sözlerinden küçümseme damlıyor ve onun, üzerindeki etkisi ne olursa olsun hiçbir erkeğe boyun eğmeyecek bir kadın olduğu hissine kapılıyorum. Ve görünüşe göre kardeşime bağlanmış. Bunu hayal bile edemiyorum.

Kane, Giles'ın uzattığı eli sıkmak için hareket etmeyince sessizlik garip bir şekilde uzadı.

"Biz gidiyoruz."

Merdivenlere doğru ilerlerken Kane beni arkasından çekiyor. Boynumu büküp omzumun üzerinden baktığımda hem Giles'ın hem de Magnolia'nın arkamızdan baktığını görüyorum.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayılıyor. Bu adamı sevmiyorum ve Magnolia'yı onunla bırakmaktan daha da çok hoşlanmıyorum.

Kane, Tahoe'ya binip garaj yolundan kükreyerek kulüpten uzaklaşana kadar bir daha konuşmuyor. "İyi misin?"

"İyiyim."

Kapılar açılıyor ve arkamızdan çakıllar saçarak cipi yere indiriyor.

"O adamı bir daha görürsen, ondan olabildiğince uzağa gitmeni istiyorum. Güvenli bir yere git ve beni ara ya da mesaj at, ben cevap verene kadar da durma. Anladın mı?"

Az önceki soğuk ürperti geri döndü.

"Kim o?"

"Lewis Giles. Eyalet senatörü."

Hepsi bu kadar olamaz, Kane'in yumruklarının direksiyonu kavrayıp eklemlerini beyazlatmasına bakılırsa değil.

"Ve?" Soruyorum. "O

bir bok parçası."

"Öldürülmesi gereken türden mi?" Ses tonum tereddütlü,

soruyorum. "Evet. Kesinlikle."

Yutkunuyorum. "Onu nereden tanıyorsun?"

Sonunda bana bir bakış attı. "Geçmiş hayatımdan."

Bu külçeye som altın gibi yapıştım. Kane'in bu yola girmesi için çok kötü bir şey olması gerektiğini düşünüyorum ve haklı olduğuma eminim.

"O zaman neden hâlâ hayatta?"

Kane fren yapıyor ve bakışlarımı karşılıyor. "Çünkü kimse onun için bir sözleşme yapmadı. Henüz."

 Giles'ın Haven'a katıldığını nasıl kaçırdım bilmiyorum. Muhtemelen Temperance'a çok bağlı olduğum için Her zamanki bilgi kaynaklarıma sorular sorarak. Magnolia'ya bir darbe daha, çünkü bana söylemeliydi. Şimdi de bir kısmı ona mı ait?

Haven üyeliğim *sona erdi. Geri döndüğüne inanamıyorum.*

Ondan sadece çağrışım yoluyla nefret edebilirdim. Üvey babamın eski piç kardeşi. Giles ailesini kızdıran tüm o zavallı piçleri yakalaması için yargıca yardım eden savcı.

Onunla ilgili bir kontrat çıkarsa, gözümü kırpmadan kabul ederim. Onu öldürdükten sonra annemin Giles'ın hayat sigortasından para almasını sağlaması umurumda değil. Tek umursadığım o pisliğin annemden uzak durması. Ama orada müdahale etmek zorunda kalmadım. Giles orta yaşlı kadınlardan hoşlanmaz. Onun için çok yaşlılar. En azından söylentilere göre.

Kanıt aradım. Birkaç iyilik istedim. Hiçbir şey bulamadım. Adam izlerini çok iyi saklıyor. Bektan hayatı boyunca yanlış bir şey yaptığına dair en ufak bir kanıt yok.

Ama eninde sonunda çuvalalayacaktır.

Magnolia'yı onunla bırakmak hoşuma gitmiyor ama o çok sert ve artık yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmıyor. En iyi arkadaşı Mount'la evliken olmaz. Tıpkı Temperance gibi onun koruması altında yaşıyor. Giles bile Lachlan Mount'un otoritesini test etmeye cesaret edemez.

Kasabanın dış sınırlarına yaklaştığımızda, koltukların arasındaki bereye bakıyorum. Temperance'tan onu takmasını istemekten nefret ediyorum, özellikle de şimdi. Ama kendi güvenliği için nereye gittiğimizi bilmemesi gerektiğini biliyorum.

Aklımdan geçenleri okuyor ve onu tutuyor. "Sorun yok, Kane. Sadece eve gitmek istiyorum."

Eve. Evimden bu kelimeyle bahsettiğini duymak, şu anda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde pürüzlü kenarlarımı yatıştırıyor.

"Teşekkür ederim."

Çekip takıyor ve elimi sıkıyor. "Yine de bunun bir dahaki sefere seninle bu konuda tartışmayacağım anlamına geldiğini sanma."

"Buna güveniyorum."

Soğuk terler içinde sarsılarak uyandım, daha kendime gelemeden elim komodinin üzerindeki silahı almak için fırladım ne yaptığımın farkında değilim. Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerimin karanlığa ve yanıma kıvrılmış sıcak bedene alışmasına izin veriyorum.

Bu sadece bir rüyaydı.

Ama lanet olsun, iyi bir rüya değildi.

Tabanca kabzasının soğuk metalini bırakıyorum ve Temperance'ı daha yakına çekmek için yan dönmeden önce elimi esnetiyorum. Onu gücümle çevrelemek istiyorum. Onu güvende tutmak. Hiçbir şeyin ona dokunmasına izin vermeyeceğim.

Dünyanın ne kadar berbat olabileceğini bildiğini sanıyor ama hiçbir fikri yok.

Gözlerimi kapatıp onun benimkiyle karışmış kokusunu içime çekiyorum ve keşke bunun gibi milyonlarca gece daha geçirebilsem diyorum, ama ikimizi de kovalayan şeytanlar olmasa.

Bunun bir hayal olduğunu biliyorum ama bu gecenin geri kalanında buna inanacağım.

Cir gün uzak kaldıktan sonra içki fabrikasına geri dönmek olması gerekenden daha da zor geliyor. Muhtemelen, bu tür şeylerle uğraşmak zorunda olduğum içindir.

Başka bir etkinlik ve tüm detayları.

Bana uyacak kadar hızlı bir etkinlik planlayıcısı tutamayız.

Bir saat önce kontrol listemdeki son dakika maddelerini gözden geçiriyor olmalıydım ama Valentina e-postama yanıt verip yeni bitmiş parçamı ne kadar çabuk teslim edebileceğimi sorunca dikkatim dağıldı. Şimdi tek yapmak istediğim depoya geri dönmek, Tahoe'ya atlamak ve olabildiğince hızlı bir şekilde Noble Art'a gitmek.

"Yemin ederim, Keira tatilini bu hafta için bilerek planladı. Mount ona asılan herkesi ortadan kaldırmakla tehdit ettikten sonra bu hızlı randevu etkinliğine ev sahipliği yapmaktan pek hoşlanmadı."

Ben masaların etrafında bir kez daha koşturup orta süsü ayarlarken Kane New Orleans silüetine bakan pencere duvarına yaslanıyor. Yardım etmeye çalıştı ama erkeklerle masa süsleri pek uyuşmuyor.

"Onu bu saçmalıklarla uğraşması için tuttuğunuzu sanıyordum," diyor Odile, etkinlik için kapalı bölümümüzün girişinden geçerken. Yeni modüler duvarımızı sadece ikinci kez kullanıyoruz.

raflara benzeyen ya da en azından müşterilerin otantik bir deneyim yaşadıklarını hissedebilecekleri kadar yakın.

Meze tepsisini büfenin üzerine koyuyor ve Kane'e keskin bir bakış atıyor. "Peki, bütün bunlarla uğraşırken seni izleyerek ne yapıyor?"

"Bir ustayı iş başında gözlemliyorum," diye cevaplıyor yumuşakça.

"Daha çok senin hiçbir şeye dokunmanı yasaklamış gibi çünkü her şeyin tam olması gerekiyor." Odile bana bir parmak sallıyor. "Sakın mezelerimi yeniden düzenlemeye kalkma. Anlarım."

"Mezelerinize dokunmak istemiyorum. Bütün parmaklarımın bağlı olmasını seviyorum." Parmaklarımı ona doğru sallıyorum.

Başını sallıyor ve tekrar Kane'e bakıyor. "Ondan bir şeyler öğren. O akıllı biri. Çok acemi olursan, derini yüzmesi için mutfağımdan bir bıçak ödünç almasına izin veririm."

Bu kez tam boyuna doğru doğrulur. "İhtiyacı olduğunu hissetseydi ona kendim bir tane verirdim."

Odile kollarını kavuşturur. "Garip bir fetişin mi var-" "Odile, lütfen.

Şimdi olmaz."

Kadın homurdanıyor.

"Ayrıca," diye ekliyorum. "İhtiyacım olursa kendi bıçağım var." Kane'e doğru bir göz kırpıyorum ama o gülümsemiyor. Ciddi görünüyor. Sanki bana zarar vermeden önce kolunu kesmem için bana gerçekten bir bıçak uzatacaktı gibi.

Bir hafta önce bunun doğru olup olmadığını sorgulayabilirdim ama şimdi hiç şüphem yok. Tıpkı bana zarar veren başka birini öldürmekte tereddüt etmeyeceği gibi.

Benim erkeğim son derece korumacıdır.

Benim erkeğim. Ona böyle hitap etmek hâlâ garip geliyor ama buna alışmaya kararlıyım.

Odile başka bir tepsi almak için mutfağa dönmek üzere gözden kaybolur kaybolmaz, biri modüler duvara vuruyor.

Hem benim hem de Kane'in kafası o yöne dönüyor.

Jeff Doon. Keira'nın ticaret odası başkanı olan lisedeki erkek arkadaşı. Mount ne kadar sahiplenici olsa da, kim olduğunu öğrendikten sonra adamın yaşamasına izin vermesine hâlâ şaşıyorum.

"Selam, Jeff. Erkencisin!" Heyecanlı görünmeye çalışıyorum ve ikna edici olmalı, çünkü sırtıyor.

"Temperance, seni tekrar görmek çok güzel."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor ve ben tokalaşmak için elimi uzatıyorum ama onun yerine bana sarılmaya çalışıyor. Uyum sağlamaya çalışırken kolum aramızda garip bir şekilde bükülüyor ve sonunda avucumu göğsüne bastırıyorum.

Utanç devreye girmeden önce aklıma gelen ilk düşünce muhtemelen pek de profesyonelce değildi; onun yumuşak vücudu Kane'in sert vücudundan ışık yılları kadar uzakta. Omzuma beceriksizce vurduktan sonra derisi alev almış gibi ondan geri sıçırıyorum ve Kane'in gözlerinin sırtımı deldiğini hissedebiliyorum.

"Jeff, seni görmek çok güzel. Seni yeni asistanımla tanıştırmak isterim." Bir kolumu Kane'e doğru sallıyorum ve Jeff onu görünce doğruluyor.

"Vay canına, takım elbisen güzelmiş dostum. Asistanlık işi iyi bir iş olmalı."

Benim eğitimsiz gözüme bile Kane'in takım elbisesi özel dikim gibi görünüyor, bu yüzden Jeff'in yorumu o kadar da şaşırtıcı değil. İnce çizgililer kar beyazı gömlek ve cep mendiliyle tamamlanıyor ama kravat yok.

Daha önce cep mendili takan bir erkek tanımamıştım ve bunun bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bunu *tetikçi erkek arkadaşım*dan öğrendiklerimin altına yaz.

Bekle, *o benim erkek arkadaşım mı?* Kendi soruma cevap verecek zamanım yok çünkü Jeff konuşuyor.

"Temperance, bizi tanıştırmak ister misin?"

"Evet. Tabii ki. Çok özür dilerim. Hâlâ yapmam gereken başka bir şey düşünüyordum." Kane'e döndüm. "Jeff, bu benim yeni asistanım, Ken Sax. Ken, Jeff Doon'la tanış."

Kane dün işe giderken bana asistan ismini söylediğinde güldüm ve nasıl seçtiğini sordum. "Telefon rehberinden," dedi ve Ken Sax olarak resmini taşıyan tamamen yasal bir Louisiana ehliyetine benzeyen bir şey çıkardı. Başka kaç tane kimliği olduğunu ve bunlardan herhangi birinin Bruce Wayne ya da Kara Şövalye takma adlarını taşıyıp taşımadığını sorduğumda konuyu değiştirdi.

"Memnun oldum Ken. Buralardan mısınız?" Jeff sordu, ben de o daha lafı uzatmadan araya girdim.

"Sakıncası yoksa Jeff, isim etiketlerinin olduğu masayı kontrol etmek için yardımına ihtiyacım var. Son dakikada birkaç değişiklik olabileceğini söylediğini biliyorum. Bunu halledebilir misin?"

"Sorun değil. Her şeyin yolunda gitmesi için elimden geleni yaparım, Temperance." Durmadan önce masaya doğru yarıya kadar döner. "Aslında bahsetmek istediğim bir değişiklik var ve senin için sorun olmayacağını umuyorum."

Sesi tereddütlü geliyor, bu da beni hemen geriyor. "Neymiş o?"

"Sekreterimin de katılması gerekiyordu ama son dakikada bir çocuk bakımı sorunu çıktı, o yüzden bir kadın eksikimiz var. Yerime geçmeyi ve boşluğu doldurmayı kabul edeceğini umuyordum."

Çöpü karıştırırken yakalanmış bir rakun gibi donakaldım.

"Affedersiniz?" "Louise gelemedi, o yüzden-"

"O kısmı duydum ama yerime bakmamı istediğinizi söylediğinizde sizi yanlış duymuş olmalıyım. Etkinliği yürütmek zorundayım. Yapamam... hız

randevu."

Jeff iç geçirir. "Sorun değil. Ernie'den de dışarıda kalmasını isteyeceğim. Son zamanlarda randevular konusunda zor zamanlar geçiriyor ama sanırım hayatta kalacaktır."

Ernie'nin kim olduğunu bilmiyorum ama biriyle çıkıp çıkmayacağı umurumda bile değil.

Ama Jeff'in işi bitmedi. "Tabii ... asistanına bir deneme yaptırıp işleri nasıl yönettiğini görmeye ne dersin? Ateşle deneme. Değil mi Ken?"

Beni bu felaketten kurtarması için omzumun üzerinden Kane'e yalvaran bir bakış gönderiyorum ama Odile son tepsiyi getirirken araya giriyor.

"Modern ağın geri kalanında ofisinizde   r  y  p gitmek yerine birkaç iyi adamla konuşsanız lmezsiniz. Jeff'in harika bir fikri var."

"Mükemmel." Jeff'in yüzü aydınlandı. "Sana bir yaka kartı yapacağım Temperance ve Louise'inkinden kurtulacağım."

Tanrım, bana yardım et.

Jeff Doon'u sevmiyorum ama bildiğim kadarıyla öldürülmeye ihtiyacı yok. Yine de bu her an değişebilir.

Doon zararsız ama çok da şeffaf. Temperance, Doon'un kendisi hızlı buluşmanın ilk turu başlamadan hemen önce kalan son erkek yerine oturana kadar, zavallı Louise'e gelmesine izin verilmediğini açıkça söylediğini nasıl fark etmiyor bilmiyorum. O koltuğa kayarak oturduğunda, yemin ederim ki Doon'un tamamen ıskaladığı bakışıyla tüm şehre güç verebiliriz.

Bekâr olsaydı bile adamın hiç şansı olmazdı. Küçükler liginden büyükler ligine atlamaya çalışıyor ve böyle bir şey olmaz.

Temperance bana bu etkinlikten ilk bahsettiğinde Google'da hızlı randevulaşmayı aramak zorunda kaldım çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yabancılar masalara oturuyor ve her beş dakikada bir bir grup yer değiştiriyor. İki kişi aynı masada bulundukları beş dakika boyunca, tanışma randevuları tarihinin en hızlı tanışma randevusunu gerçekleştiriyorlar.

Doon'un Louise'i sadece boş bir yer bırakmak için sahte bir katılımcı olarak kaydettirmesi beni şaşırtmaz. Büyük olasılıkla Keira'nın burada olacağını ve Temperance'ın da kolayca yerini doldurabileceğini düşünmüş olmalıydı. Yepyeni kızını önerecek kadar çaresiz olduğu gerçeği

Asistanın tutumu bana Doon'un tüm bu olayı sadece Temperance ile beş dakika kesintisiz zaman geçirmek için düzenlemiş olabileceğini söylüyor.

Adamın zevkini suçlamıyorum - onunla biraz yalnız kalabilmek için sahte bir randevu etkinliği düzenlemekten çok daha fazlasını yapardım.

Dangalak eski sevgilisinin aksine Doon, sert bir tepki vermem için ilk telimi bile tetiklemiyor. Temperance gibi bir kadınla çıkmak için beş dakikaya değil, altı ömre ihtiyacı var. Hurdalıktaki adama yaptığım gibi ona da silah çekseydim, altına işer, sonra da bayılırdı.

Her şeyi takip ediyormuş gibi yapmak için bir kez daha odanın içinde tur atıyorum ama aslında sadece Temperance'ı takip ediyorum.

Doon hakkında hiçbir endişem olmasa da onu korumasız bırakacak değilim.

Doon ve Temperance'ı o kadar yakından izliyorum ki, onu bu gece eve götürmek istediklerine şüphe olmayan tüm bu farklı adamlarla konuşurken Temperance'a çok fazla dikkat eden başka bir adam olduğunu fark etmem gerekenden daha uzun sürüyor.

Pozisyon değiştiriyorum, böylece onu izleyen adamı izleyebiliyorum. Barda oturuyor ve restoranın ana alanından etkinliğin gerçekleştiği kapalı bölüme bakan iki koltuktan birini almış. İçgüdülerim tamamen boka sarmadıysa, bir süredir aynı bardak viskiyi içiyor, çünkü barmen bir şeye ihtiyacı olup olmadığını tekrar sorduğunda el sallayarak onu başından savıyor. Kırklı yaşlarda. Şakaklarına ak düşmüş koyu renk saçlar. Dar omuzlar. Telefonuyla oynuyormuş gibi yapıyor ama daha çok Temperance'ı izliyor.

Yüz tanıma yazılımında çalıştırmak için fotoğrafını çekebileceğim bir konumda değilim, bu yüzden henüz bir kimlik alamıyorum, ancak

kaçar. Ben onun kim olduğunu ve neden onu izlemeyi bırakmadığını öğrenmeden Temperance'ın buradan çıkıp gitmesine imkân yok.

İçimden bir ses Ransom'ın peşindeki kaçakçılık çetesi için çalıştığını söylüyor ama bunu kanıtlayamam.

Beş dakikalık ara nihayet doldu ve adamlar yer değiştirmek zorunda kaldı. Hızlı bir sayım yapıyorum ve bu çılgınlığın daha ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Hızlı randevuya katılan birden fazla kadın bana doğru bir bakış attı, ama yanlış yöne bakıyorlar. Benim için hepsi potansiyel birer tehdit, başka bir şey değiller.

Bu odada önemli olan tek kadın, yatakta ya da dışarıda doyamadığım kadın.

Temperance o kava kâsesini eline aldığından beri onu Fiji'deki evimin güvertesinde, okyanusa ve resiflere bakarken, saçları rüzgârda uçuşurken ve havuza girip günü batırmadan önce hayal ediyorum.

Louisiana eyaletinden hiç ayrılmamış olmasına şaşırıyordum ama açıklamasından sonra mantıklı geldi. Yolculuk tutkusu benim kurtulamadığım bir illet ve burada New Orleans'ta depom olmasına rağmen dört farklı ülkede daha evim var ve her yıl her birinde vakit geçirmeyi seviyorum. Onu o yerlere götüren kişi olmak istiyorum. Oraları ilk kez onun gözünden görerek yeniden deneyimlemek istiyorum.

Meksika'daki arazimde ormandaki mağaraya dökülen şelaleye bayılırdı. Soğuk, tatlı suda çıplak yüzer, bahçemdeki ağaçtan mango yer, sonra dünyanın en iyi tekilasını içer ve yatak odasındaki cam tavanın altında yıldızlar ortaya çıkana kadar sevişirdik.

Fransa'nın Chamonix kentindeki dağın tepesindeki şatomun oturma odasından Alplere hayretle bakardı. Onu süveterine sarınmış, elinde dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata, devasa taş şöminenin önünde otururken hayal edebiliyorum.

Ve İspanya. Paella'yı mideye indirdikten sonra inanılmaz bir şarapla sarhoş olduğunu ve villamdan suyun üzerinde güneşin batışını izlediğini hayal edebiliyorum.

Onu tüm bu yerlerde görmek istiyorum. Başka bir insanı hiç getirmediğim yerlerde. Şimdiye kadar başka bir insanı getirmek istemediğim yerler.

Temperance bunu değiştirdi. Beni değiştiriyor.

Ama ikimiz de kardeşinin yaptıklarının yol açtığı sonuçları değiştiremeyiz.

Jeff'i daha önce boğmak istememiştim ama şimdi istiyorum. Neredeyse bir düzine hızlı randevuda oturmak zorunda kaldığıma inanamıyorum.

Çünkü beni beş dakikalığına tutsak bir izleyici olarak istiyordu.

Birlikte olduğumuz süre boyunca gerçek bir randevu taleplerini savuşturdum ama bunun onu sonsuza dek caydırmayacağını biliyorum. Bu konuda Keira'nın yardımına ihtiyacım olacak çünkü görünüşe göre ona birlikte harika olacağımız fikrini o vermiş.

Yeni bir adam masaya oturuyor ve bana umut dolu gözlerle bakıyor.

Keşke ona böyle bir şeyin *olmayacağını* söyleyebilseydim ve ikimiz de beş dakika boyunca Odile'in aperatiflerini yiyebilseydik.

"Seni daha önce hiçbir oda etkinliğinde görmedim," diyor. "Seni kesinlikle hatırlardım."

"Bu tür etkinliklere çok sık katılacak vaktim olmuyor," diye cevap veriyorum gergin bir gülümsemeyle. "Sürekli çalışıyorum."

"Nasıl olduğunu bilirim. Annem ofiste bu kadar çok vakit geçirmemem için sürekli başımın etini yiyor."

"Annenle yakın mısınız?" "*Annenle yakın mısınız?*" diye soruyorum, çünkü *Tanrım, sen bir ana kuzususun* demek pek kibar kaçmıyor.

"Onunla yaşıyorum. Bu çok daha kolay. Böylece kendi çamaşırlarımı yıkamak, yemek pişirmek ya da temizlik yapmak zorunda kalmıyorum. Kimse şortumu annem gibi ütüleyemez."

"Uhhh." Boğazımdan tam olarak bir kelimeye b e n z e m e y e n bir ses çıkıyor ama o devam ediyor.

"Ya çikolatalı beignet'leri? Daha önce tattığın hiçbir şeye benzemiyor. Gelip onunla tanışmak ister misin? Misafirleri için harika bir sofraya hazırlar. Bu yıl misafir ağırlamaktan çok hoşlanacaktır."

Boğazımda bir yumru var ve şok nedeniyle boğulacağıma yüzde doksan dokuz eminim. İki kere öksürdüm.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve suyumaya uzanıyorum. Beklentiyle öksürüğümün bitmesini bekliyor.

Garip sessizlik büyüyor ve sonunda onu doldurmak için konuşuyorum. "Adın neydi senin? Oturduğunuzda kaçırmışım." İsim etiketinde C ile başlıyormuş gibi görünen bir yazı var. *Carl olabilir mi?*

"Crabs."

Bu sefer boğuluyorum. "Affedersiniz?" Sulanan gözlerimden akan yaşları geri kırıyorum. "Adın Crabs mı?"

"Takma adım. Üniversiteden. Aklımda kalmış. Ben de onunla devam ediyorum."

"Bu çok ilginç." *Crabs*'a başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Hayatımda ilk kez evden taşındım ve kendi çamaşırlarımı yıkamak zorunda kaldım ama buna kesinlikle değdi. Annem gece içkisiyle beni beklerken kızları eve getiremem. Tabii, bilirsiniz, onlarla gündüz tanışıp onay vermediği sürece. Açık saçık kadınları sevmez."

Neredeyse birinin köşeden fırlayıp "*Sürpriz!*" diye bağırmasını bekleyerek odaya bakıyorum. *Punk'landın!* Ama bu adam şaka yapmıyor.

"İlginç," diye tekrarlıyorum, ona söyleyecek başka bir şey bulamadığım için.

Her şeyden çok *seks kulüplerini seviyorum gibi* bir şey söylemek istiyorum ama bu iş yerimde otururken söyleyebileceğim bir şey değil. Ya da ... belki söyleyebilirim ve o da çıldırıp eve, annesine koşar?

"BDSM hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Kaskatı kesiliyor ve gözleri açılıyor. O kadar şaşırılmış görünüyor ki, kalan saç tellerinden birkaçının kafasından düşmesinden korkuyorum.

"Kim söyledi sana?"

Aman Tanrım. Şaka yapıyor olmalısın.

"Kim bana ne söyledi?" Soru doğal olarak geldi ama hemen pişman oldum.

"Tutulmayı sevdiğimi. Kilit altında." Bakışları kucağına düşüyor. "Bilirsin işte, *kafeste*. Sahibem oynamam için dışarı çıkmama izin verene kadar."

Zil çalıyor ve kutsal olan her şeye şükrediyorum.

Bana bir kart uzattı. "Beni ara. Ortak ilgi alanlarımız hakkında daha fazla konuşmak isterim."

Gülümsüyorum ama kibarlık olsun diye bile başımı sallayamıyorum. Karşıma başka bir adam oturuyor ve gözleri kamaşarak gülümsüyor-

Beyaz dişler. Diş macunu reklamlarında gördüğünüz türden dişler. Kaplama olmalılar. Ustalıkla kesilmiş sarı saçları, simetrik kahverengi gözleri ve Windsor düğümlü kravatı kadar mükemmeller.

Elini uzatıyor ve kendini tanıtırken ben de sıkıyorum. "John Trout. Yerel kozmetik diş hekimi. İki tane Golden Retriever cinsi köpeğim var. Boş zamanlarımda koşu yapmaktan, tarihten, kafeinsiz kahveden ve Volvo'lardan hoşlanırım."

"Memnun oldum John. Kafeinsiz kahve ve Volvos . . . oldukça rock yıldızı bir yaşam tarzın var."

"Açık sözlü olmayı severim. Eğer drama, öngörülemezlik ve çılgın zamanlar arıyorsan, ben senin adamın değilim."

"Tamam."

Bakışları isim kartıma kaydı. "Temperance. Sadece ismine bakarak bile tam bana göre olduğunu söyleyebilirim. Terapistim de onaylardı. Buraya sık gelir misin?"

Komik olmaya mı çalışıyor yoksa flört mü ediyor emin değilim ama gülüyorum. "Aslında burada çalışıyorum."

Yüz ifadesi düştü. "Korkarım ki birbirimize uymuyoruz. Ben AA'dayım. Viski içki fabrikasında çalışan bir karım olamaz."

"Karın mı? Yavaşla, turbo."

"Ben turbo yapmam. Çok riskli," diyor John başını sallayarak. "Genelde çok güvenli olan Volvo'lar için bile."

Zil tekrar çalana kadar havadan sudan konuşma tarihinin en garip havadan sudan konuşmasını yapıyoruz.

Ayağa kalkıyor. "Unutmadan, eğer bu günahkâr işi bırakırsan ve beni aramak istersen, işte kartım. Uyumluluk açısından arkasına penisimin resmini de ekledim."

Çenem gevşiyor ve gülmeye başlamasını bekliyorum. Gülmedi. Bunun yerine kartı elime tutuşturuyor ve bir sonraki masaya geçiyor.

Kartı titreyerek masaya bırakıyorum ve ters tarafı yukarı gelecek şekilde yere düşüyor.

Şaka yapmıyordu. Kartı masadan alıp cebime sokarken biraz ağzıma kusuyorum. Daha sonra yakmayı unutmamalıyım.

Bazı şeyleri görmeden edemezsiniz. "İyi misin?"

Masanın karşısından derin bir ses geliyor ve başımı kaldırıp koltuğa kayan adama bakıyorum.

"Evet, iyiyim. Sanırım. Vay canına. Hızlı randevular kalbi zayıf olanlara göre değil." "Şaka yapmıyorum. Daha şimdiden iki oral seks teklifi aldım.

ve en yakın motele tıklamak için."

"O zaman konuşmamıza gerek yok gibi görünüyor. Programın dolu." Bunu nasıl düzgün bir yüz ifadesiyle söyleyebildiğimden emin değilim ama söylüyorum.

"Oral sekse varım ama kıcıma bir şey sokmam. Yanlış ağaca havlıyordu. Bahse girerim az önce seninle birlikte olan adam bunu sorun etmezdi." Dişçiye bakıyor. "Tüm o düz bağcıklı, mükemmel diş saçmalığının altında bana gizli bir sapkınlık hissi veriyor."

Ona cebimdeki sık takas kartından bahsetmek istiyorum ama bunu yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor. "Sadece viski içmek ve konuşmamak mı istiyorsun?"

Adam teklifimi başıyla onayladı. "Elbette. Zaten çıkarken sondaki sarışına çakacağım. Zaten masanın altında onu biraz parmakladım, bu yüzden seni yönlendirmek adil olmaz."

Sandalyemden fırladım. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim." *Asla*, sessizce ekliyorum.

Düşünebildiğim tek şey ellerimi yıkamam gerektiği.
hemen şimdi kusmadan önce.

Neredeyse tuvalete koşuyorum, yolda neredeyse bir garson ve bir müşteriyle çarpışıyorum.

"Özür dilerim!" Özrümü omzumun üzerinden atıyorum ama içeri girene kadar durmuyorum.

Sonra ellerim acıyana kadar fırçalıyorum. "İğrenç. İğrenç. İğrenç. İğrenç."

Eğer biriyle çıkmak böyle bir şeyse, ilgilenmiyorum. Ne şimdi ne de hiçbir zaman, sadece her erkek Kane'in yanında sönük kaldığı için değil.

Kağıt havluya uzanırken donup kalıyorum.

Hiçbir erkek onunla kıyaslanamaz.

Bu sadece fiziksel bir şey de değil. *Her şeyiyle.* O farklı biri.

Beni anlıyor. Ne istediğimi. Neye ihtiyacım olduğunu. Anlamadığım şeyleri bile. Beni daha önce hiç kimsenin görmediği gibi görüyor.

Ve ben onun gitmesine izin vermek istemiyorum.

Bu farkındalık beni sersemletirken, banyonun kapısını iterek açıyorum ve oyuğa giriyorum; ancak sert bir göğse çarpıyorum.

"Özür dilerim. Bakmıyordum-"

"Tabii ki değildin ve bir daha böyle kaçmayacaksın."

Kane'in gözlerinin içine bakıyorum. "Özür dilerim. Gerçekten acil bir durumdu."

Bakışları keskinleşti. "Ne oldu? Biri sana bir şey mi söyledi?" Sanki etrafta yırtıcı hayvan var mı diye bakıyormuş gibi başını iki yana sallıyor.

"Hayır. Sadece ... masanın altında başka bir kadını parmakladıktan sonra elimi sıkan ucube." Bunu söylemek bile bu sefer gerçekten kustumama neden oluyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Keşke yapsaydım." "Kimdi o?"

"Olay çıkarma lütfen. Şu an isteyim. Ayrıca, bana üzerinde siki olan bir kartvizit veren adam hakkında konuşmayalım."

Kane'in burun delikleri bana bakarken alevlendi. "Biri sana sikinin resmini mi verdi? Bu insanların nesi var böyle?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama yangın alarmı çalmaya başlıyor.

Yangın alarmı mı?

"Siktir," diye homurdanıyor Kane. "Sakın yanımdan ayrılma. Ne olursa olsun." "Ama yangınla ilgilenmek zorundayım-"

"Birinin kaos yaratmaya ve seni yakalamaya çalışma ihtimali varsa olmaz. Seni buradan çıkarmalıyız."

"şu anda gidemem!"

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Kane bir kolunu bana doladı. "Hadi. Hareket edelim. Gölge gibi yapış bana, anladın mı? Eğer izlediğim o şerefsizse-" Restoran müdürümüz Jules'un aceleyle gelmesi üzerine sözünü kesti.

"Neler olduğundan emin değilim ama kötü eleştiriler almak istemiyorsak tüm yemekleri telafi etmek zorundayız."

"Sorun değil. Sadece herkesi dışarı çıkar." Tekrar Kane'e dönüyorum. "Bunun gerçekten benim yüzümden olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İşimi şansa bırakmayacağım. Senin için değil. Asla."

"Tüm güvenlik görüntülerini sana e-posta ile göndersinler. Bunu istiyorum."

Temperance emrimi telefonla ofisine iletiyor. Depoya geri dönerken. Karşı koydu ama riske girmeyeceğim.

O çok önemli biri.

Temperance Ransom hiçbir zaman bir iş olmadı. Mount beni aramasaydı bile, şu an tam olarak bulunduğum yerde olurum.

Başta bunu fark etmemiş olabilirim ama gerçek bu. Ondan uzak kalamıyorum. Potansiyel olarak tehlikede olduğunu bilmek beni çıldırtıyor.

Hızlı buluşma sırasında odadan kaçtığımda, oturduğu masadaki adamı neredeyse öldürüyordum. Hiç soru sormadan. Tereddüt etmeden.

Temperance söz konusu olduğunda, tetiği çekmek için bir sözleşmeye ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Bunu seve seve bedavaya yaparım ve hiç pişmanlık duymam.

Bilmediğim tek şey, harekete geçirdiğim çarklar durdurulamayacağına göre şimdi ne halt edeceğim.

Telefonu kapattı ve bana "Eve gidene kadar hallederim" dedi.

"Güzel." Ses tonumu eşit tutuyorum ama depoma ilk kez *evim* demiyor. Bundan çok hoşlanıyorum.

"Gördüğün adamın gerçekten bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama mümkün."

Audi'mle içki fabrikasının otoparkından çıkarken, birilerinin kaçırma girişimi için bir çıkışa yakın park etmiş olabileceği minibüs veya SUV'ları taradım. Tanrı biliyor, ben de yaptım. Bir tanesi dikkatimi çekti ve plakasını çoktan hafızama kaydettim. Yarasa mağarasına döner dönmez araştıracağım.

Gördün mü? Beni değiştiriyor. Her şeyi değiştiriyor.

Bu benim de çok hoşuma gitti.

"Peki, sırada ne var?" diye soruyor.

Kucağındaki bereye bakıyorum. "Ciddi misin? Hâlâ mı?"

Ses tonundaki hayal kırıklığı içimi kemiriyor ve açıklamaya çalışıyorum. "Sana güvenmediğim için değil. Çünkü-"

Bir kamyon kırmızı ışıktaki geçtiğinde frene basıyorum ve ikimiz de emniyet kemerlerimizle sarsılıyor. En azından kendime böyle söylüyorum. Söylememem gereken bir şeyi neredeyse söylediğim için değil.

Kavşağın diğer tarafına geçtiğimizde, sola dönüp kuyrukları kontrol etmek için tekrar daire çiziyorum.

"Çünkü neden?" diye soruyor.

Dikiz aynasından bakıyorum ve iki araba boyu arkamdaki koyu renkli sedanın da döndüğünü görüyorum.

Hay sikeyim. Gaza basıyorum ve bir yan sokağa giriyoruz ve onu kaybetmeden önce arka arkaya birkaç kez daha dönüyorum.

Temperance arka camdan dışarı bakıyor. "**K u y r u ğ u m u z** var, değil mi?"

"Tak onu. Lütfen tak. Söz veriyorum bu senin güvenliğin için, benim değil."

Nefes nefese kalıyor ama dediğimi yapıyor. "Bir gün burayı görecekim, değil mi?"

"Evet," diyorum kesin bir ifadeyle. "Kesinlikle göreceksin."

"Tamam. Ama o zaman seni bir yere götürme sırası bana gelecek ve sen de o bereyi takmak zorunda kalacaksın. Belki aylarca."

Göğsüm sıkışıyor ve yıllar sonra ilk kez pişmanlık duyuyorum.

TEMPERANCE

K

ane güvenlik kayıtlarını görmeme izin vermedi ve benim
Telefon halkalar ve sonraki Sabah,
Ben hala

Bugünkü yolculuğa çıkarken onunla bu konuda tartışıyordum.

Emniyet kemerimi bağlarken telefonum çalıyor. Bereyi fırlatıp
çantamı karıştırıyorum.

Keira.

"Alo?"

"Selam, işler nasıl gidiyor? Dün gece bir olay olduğunu duydum."

*Dünya tarihinin en boktan COO'suyum çünkü patronuma olanları
anlatmadım ve o da başkasından öğrendi. Harika.*

Sakin davranmaya çalışıyorum. "Çok önemsiz bir şeydi. Ben
hallettim." Bu beyaz yalandan utanıyorum çünkü binadan apar topar
çıkarıldım. "Tatilinizi bölmek istemedim."

"Biliyorsun böyle bir şey asla sorun olmaz. Şu anda eve gidiyoruz ve
yarın ofiste olacağım. Ama . . ." Gerçekten söylemek istemediği bir şeyi
söylemek üzereymiş gibi boğazını temizliyor.

"Ama ne?" Soruyorum.

"İçki fabrikasına gitmeni istemiyorum, Temperance."

Ağzım Sahra Çölü gibi kuruyor ve söylediği kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Lachlan, Seven Sinners'a gitmemeni tercih eder, böylece orada başka bir olay yaşanmaz. Bunu bir süreliğine uzaktan çalışmak için ücretsiz izin olarak düşün." Ses tonunu neşeli hale getirmeye çalışıyor ama tek hissettiğim suçluluk duygusunun midemi düğümlediği idi.

Konuşmadan önce irkiliyorum ve Kane geriliyor. "Çok özür dilerim Keira. Bunların hiçbirinin olmasını gerçekten istememiştim. Bir daha olmayacak."

Aramaya başka bir ses daha katılıyor. "Haklısın, bir daha olmayacak." Bu Mount. "Telefonunun hoparlörünü aç. Saxon'ın bunu duymasını istiyorum."

"Evet, efendim." Hoparlör işlevini etkinleştirmek için ekranımdaki düğmeye el yordamıyla dokunuyorum. "Devam edin efendim. Sizi duyabilir."

Bakışlarımı Kane'in dizlerine dikiyorum çünkü kışını tekmeleyeceğinden emin olduğum bir şey sırasında gözlerinin içine bakmaya utanıyorum. Seyirci olmamasını tercih edeceğim bir şey ama patronumun korkunç kocasına itaatsizlik etme riskini göze alamam.

"Saxon?"

"Buradayım."

"Bir planın mı var?"

"Evet."

"Bunu bitirecek misin?"

"Evet."

"Güzel."

Arama sona eriyor ve ben telefonumun ekranında bana bu gerçeği bildiren kelimelere bakıyorum.

Bakışlarımı ayırıp Kane'in yüzüne bakıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Mount'ın canına tak ettiği anlamına geliyor. Bu işin bitmesine hazır ve bunun Keira'ya ya da içki fabrikasına yansımalarını istemiyor."

"Peki, ne yapacağız?"

"*Biz* bir şey yapmayız. *Ben* hallederim."

Bu ifade beni kızdırıyor. "Bunu herkesin başına açan benim kardeşim. İsteseniz de *i s t e m e s e n i z* de ben de bunun bir parçasıyım. Ve şimdi patronum beni işte bile istemiyor. Tanrım... Bu daha ne kadar berbat olabilir?"

Bakışları keskinleşiyor. "Kendinizi Mount'ın yerine koyun. Biri kapına sorun getirse, kadını ve işini tehdit etse, sen de aynı şeyi yaparsın. Bu kişisel bir şey değil. Ayrıca, işini sevmiyorsun bile."

Koltuğumda geriye doğru sarsıldım. "Ne demek istiyorsun? Ben işimi seviyorum."

"Sanatın hakkında konuşurken yaptığın gibi ışıldamıyorsun. Elinde bir kaynak meşalesi varken yaptığın gibi ofisinde gülümsemiyorsun. O içki fabrikasında, hurda yığınının karıştırırken perçinlenmiş sac levhayı bulduğun zamanki gibi gülmüyorsun."

Tıpkı daha önce fark ettiğim gibi, Kane beni görüyor. *Her* şeyimi.

"Çünkü sanat eğlencelidir. *İş* değildir."

"Oysa hayatını kazanmak için tüm çabanı sevdiğin şeyi yapmaya harcayabilirsin ama denemekten korkuyorsun."

Kılandım. "Deniyorum zaten. Evren yoluma çıkmayı bırakır bırakmaz Valentina'ya teslim etmem gereken bir heykelim var. Ama gerçekçi olalım, ödemem gereken faturalar var. Sanatla geçimimi sağlayabileceğim diye günlük işimi bırakamam. Önce bir yastık lazım. Bir plana. Bir güvenlik ağı."

"Hayat bir güvenlik ağı ya da lanet bir paraşütle gelmiyor." Başını sallıyor. "Ve seni mutlu eden bir şeyin peşinden gitmek için beklemek çok kısa. Dün gece o kamyon bize çarpabilirdi ve sen bu şansı asla elde edemeyebilirdin."

"Yani Şimdi benim mutluluğum konusunda otorite sen misin? Hayatımı nasıl yaşamam gerektiği konusunda?" Emniyet kemerimi çözdüm ve ona doğru döndüm.

"Belki otorite değilim ama senden daha net görüyorum. Gözlerini aç, Temperance. Önünde ne olduğunu gör."

Yutkundum ve inanç sıçraması yaptım. Güvenlik ağı yok. Yastık yok. Plan yok. "Gözlerim sonuna kadar açık Kane ve *seni görüyorum.*"

Tüm vücudu gerildi. "Demek istediğim bu değil."

"Saçmalık. Ben saçmalık diyorum. Beni mutlu eden Şeyin peşinden gitmemi istiyorsun - o zaman buna sen de dâhilsin. Peki, söyle bana, bu nasıl olacak? Çünkü hiçbir fikrim yok."

Başka tarafa bakıyor.

"Ne yani? Artık seni de istediğime göre hayatımı nasıl yaşayacağıma dair bir önerin yok mu?"

Cevabı sağır edici bir sessizlik oluyor. Kapının koluna gözümü kırpmadan yapışıyorum, kalbimin yakınında hissettiğim keskin acıyla gözlerime hücum eden yaşları geri kırıyorum.

"Temperance. Bekle."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Arabanın kapısını iterek açıyorum, dışarı atlıyorum ve arkamdan çarpıyorum.

Bütün hayallerin gerçekleşmeyeceğini bilmek güzel.

Ben Keira'nın kitabından bir sayfa alıp deponun üçüncü katında ileri geri adım atarken KANE beni bir saat yalnız bırakıyor.

Sonunda mutfakta yüzünü gösterdiğinde, bu beklediğim sebepten değil.

"Yerim var. Metal. Aletler. İhtiyacınız olan her Şey. Burada tepinip duracağına, ben bir parça metalmişim gibi davranabilirsin.

metal ve çekiçle dövmek." "Ama-"

"Teklif masada. Yapacak işlerim var." Arkasını dönüyor ve asansöre doğru ilerliyor.

Dudağımı ısıyorum, teklifini reddetmek istiyorum ama aynı zamanda bana önerdiği çıkışa da umutsuzca ihtiyaç duyuyorum. "Senin pahalı parçalarını kullanamam. Hurda kullanıyorum. Hurda metal. Yeni şeyler değil."

Durakladı. "Ne istersen onu kullan. Senin olsun."

Günümü böyle geçirmeyi beklemiyordum ama çekiçle vurarak, keserek, şekillendirerek ve kaynak yaparak geçirdiğim her saatte midemin çukurundaki düğümün birkaç derece gevşediğini iddia edemem.

Sadece birkaç dakikalığına metal parçalarından biri Kane'miş gibi davranıyorum. Çoğunlukla.

İnatçı göt.

Ama yalan söyleyemem ... onun alet ve parçalardan oluşan harikalar diyarı bana yeni fikirler veriyor, çünkü Elijah'ın evinde erişebildiğimden çok daha fazlasına sahip. Kulaklıklarım kulağımdayken ve ben o yokmuş gibi davranırken nasıl olduysa iki palet hurda metal geldi.

Kane, ona teşekkür edip etmeyeceğime karar vermeden ortadan kayboldu.

Beynim fikirler ve tasarımlarla fazla mesai yapıyor. İki alet kutusunun arasına sıkıştırılmış bir not defteri buluyorum ve bir saat boyunca çizmek için onu ödünç alıyorum.

Cep telefonum çalmıyor. Kimse içki fabrikasından arayıp yardımımı istemiyor. Acaba Keira telefonun çalmaması için emir mi verdi?

ama elimde kalem ya da aletler varken bunu düşünmeyi reddediyorum.

Midem bel kemiğimi kemiriyor ve sonunda tüm aletleri kaldırıyorum.

Mutfağa gittiğimde, tezgahın üzerinde buzdolabında benim için yiyecek olduğuna dair bir not buluyorum.

Bu benim hayatım olabilirdi, hayalimdeki hayat. Bütün gün sanatım üzerinde çalışmak ve bütün geceyi beni hiç kimsenin yaklaştımadığı bir seviyede anlayan bir adamla geçirmek. Aşık olduğum adam.

Geleceğinde benim için bir yer olmayan adam.

Benim gibi büyürken bir şeyleri istememeyi öğrendim, çünkü çoğu zaman elinizden kayıp gidiyorlar. Bu yüzden duvarı inşa ettim ve insanları dışarıda tuttum.

Ama Kane onu bir yıkım topu gibi yıktı. Bir şeyleri istememi sağladı.

Pişirdiği yemeği ısıtırken, daha iyi bilmem gerektiğini fark ettim.

Sonsuza dek mutlu olamam.

A Bu sabah Keira'dan bir sonraki duyuruya kadar tatilde olduğumu bildiren bir e-posta aldıktan sonra yapabileceğim tek şeyi yaptım

Akıl sağlığını korumak ve özsaygımı desteklemek için ne yapabilirim? Özellikle de Kane dün gece yatağa gelmediği için.

Çalışıyorum.

Şimdi elimde bitmiş üç parça daha var: Tahoe'daki Elijah's'ta bitirdiğim büyük ufuk çizgisi, masa üstü için mükemmel olan tel telli bir keman ve Valentina'ya teslim etmeyeceğimi bildiğim bir parça.

Küçük bir askeri jip.

Meşale elimdeyken bunu kabul etmeyi reddetsem de, bunu Kane için yaptım.

Bir teşekkür olarak.

Belki de bir veda olarak.

Bu düşünce asit gibi yakıyor ve cipi bir alet kutusunun üzerine koyup not defterimi alıyorum.

Belki rol yaparsam, sayfaları boyayan gözyaşlarının yağmur damlaları olduğuna kendimi ikna edebilirim.

(BİLİNMEYEN NUMARA: *Garajı aç.*

GELECEĞİNİ BİLİYORDUM ama erken geleceğini düşünmemiştim. Bana on iki saat bile vermedi. *Harika.*

KANE: *Lanet şifre nedir.*

BİLİNMEYEN NUMARA: *Aç şu lanet garajı.*

Garaj kapımın dışındaki kamera ile önümdeki monitörü yakınlaştırıyorum. Yüz tanıma Mount'un adamlarından birini gösteriyor.

Yeterince iyi değil.

Kişiye dokunuyorum ve arıyorum.

"Kimse için kendimi üç kez tekrarlamam." Derinden gelen sesi kendiminki kadar kolay tanıyorum.

"Çok dikkatli olamazsın."

Telefonu kapatıyor ve ben gözlerimi kapatıp bir yumruğumu diğerinin üzerine sıkıyorum.

Başka seçeneğim yok.

Ama bu yapmam gerekeni yapmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor. *Ona bu sabah söylemeliydim.* Ama onunla yüzleşemedim. Ben lanet bir korkağım.

Aklımın bir köşesinde, işin bu noktaya geleceğini hep biliyordum ama kendimi aksini düşünmeye zorluyordum. Sanki kiralık katiller sonunda kızı ellerinde tutabiliyorlarmış gibi.

Bir düğmeye bastım ve ofisimdeki tüm monitörler karardı. Darağacına giden bir adamın yavaş adımlarıyla ikinci kattaki komuta merkezimden ayrılıyorum.

Şeytanın kendisiyle buluşma ve konuştuğumuz planın uygulanabilir olduğuna dair onu ikna etme zamanı geldi.

Merdiven boşluğuna koşar adımlarla giriyorum ve hoparlörlerimden gelen ZZ Top'ın sesi, bu toplantıda neler olacağını hatırlamadan önce yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

O bir metal parçasını keserken kıvılcımlar uçuşuyor ve ben onun elinden avuç taşılama makinesini alıp kendim yapmak istiyorum, her ne kadar onun daha yetenekli olduğunu bilsem de. Ama bu onu kıvılcımlardan ve elimden gelen diğer her şeyden korumak istemediğim anlamına gelmiyor.

Siktir git, Ransom. Neden o lanet işi kabul ettin? Eğer karşımda dursaydı, yumruğumu suratına indirirdim.

Sonra kendimi azarlardım. *Neden ona aşık olmak zorundaydın, Kane? Sen daha iyisini biliyordun. Gitmesine izin vermen gerektiğini biliyordun.*

"Temperance," diye bağıriyorum ama ZZ Top'la sallanırken beni duymuyor. Müzik setinin güç düğmesine basıyorum ve ortalık sessizleşince arkasını dönüyor.

"Hey!"

Başımı kapıya doğru salladım. "Misafirimiz var. Biraz ara ver. Yukarı çık."

Taşıma makinesini kapatıyor, tezgâhın üzerine koyuyor ve koruyucu gözlüklerini alına doğru itiyor. Gözlerimin içine bile bakmıyor.

Evet, benden nefret etmesini sağlamak için çok iyi bir iş çıkarıyorum.

Merak etme prenses. Final geliyor.

"Ne tür bir şirket?"

Ona cevap vermek yerine başımı sallıyorum. "Kardeşim burada mı?"

Ses tonundaki heyecan izi beni öldürüyor ama doğru şeyi yaptığımı da pekiştiriyor. Yapabileceğim tek şeyi.

"Hayır."

İfadesi düşüyor ve ellerini kalçalarına dayayıp sonunda karanlık bakışlarını yüzüme kaldırıyor. "Kim o zaman?"

Telefonum tekrar çalıyor ve zamanımın dolduğunu anlıyorum.

"Mount," diyorum üst kapıyı kontrol eden kilit kutusuna doğru adım atarken. "Şimdi şu metal duvarın arkasına geç. Kuyruk getiren biri tarafından dışarı çıkarılma riskini göze alamam."

T E M P E R A N C E

" *Seni dışarı çıkarma riskini göze alamam...* "

Onun sert sözleri beni çığ çığ kazıyor. İşte benim hayatım ol.

Kane'in belli ki buraya bir amaç için koyduğu sağlam çelik duvarın arkasına geçiyorum. Muhtemelen ben saklanırken açılan güçlendirilmiş garaj kapısından içeri giren birine ateş etmek zorunda kalırsa onu siper olarak kullanabilmek için.

Mount burada.

Gelmesini beklemeliydim ve neden gelmediğimden emin değilim. Keira geri döneceklerini söyledi ve ben de şirketteki bir numaralı sorun olarak Mount'un gelip benimle ilgileneceğini düşünmeliydim.

Benimle ilgilenmek.

Kanım buz gibi oldu.

Beni öldürecek mi? Ölsem daha iyi olacak kadar baş belası mı oldum? Kardeşimin neden olduğu sorun için beni cezalandıracak mı?

Olasılıklar beynimde yarışırken kalbim dehşet içinde çarpıyor. Hemen kendimi haklı çıkarmaya çalışıyorum.

Keira ona izin vermezdi. Güvende olduğumdan emin olacağını söylemişti. Ölmem umurunda olmasaydı, Kane'i bana göndermezdi.

Değil mi?

Ne yazık ki bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Emin olduğum tek şey, ne olursa olsun Kane'in beni incitmesine izin vermeyeceğim. Beni istemiyor olabilir ama bana bir şey olmasına izin vermeyecektir.

Yavaşça nefes alıyorum, sakın kalmaya çalışıyorum ve kendime bunun kan dökülmesiyle sonuçlanacak bir çatışmaya dönüşmeyeceğini söylüyorum. *Lütfen, Tanrım. Bunun olmasına izin verme.*

Ben dua ederken iki araba kapısı çarpıyor ve üst kapı kapanıyor.

"Nerede o?" "Meşgul."

"Oyalanacak vaktim yok, Kane. Hazır mı?" "Henüz değil."

Ona söylemedim."

Bana ne söyledi? Midem daha da sıkışıyor ve bu her neyse, benim için iyi olmayacağını biliyorum.

"Ne bekliyorsun lan?" "Bu kolay bir şey değil."

"Evet, kolay. Ona kardeşine gideceğini söyle. Hikayenin sonu."

Mount'ın sözleriyle içimdeki düğüm çözüldü.

Çelik duvarın arkasından fırlıyorum ve hemen iki silahın namlusu üzerime çevriliyor.

"İndirin şu lanet silahlarınızı." Kane emri bağırarak veriyor, bir kolunu uzatıyor ve iki adım atarak benimle iki adam da ateş ederse mermilerin yörüngelerinin ne olacağı arasında duruyor.

Kendime bunun sadece bana karşı sorumlu hissettiği için olduğunu söylüyorum. "Rafe'i görebilecek miyim?"

Şu anda önemli olan tek şey bu. Bir parçam kardeşimi bir daha asla göremeyeceğim gerçeğini çoktan kabullenmişti. Bu bilgiyle nasıl yaşayacağımı öğrenmem gerektiğini. Ama şimdi umut, bir çeşmeden akan su gibi içimde kabarıyor.

"Ne zaman? Nerede?"

Kane, "Temperance," diye söze başlıyor ama Mount onun sözünü kesiyor.

"Bu gece." Kafasını arkasındaki adama doğru salladı. "Çantayı getir."

Adam başını sallayıp bagajı açıyor ve Maybach'ın arkasından dolaşıp bir spor çantası alıyor.

İçinde ne olabileceği aklıma geliyor. *Para mı? Bilgi? Silahlar mı?*

Kane ve bana doğru geliyorlar ve Maybach'ın anahtarlarıyla birlikte çantayı uzatıyorlar.

Ne haltlar dönüyor burada? Kane çantayı ve anahtarları kabul ettikten sonra adama başka bir anahtar seti fırlattı.

"Sizin için yepyeni bir Range Rover'im yoktu, umarım Tahoe'yu almanızın bir sakıncası yoktur."

Neden araba takası yapıyorlar? Bu soruyu sormayı çok istiyorum ama içimden bir ses sessiz kalmamı söylüyor.

"Benimkini tek parça halinde geri aldığım sürece." "Tabii ki."

Mount'ın bakışları üzerimde daralıyor. "Umarım hazırsındır."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum çünkü neler olduğunu bilmiyorum. Onun yerine saçmalıyorum. "Rafe'in iyi olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yaparım."

Mount'ın kaşı neredeyse belli belirsiz kalkıyor. "Sen onun hak ettiğinden daha iyi bir kardeşsin." Sonra Kane'e bakar. "Jet yedide hazır olacak. Geç kalmayın."

Jet mi? Midemdeki düğüm geri geldi ve dört katına çıktı.

Kim jete biniyor ki?

"Orada olacağız."

Mount başını sallıyor ve kapının önüne park edilmiş olan Tahoe'ya doğru ilerliyor. Adamı sürücü koltuğuna, Mount da yolcu koltuğuna oturur. Camlar kararır.

Kane kontrol kutusuna doğru ilerler. "Duvarın arkasında," diyor ve o kapı açıcıyı çalıştırmadan önce geri çekiliyorum.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde, bu sefer tamamen farklı bir araçta olmasına rağmen Mount ayrılıyor.

Kapı kapanır kapanmaz duvarın arkasından fırlıyorum ve sorularım hızla artıyor. "Neler oluyor? Neden bir jet var? Kim gidiyor? Rafe mi? Nereye gidiyor?"

Kane kontrol kutusunu bırakır ve ifadesi tamamen boştur. "Kane . . . Lütfen, bana bir şey söylemek zorundasın."

Önümde durdu. "Rafe ülkeyi terk ediyor-"

Sanki biri kalbimi tutup sıkmış gibi hissediyorum. Sonra bir sonraki bombayı patlattı.

"Sen de öylesin."

A Temperance'ın yüzünden kan çekilirken, fırsatım varken onu hazırlamadığım için kendimi vurmak istiyorum. I onu uyarmalıydım.

Bu benim suçum. Çünkü onu bırakmaya hazır değildim. Vurulmalıydım.

Kahverengi saçlarını tepesinde düğümleyen bandanasından, çekmecemden çaldığı eski YOU BETTER BELIZE IT tişörtüne, yırtık kot pantolonuna ve hırpalanmış iş botlarına kadar onu içime alıyorum. Bu inanılmaz kadın bana güvendi ve benim de onu bırakmaktan başka çarem yoktu.

"Ne demek *ben de öyleyim*? Ben gitmiyorum. Benim bir hayatım var. I

yapamam-" Bir sonraki söyleyeceği şeyde boğuluyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum.

"Tek yolu bu, Temperance."

Bana baktı. "Tek yol mu? Ama ya Rafe'i görürsem ve o da giderse? Kalamaz mıyım-"

Her iki omzunu da kavrayıp sıkıyorum, bakışlarını benimkilerde tutuyorum. "Onu bulamazlarsa seni sonsuza dek avlayacaklar. Asla güvende olmayacaksınız. İkiniz de ortadan kaybolmalısınız. Başka seçenek yok. Hayır.

başka bir şekilde." Onu daha sıkı sarıyorum, keşke onu kendime doğru çekebilsem ve kollarımı ona dolayabilsem. "Güvende olmanın tek yolu bu."

Karanlık bakışları yoğun duygular taşıyor ve i ç i m e saplanıyor. "Beni uzaklara gönderiyorsun. Tıpkı onun yaptığı gibi. Asil olmak."

İşte burada yanılıyor. Bunda asilce bir şey yok. Bu, köşeye sıkışmış olmamın ve başka bir çıkış yolumun olmamasının bir sonucu.

"Tek yol bu," diye tekrarlıyorum.

İfadesinde bir şeyler beliriyor ve bu daha çok umuda benziyor. "Kötü adamları bulup hepsini öldürebilirsin. Ya da bizimle gelersin. Yeniden başlarsın. Başka biri olursun."

Bunu daha önce de yaptığımın ve bir insanın ancak bu kadar çok ölebileceğinin farkında değil.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Hayır deme. Hayır demene izin vermeyeceğim. I-" Duraklıyor. "Kane, hayatımın geri kalanını sensiz yaşamak istemiyorum."

K

Ane'nin çenesi sanki onu kalbinden bıçaklamışım gibi sıkıştı. Yüzünü buruşturduğunda ve parmakları büküldüğünde

Omuzlarıma vuruyor, neredeyse acısını hissedebiliyorum.

Ya da belki de kendime öyle olduğunu söylüyorum çünkü bunun gerçek olmasını çok istiyorum.

"Lütfen asil olma, Kane. Senden vazgeçemem. Vazgeçmeyeceğim. Benden bunu isteme." Birini bir şeyi elinden almakla tehdit etmenin ona olan bağlılığını her şeyden daha hızlı pekiştirmesi garip.

Mount kararı vermek için buraya gelmeden önce kendime, Kane beni istemiyorsa çekip gitmesine izin verebileceğimi söylüyordum. Şimdi, Kane'in kendisi de dahil olmak üzere kimsenin bu şansı bizden çalmasına izin vermeyi reddediyorum.

Ellerinden birini omzumdan ayırmaya zorluyor ve yanağımı kavıyor. "Temperance ..."

Hayır dediğini duymak istemiyorum. Bu kabul edeceğim bir yanıt değil, bu yüzden tek mantıklı şeyi yapıyorum - iki elimle uzanıp boynuna sarılıyorum, böylece onu aşağı çekip öpebiliyorum.

Dudaklarım dudaklarına çarpıyor ve bedenimi ona yapıştırıyorum. İlk başta cevap vermedi, sanki hala kendini ondan uzaklaşmaya zorluyor gibiydi.

ama ona izin vermeyeceğim.

Ben pes etmem.

Sonunda kontrolü kırılanda ve beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyip bitirene kadar onu daha sert öpüyorum. Sevdiği tek şeyin son çaresiz tadını alan bir adam gibi.

Ama bu burada olmayacak. Kane'den uzaklaşmayı reddediyorum.

Beni kollarının arasına alıp Maybach'ın kaputuna doğru taşıyacak kadar uzun bir süre benden uzaklaşıyor.

Normal şartlar altında, boyayı çizme ihtimalinden korkardım, özellikle de araba bu kadar korkunç birine aitken. Ama umurumda değil.

Şu anda hiçbir şey bu adamdan ve bu andan daha önemli değil ve her bir parçasını olduğu gibi hafızama kazıyorum. *Her ihtimale karşı.*

Ağzını benimkinden ayırmadan önce beni ayağa kaldırıyor. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

"Evet."

Bakışları beni delip geçerken gömleğimin boynunu kavırıyor ve ortadan ikiye ayırıyor.

"Ne olursa olsun, Temperance. Seni asla unutmayacağım.

Bana hiç kimsenin vermediği bir şeyi verdin, huzuru."

Bu sözler muhtemelen yatıştırmak içindi ama onun yerine beni parçaladı. *Her zaman birlikte olacağımızı* söylemedikçe *ne olursa olsun* sözünü duymak istemiyorum.

Çılgına dönmüş bir halde gömleğinin eteklerini tutup yukarı ve başının üzerine doğru sürüklüyorum. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum -güzel, iyi bilenmiş silah gibi vücudunda- ve hafızama kaydediyorum.

Böyle düşünmeyi bırak, Temperance.

Kane'in elleri kot pantolonuma gidiyor ve beni hızla kot pantolonumdan kurtarıyor, ben de kısa bir süre sonra onunkini tekmelemeden önce kotumu bir kenara atıyorum. Tam orada, garajının ortasında ve New Orleans Kralı'nın arabasının önünde dizlerimin üzerine çöküp ona tapıyorum.

Beni asla unutmayacak. Asla.

Yüzüme vuruyor ve bu sefer tereddüt etmiyorum. Her santimini yutuyorum, herhangi bir engelleme izini kaybediyorum. Sırtını kavislendirene ve taşakları sıkılaşıya kadar emiyor, yalıyor ve okşuyorum.

"Boğazından aşağı değil."

Başparmaklarını koltuk altlarımdan geçirip beni dizlerimden kaldırıp ayağa kaldırmadan önce kelimeleri homurdanarak söylüyor. Ayaklarımı yere basar basmaz elleri belime dolanıyor ve beni kaputun üzerine kaldırıyor. Çıplak kıkırımın altındaki metal, motorun sıcaklığından dolayı hâlâ sıcak.

Dirseklerimin üzerine düşüyorum ve bacaklarımı açıyorum. "Bunu sonsuza dek hatırlamamı sağla."

Kane'in burun delikleri açılıyor ve bir eli sikinin dibinde, bacaklarımın arasına giriyor. "Beni yarın da hissedeceksin."

Tek bir vuruşla içeri itiyor, öfkeli ve ilkel. Seksin ötesine geçecek şekilde birbirimizin üzerinde iz bırakmaya niyetli iki hayvanız.

Bu ilkel bir şey. Barbarca. Ve son derece lezzetli.

Boşalırken orgazm çılgınlıkları atıyorum, aletini sıkıyorum ve adımı bağırana kadar beni daha sert sikiyor.

"Hazır mısın?"

Temperance Keira'nın kıyafetlerini giymiş ve kırmızı bir Patronunun saçıyla uyumlu bir peruk. Büyük boy koyu renk güneş gözlükleri yüzünün büyük kısmını gizliyor.

Onu başka biri gibi görmekten nefret ediyorum. *Onu böyle hatırlamayacağıma* yemin ederim. Adımı haykırırken sırtını kamburlaştırmış halini hatırlayacağım. Yatağında mışıl mışıl uyurken hatırlayacağım. Kanepemde gülüp burbon içerken hatırlayacağım. Onu elinde bir avuç taşlama makinesiyle hatırlayacağım.

Ne olursa olsun, onu hatırlayacağım.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum." Sesi titriyor ve içindeki belirsizlikten nefret ediyorum. Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bana dönüyor. "Başka bir yolu olmadığına emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Böyle olmak zorunda."

Titrek bir nefes alıyor. "O zaman sanırım hazır olup olmamamın bir önemi yok, çünkü olacak."

"Ben kapıya bakayım." Maybach'ın arka kapısını açıyorum. Bu, V'nin Keira'yı genellikle kullandığı araba ve Mount'ın dağ gibi teğmeni kadar iri olmasam da, daha kalın bir takım elbise seçtim ve

Kılık değiştirme becerilerimi onun görünüşüne olabildiğince yaklaşmak için kullanıyorum. Bu benim ilk rodeom değil.

Temperance arkaya doğru kayıyor ama ben kapatamadan elini bileğime doluyor. "Lütfen beni bul. Beni bulacağına s z ver."

Ona yalan söyleyemem. "Eğer bir yolu varsa, bulacağım."

Başını sallıyor. Duymak istediği şey bu olmayabilir ama ona sunabileceğim tek şey bu.

Arabanın kapısını kapatıp sürücü tarafına geçiyorum ve aynadaki yansımamı yakalıyorum.

Gösteri zamanı.

Haber verilmeden tanık koruma programına alınmak zorunda kalan insanlar için durumun nasıl olduğunu hiç düşünmemiştim.

Hiçbir planlama yapmadan tüm hayatınızı geride bırakmak zorunda kalmak hem çok zor hem de inanılmaz derecede kolay.

Kimseyi aramama izin yoktu. Kimseye söylememe. Neredeyse hiçbir şey almama. Küçük bir bavul, hepsi bu. Ama kalbinizi geride bırakıyorsanız, kıyafetlerin ne önemi var ki?

Uzun bir nefes veriyorum ve son kez depodan çıkışımızı izliyorum.

Bere yok. Bunun gerçek olduğunu böyle anlıyorum. Deponun nerede olduğunu bilmem Kane'in umurunda değil çünkü geri dönmeyeceğim.

Asla geri dönmeyeceğim.

Göğsüm donuyor ve midem günün milyonuncu taklasını atıyor.

Temperance Ransom, bildiğin hayat sona erdi.

Hayatımın başka zamanlarında, birinin bana bunu söylemesi beni heyecanlandırırdı. Şimdi, yıkıldım. Gerçekte kim olduğumu daha yeni anlamaya başlıyorum. Gerçekten ne istediğimi. *Gerçekten kimi istediğimi.*

Ve şimdi kardeşim aptalca bir şey yaptığı için hepsi elimizden alınıyor.

En azından hepimiz güvende olacağız. Kendime bunun gerçekten önemli olan tek şey olduğunu hatırlatıyorum. Hiçbirimiz işkence görmeyecek ya da ölmeyeceğiz.

Her şeyle yaşayabilirim... yeter ki yaşayalım.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve Kane'in dikiz aynasından beni izlediğini görüyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Bana bunu sorma."

Çenesi geriliyor ve tekrar soruyor. "Kendini toparlayabiliyor musun?"

"Zar zor."

"Bunu yapabilirsin. Tek yapman gereken her seferinde bir adım atmak. Ben hemen yanında olacağım."

Uçağa binip seni bir daha görmeyene kadar.

"Bunu yapabilirim." Onu yatıştırmak için ve bunu kendim de duymak istediğim için söylüyorum. Başka ne seçeneğim var ki? Kane ve Mount'a göre yok.

Keira'nın saatindeki yelkovanın saat yediye doğru ilerlediğini görmek için aşağı bakıyorum ve idam mahkûmlarından birinin, idam edileceği gün saatin gece yarısına doğru geri sayımını izlerken böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Hastalıklı

düşünceler. Onları

uzaklaştırıyorum.

Kane beni bulacaktır. Bunu o da hissediyor. Sadece asil davranıyor. Bir geleceğimiz olacak. Egzotik ve güzel bir yerde. Belki cennette bir sahil evi.

Kendime söylediğim tüm o güzel yalanların ortasında, gideceğimiz yeri hiç sormadığımı fark ediyorum. *Burada* olmadığı gerçeğinin ötesinde önemli görünmüyordu.

"Nereye gidiyoruz? Jete yani?"

Kane tekrar dikiz aynasından bakışlarımı yakalıyor. "Sana bunu söyleyemem.

Üzgünüm."

"Ama biliyorsun?"

Başını sallıyor. "Bilmesem daha güvenli. Kimse bilmezse daha güvenli."

"Peki ya uçuş planı?"

Başını yana eğiyor. "Mount'ın kendi yöntemleri var."

Tekrar sessizliğe gömülüyoruz ve deponun nerede olduğuna dikkat etmeyi tamamen unuttuğumu fark ediyorum. Artık bir önemi yok sanırım.

Özel havaalanına vardığımızda, birkaç kişinin gelip gittiğini görüyorum, ama televizyonda gördüğünüz normal havaalanlarındaki koşuşturma ve telaş gibi bir şey yok. New Orleans havaalanına hiç gitmedim bile, bu yüzden karşılaştırabileceğim tek şey televizyon.

Kane arabayı otopark yerine ön tarafa park ediyor. "Bunu yapmaya iznin var mı?"

Dönüp omzunun üzerinden bakıyor. "Sen Mount'ken her şeye izin var. Keira olmaya hazır mısın?"

Cevabım yine açıkça *hayır* ama Kane'in duymak istediği bu değil. "Olabileceğim kadar hazırım."

"Güzel. Başlama zamanı. Kimsenin önünde eğilme. Artık bir kraliçesin prenses."

Takma adı beni neredeyse kıracaktı ama son güç rezervlerimi bulup demiri omurgama bastırıyorum. Bugün içimde hiç çelik kalmadı.

Kane Maybach'tan çıkıyor ve bir dakika sonra benim kapımı açıyor.

Keira gibi yürümek için elimden geleni yapıyorum. Zor değil, özellikle de onun kendinden emin adımlarını ne kadar uzun zamandır taklit ettiğimi düşünürseniz.

Hoşça kal bile diyemedim.

İçimi burkan düşüncayı bir kenara iterek güneş gözlüklerimi düzeltiyorum ve Kane beni havaalanının sürgülü kapılarından geçirirken yanında kalıyorum.

İçerisi açık ve havadar. İnsanlarla dolu olmak yerine, lobi neredeyse boş. Bir kadın deri bir yan koltukta bekliyor ve bir adam büyük ahşap bir masanın arkasında bir çalışanla konuşuyor. Önümdeki büyük cam pencerelerden piste park etmiş küçük jetleri görüyorum. Bir sonraki sürgülü cam kapı setinin hemen dışında, basamaklara giden kırmızı bir halının üzerinde şık siyah bir tane var.

"Bu o mu?" Fısıldıyorum. "Uçak mı?" Kane başını sallıyor. "Evet."

"Peki nerede-"

Uzanıp dirseğimi kavırıyor ve hızlıca sıkarak Rafe'in adını söylememem gerektiğini hatırlatıyor. Sessizleşiyorum ve lobide kardeşimden bir iz var mı diye bakıyorum, bir yandan da kalbim göğsümde çatlayacakmış gibi hissediyorum.

Sonra onun Mount gibi giyinmiş olacağını hatırlıyorum, çünkü onları taklit ediyoruz.

Kane kolumu tekrar sıkıyor ve sessizce arkamı dönmem gerektiğini söylüyor. Emri yerine getiriyorum ve üç parçalı takım elbise giymiş bir adamın sürgülü cam kapılardan içeri çalım ile girdiğini gördüğümde kalbim güm güm atarak duracak gibi oluyor.

Kardeşimi hayatında hiç bu kadar şık giyinmiş görmemiştim. Ya da düzgünce kesilmiş sakalıyla. Neredeyse namuslu görünüyordu, ki taklit ettiği kişi düşünüldüğünde bu ironik bir durum.

Ona doğru yarım adım atıyorum ama Kane'in parmakları koluma daha sıkı yapışıyor ve donup kalıyorum.

Kane elini dirseğimden çeker çekmez bana bakıyor, yüzünde kederli bir ifade var. "Özür dilerim. Tek yolu buydu."

Bir an eli boş kalıyor, sonra elinde bir silah tutuyor ve Rafe'e doğrultuyor.

Tetiği çekti.

Havaalanının lobisinde sağır edici bir silah sesi yankılanırken kaos patlıyor. Rafe'in göğsünü tuttuğunu ve yüzünde şok ifadesi olduğunu gördüğümde zihnimde her şey sessizleşiyor.

Çığlık attığımı duyamıyorum.

Hiçbir şey duyamıyorum.

Kardeşimin vücudu tekrar sarsılıp cansız bir şekilde halının üzerine yığılırken bir silah sesi daha geleceğe dair kurduğum tüm hayalleri paramparça ediyor.

Vahşi Üçlemesi [*Rogue Royalty*](#)'de sona eriyor. Şimdi [buraya](#) tıklayarak ön sipariş verebilirsiniz.

Şehrin Acımasız Kralı ile tanıştınız mı? Okumaya devam edin [*Acımasız Kral*](#)'da karanlık ve kirli alfam Lachlan Mount'a bir bakış.

Valentina, Yve veya Ariel hakkında daha fazlasını nerede okuyabileceğinizi merak ediyorsanız, onları ve lezzetli bağımlılık yaratan alfalarını Beneath serisinde bulabilirsiniz. [*Beneath This Mask*](#) ile bugün ücretsiz başlayın!

Beneath serisindeki her kitap bağımsızdır. Başlıklara dokunarak daha fazlasını öğrenin. [*Gerçeğin Altında*](#)'nın özel bir önizlemesi için [*Acımasız Kral*](#) önizlemesinden sonra okumaya devam edin!

[*Beneath This Mask*](#) (1. Kitap - Simon ve Charlie)
[*Beneath Beneath These Chains This Ink*](#) (2. Kitap - Con ve Vanessa) (3. Kitap - Lord ve Elle)

Beneath These Scars (Kitap #4 - Lucas ve Yve)
Beneath These Lies (Kitap #5 - Rix ve Valentina)
Bu Gölgelelerin Altında (Kitap #6 - Bishop ve Eden)
Gerçeğin Altında (Kitap #7 - Rhett ve Ariel)

Haber bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için [buraya tıklayın](#). Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

RUTHLESSKING'İN PREVIEW OF RUTHLESSKING

***New York Times* çoksatan yazarı Meghan March'tan destansı bir alfa romantizmi ile *New Orleans*'ın daha karanlık ve kirli tarafına hazır olun.**

New Orleans bana ait.

Adımı bilmiyorsunuz ama gördüğünüz ve görmediğiniz her şeyi ben kontrol ediyorum.

Erişimim sınır tanımaz ve taleplerim her zaman karşılanır.

Başarısız bir aile içki fabrikasına borç vermeme gerek yoktu, ama onların bana borçlu olması beni eğlendiriyor.

Ona borçlu olduğum için.

Dikkatimi çektiğini bilmiyor. Daha dikkatli olmalıydı.

Ona sahip olacağım. Onu tüketeceğim. Hatta belki onu elimde tutacağım. Borcumu tahsil etme zamanı geldi.

Keira Kilgore, artık Lachlan Mount'un malısın.

BİR

Keira

Bunlar ayak sesleri mi?

Kilitli ofisimin kapısının önünde donup kalıyorum ve sanki şarbon bulaşmış gibi kapı koluna bakıyorum.

Küçük kız kardeşlerim buna cesaret edemez. Ofisimin yasak bölge olduğunu biliyorlar. Ailem 700 mil ötede Florida'da, içki fabrikasının kasvetli kârından yaptığım aylık ödemelerle emekli hayatı yaşıyor. Dört nesildir New Orleans'ta İrlanda viskisi yaparak hayata tutunduktan sonra bile zar zor ayakta duruyor.

Bu bodrum perili değil. Bu bodrum perili değil.

Kalbim yarı normal bir hıza inene kadar bu gerçeği bir ilahi gibi tekrarlıyorum. Ölü kocamın hayaleti içeride olmasa iyi olur, yoksa Tanrı yardımcım olsun, Brett'i yine ben öldürürüm.

Bu şirketi hendeklerden çıkarmak için gereken aynı demir iradeyi toplayarak, kolu kavradım, çekerek açtım ve sürpriz unsurunu deneyerek kendimi içeri attım. Ya da sahte cesaret. Ya da... bir şey.

"Giriş yapmaya mı çalışıyorsun?" Karanlıktan gelen derin ses beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Bu sesi daha önce sadece bir kez duymuştum, az önce yanından geçip gittiğim kilitli kapının hırpalanmış ahşabının arasından, ama anlamadığım tehditler savuruyordu, o soğukkanlı, kontrollü tavrıyla bir soru sormuyordu.

Bu sesle karanlıkta kalmak istememe imkân yok. O bir hayalet değil. Daha da kötüsü.

O lanet olası bir öcü.

Gölgelerde fısıldanır, ama kibar bir toplulukta asla bahsedilmez, sanki adını söylemek onu ortaya çıkaracakmış gibi - ve kimse bunu istemez.

Ben hiç söylemedim.

Şimdi düşünmek bile istemiyorum ama beynim yine de aklıma getiriyor.

Lachlan Mount.

Düğmeyi bulmak için beton duvarı tokatlayarak etrafta dolanıyorum ama düğmeyi çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor.

Yüce İsa, öleceğim ve geldiğini bile göremeyeceğim.

Lambamın loş ışığı yanmadan hemen önce antika masa sandalyem gıcırıyor.

Önce iri ellerini görüyorum, sonra beyaz kelepçeleri kıvrılmış koyu bronzlaşmış ön kollarını. Işık yüzüne ulaşmıyor.

"Kapıyı kapatın Bayan Kilgore."

Adımı bildiği gerçeği karşısında ağzımda biriken tükürüğü yutkunarak geri çekiyorum, elim sanki doğrudan onun emrine karşılık veriyormuş gibi hareket ediyor. Tek yapmak istediğim arkamı dönüp kaçmakken, el yordamıyla arkamdaki kolu tutuyorum.

Polise doğru.

Belki onlar... Bilmiyorum. Beni kurtarabilirler mi?

Omzumun üzerinden bakıyorum, kapı gıcırdayarak kapanırken tokmağı tutuyorum, koridorun loş ışığı gözden kaybolurken kaçma dürtüm artıyor.

"O yöne doğru bir adım atarsan her şeyini kaybedersin."

Bir ter damlası göğsümden aşağı yuvarlanırken ayaklarım çatlak beton zeminde donuyor. Normalde bunu fotoğraf makinesinin ürettiği sauna benzeri koşullara bağlardım ama bu gece değil.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Neden buradasın?"

Ayağa kalkarken sandalye inliyor, o geniş parmakları takım elbisesinin düğmesini yeniden ilikliyor ama yüzü asla ışığa gelmiyor.

"Bana bir borcunuz var Bayan Kilgore ve ben de bunu tahsil etmek için buradayım."

Borç mu? Zihnim ona nasıl borçlu olabileceğimi düşünmeye çalışıyor. Onunla daha önce hiç tanışmadım. Onu daha önce hiç görmedim, sadece kulak misafiri olurken sesini duydum. Benim türüm onun türüyle kaynaşmaz, en azından benim türümün çoğu. Kilisemizden bir kız olan Richelle LaFleur'ü bir yıl önce kaybolana kadar metres olarak tuttuğuna dair birkaç söylenti dolaşıyordu. Bu düşünce tarzını tamamen kapattım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir şekilde soruyu oluşturmayı başarıyorum.

İki parmağım *Senet* başlıklı bir belgeyi masamın yara bere içindeki ahşabından sulu ışık havuzuna doğru itiyor. Gözlerim kâğıtlara takılıyor ama daha fazla yaklaşamayacak kadar korkuyorum.

Yüce Tanrım, Brett. Ne yaptın sen? Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Kocanın burayı kurtarmak için ne kadar riske girdiğini bilmek istemiyor musun?"

"Ne kadarını?" İrademe karşı gelerek soruyorum.

"Yarım milyon dolar."

Şok olmuş bir nefes çekiyorum. "Yalan söylüyorsun."

İki elini masaya koyarak eğildi ve loş ışıkta yüzünü gösterdi. Granitten yontulmuş sert yüz hatları, delici gözleri ve amansız bakışları, üzerine tam oturan takım elbisenin görece kibarlığıyla tezat oluşturuyor.

"Ben asla yalan söylemem."

Yarım milyon dolar mı? Asla olmaz. "Brett içki fabrikasına beş yüz bin dolar yatırmış olsaydı bilirdim ve sana şunu söyleyeyim-

yapmadı."

Sanki bu bilgi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Belki de etmiyordur.

"İmzasında öyle yazıyor ve bu borcun vadesi geçmiş."

Gözlerim masanın üzerindeki kağıtlara odaklandı. *Eğer bunu gerçekten o yaptıysa...*

Etkileri felaket olabilirdi.

Kilgores'in dört nesli umutlarını, hayallerini ve servetlerini bu mirası yaşatmaya adanmıştı. Benimle bitemezdi.

"Param yok." "Biliyorum."

Verdiği yanıt beni topuklarımın üzerine geri fırlattı. "O zaman neden-"
Işıktan çıkıp bana doğru geliyor. O ilerlerken duvara yaslanıp geri çekiliyorum.

"Çünkü takas olarak almak isteyebileceğim bir şey var." Sesimi sabit tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Ne?"

Benden bir adım ötede duruyor ve dolgun dudakları tek bir kelime oluşturuyor. "Sen."

New Orleans'ın karanlık ve kirli tarafına hoş geldiniz. Acımasız Kral yaşıyor ve Mount ona borçlu olduğu şeyi almaya geliyor. Mount Üçlemesi'nin tamamı artık mevcut! Acımasız Kral buraya tıklayarak satın alınabilir.

-

BENEATH THE TRUTH THE TRUTH THE PREVIEW OF BENEATH ETT

Hayatta aşılmaması gereken çizgiler olduğuna inanırdım.

Yalan söyleme. Hile yapmayın. Çalma.

Ta ki insanların her zaman vaaz ettiklerini uygulamadıklarını öğrenene kadar.

Rozetimi ve silahımı teslim ettim ve her şeyden uzaklaştım.

Sonra kimsenin istemediği bir telefon aldım ve New Orleans'a geri döndüm.

Beklemediğim şey ise onun da burada olması.

Geçmemen gereken başka bir çizgi mi?

En iyi arkadaşının küçük kız kardeşine dokunma. O her zaman yasak bölge olmuştur.

Artık kurallara uymamam çok kötü.

Beneath the Truth, Beneath serisinin son kitabıdır, ancak tek başına da okunabilir.

BİR

Rhett.

Hemen eve git.

Geçen yıldan sonra mesaj ve aramaları görmezden gelme konusunda profesyonelleşmişim. Tanıdığınız her şeyden ve herkesten uzaklaştığınızda, bu, hayatınızdaki saçmalıkları kesip atacak kadar keskinleşene kadar geliştirdiğiniz bir beceriydi.

Dünyam yıkılmadan önce, her şeyim mavili kardeşlerimle ilgiliydi. Hiçbir şey benim için aile, onur ve adaletten daha önemli değildi. Sonra ihanet bu pembe gözlükleri çizmelerinin altında ezdi, ta ki eski hayat tarzım tozdan başka bir şey olmayana kadar.

Artık hayatım farklıydı. Rozet yoktu. Kardeşlik yoktu. Hem adalet de neyin nesiydi?

Tek umursadığım özel dedektiflik müşterilerimden ücret almaktı. Bu işe karışmadım, kendimi kaptırmadım. Her şeyi kapattım ve işimi yaptım. Daha fazlasını değil. Ne de daha az.

Telefonumun ekranına tekrar baktım ve bu davayı bitirmek için beni uyanık tutmak amacıyla içtiğim bir galon kahve, yediğim hamburgerle birlikte midemde çalkalandı.

Bu mesaj farklıydı, özellikle de göndereni düşününce. İçgüdülerim öyle diyordu ve hâlâ güvendiğim tek şey o olduğu için kameramı bir kenara atıp cipimi çalıştırdım. Bayan Higgins kocasının onu aldatıp aldatmadığını öğrenmek için bekleyebilirdi.

Bir yıldır ilk kez New Orleans'a geri dönüyordum. Arkama bakmadan geride bıraktığım şehre.

Üç saatten az bir süre sonra, çocukluk evime daha fazla yaklaşımadan frene bastım. Mavi, kırmızı, beyaz ve turuncu yanıp sönen ışıklar gece gökyüzünü bir karnaval gibi aydınlatıyordu. Polis barikatları yolu kapatmıştı ve ben de cipimi park ettim.

Çatı nerede lan?

Kapıyı açıp cipten dışarı fırladım ve aval aval bakan kalabalığın arasına daldım.

Vay anasını.

Bir yumruk kalbimi kavradı ve patlayacağını düşünene kadar sıktı.

Ev hangi cehennemde?

Anaokulundan on sekiz yaşına kadar yaşadığım evin yerinde için için yanan bir moloz yığını vardı.

Ailem hangi cehennemde? Ciğerlerimin etrafına bir kafes kapandı.

Lanet olsun. Olamaz.

Dirseğimle polis barikatına doğru ilerledim, üstünden atlamak için tepesine tutundum ama ağır bir el omzumu sıktı.

"Çok şükür gelebildin. Cevap vermediğinde gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

Rix'e gelmemin tek nedeninin bana mesaj atan kişi olması olduğunu söylemedim. Artık bir önemi yoktu.

"Ne oldu böyle? Bizimkiler nerede? Aman Tanrım." Tam bir yıkımdan, bir patlama olduğunu varsaymak zorundaydım. Gaz hattı mı?

Lanet olsun.

"Annen teyzenin yanında. O iyi."

Bakışlarımı molozlardan ayırıp onun gümüş rengi bakışlarıyla buluştum. Oradaki sempati, gelmekte olduğunu hissettiğim darbeye karşı kendimi hazırlamamı sağladı.

"Baban Üzgünüm dostum. Çok üzgünüm."

Yanılmışım. Bu sadece bir darbe değildi, beni yerle bir eden bir yıkım topuydu. Dizlerim kaldırırma çarptı ve ellerimle yüzümü kapattım.

"Nooooo!" Kükremem gecede yankılanırken yaralı bir hayvan gibi ses çıkardı ve etrafımdaki her şey uzun, karanlık anlar boyunca var olmayı bıraktı.

Acı ve pişmanlık içimi pençeledi. Organlar parçalanıyor. Kemikler kesiliyor. *Çok fazla.* İnsanüstü bir çabayla hepsini sindirdim ve kapattım. Kendimi uyuşmaya zorladım. Acıyı bloke ettim.

Bölümlere ayırma, kariyerimin başlarında öğrendiğim bir beceriydi ve şu anda beni sokağın ortasında tamamen parçalanmaktan kurtaracak tek şeydi.

Bunu düşünme. Bu bir dava. Tıpkı diğerleri gibi.

Sanki az önce aldığım haberle yıkılmamışım gibi ayağa kalkmadan önce kendimi sabitlemek için avuçlarımı sert asfaltta sürttüm.

"Ne oldu?" Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından çıkardım.

"Çok üzgünüm." Başka biri bu sözleri söyledi ve bırakıp yoluna devam etmeden önce omzumu kavradı.

Kim olduğunu görmek için dönmeye zahmet etmedim. Umurumda değildi. Bu benimle ilgili değildi. Davayla ilgiliydi. Gulf Shores'taki küçük kulübemde inkâra odaklanarak geçirdiğim bir yıl ilk kez işe yaradı.

"Henüz yüzde yüz kesin olarak bilmiyoruz-"

Rix'e ters ters baktım. "Saçmalamayı bırak. İçgüdülerin ne diyor söyle bana."

Rix başını salladı ve yüz ifadesi gerildi. "Sonunda baban için tutuklama emri çıkarıldı. İki polis memuru onu almak için buraya geliyordu. Geldiklerini haber vermek için nezaketen aramışlar. Ne kadar uzakta oldukları konusunda abartmış olabilirler. Arabası evin arkasındaki sokağa park edilmişti ve görünüşe göre arabayı önemli eşyalarla doldurmuştu. Aile resimleri, kedi, bunun gibi şeyler. Arabayı çekmişler ve daha arabadan inemedi yer sarsılmış ve ev patlamış."

Patlama mı? Bu tamamen ayrı bir fizik gerektirir.

Patlama. Bu da bunun bir kaza olmasının mümkün olmadığı anlamına geliyordu.

Aklıma yıllar boyunca mühimmat hakkında öğrendiğim her şey geldi.
"Eve kablo döşenmiş miydi?"

"Öyle görünüyor. Bu bir kaza değildi."

Onun sözleri benim düşüncelerimi yansıtıyordu. Bu kesinlikle bir kaza değildi. Babamın ordu günlerinden kalma bir patlayıcı, yıkım ve yangın çıkarma uzmanı olduğu da bir sır değildi.

O bunu yapmazdı. Yapar mıydı?

Kendi evini telle çevirecek ve anneme bir şey olmasını göze alacak kadar soğukkanlı değildi. Öyle miydi?

Babanın kirli bir polis çıkacağına da düşünmemiştin.

Az önceki acı, bu sefer yeni bir varyasyonla dışarı çıktı ve onu tekrar bastırdım.

Bu bir dava. Sadece bir dava.

"Ne zaman emin olacaklar?" Aptalca bir soruydu çünkü cevabı zaten biliyordum.

"Bu soruşturma kısa sürmeyecek."

"Annemi görmem gerek. İyi olduğunu bilmem gerek."

"Yemin ederim, o iyi. Teyzenle yemeğe çıkmıştı." "Bunu gördü mü?"

Rix başını salladı. "Hayır, buraya dönmesine izin vermediler. Memurlar güvenli olduğunda onu getireceklerini söylemişler."

"Kardeşlerim mi?"

"Sanırım annen onları aradı. Lanet telefona hâlâ cevap vermediğini anladım ve bildiğim tek yolla seni buraya getirmeye karar verdim."

Roma'nın nerede olduğunu kimse bilmiyordu, Orta ya da Güney Amerika'da bir yerlerdeydi ama Rock, Vail'e uçakla sadece birkaç saat uzaklıktaydı. Çabucak buraya gelirdi.

Adli tabibin minibüsünü bulmak için kargaşayı taradım ama görünürde yoktu. "Cesedi çoktan aldılar mı?" Kelimeleri zorlayarak söyledim.

boğazımda safra yükseldi.

Ceset. Babamın cesedi. Son bir yıldır soruşturma altında olan kirli polis ve kariyerime, aileme ve evim dediğim tek şehre sırtımı dönmemin nedeni.

"Evet. Otopsi yapacaklar."

Kendimi klinik olmaya zorlayarak başımı salladım. "Teori nedir?" Konuşmamıza başka bir ses karıştı.

"Bunu sana söyleyemeyeceğini biliyorsun." Eski ortağım Mac Fortier elini uzattı ve ben de sıktım. "Kaybınız için çok üzgünüm. Seni özledik ama seni tekrar görmek istediğimiz yol kesinlikle bu değildi."

Mac ve Rix muhtemelen burada bunu söyleyebilen ve ciddi olan tek kişilerdi. En büyük ağabeyim görev başında öldürüldükten ve ardından kirli bir polis olduğu ortaya çıktıktan sonra olabildiğince uzun süre teşkilatta kalmak için mücadele etmiştim. Babam Robin'in cenazesinden hemen sonra emekli olmuştu ve ben bunun suçunu gizlemek için olduğunu sonradan fark etmiştim.

Mac'in sıkı tutuşunu bıraktığımda, eskiden çok fazla sır barındıran eve baktım. "Sence bunu bilerek mi yaptı? Onu içeri almaya gelen insanları saf dışı bırakmak için mi?"

İkisi de cevap vermedi. Bu yeterli bir cevaptı.

"Bu soruşturmayı mahvetmediklerinden emin olsan iyi edersin." Uyarım Mac içindi. Çete görev gücünde olduğu için Rix'in bu işle bir ilgisi olamazdı.

"Söylemene bile gerek yok. Cevapları alana kadar bu işin peşini bırakmayacağım." Mac bir ipucu yakaladığında buldok köpeği gibi olurdu, bu yüzden sözüne inandım.

Bakışlarımı moloz yığınının ayırdım. "Ne lanet bir felaket."

Cipime dönerek oradan uzaklaştım. Ne de olsa bugünlerde en iyi yaptığım şey buydu.

Beneath serisinin tamamını okudunuz mu? Okumadıysanız, Beneath dünyasında daha fazla lezzetli bağımlılık yaratan alfa erkek ve güçlü, arsız kadın var:

Beneath This Mask (1. Kitap - Simon ve Charlie)

Beneath This Ink (2. Kitap - Con ve Vanessa) *Beneath*

Scars These Chains (3. Kitap - Lord ve Elle) *Beneath*

These Beneath These Lies (4. Kitap - Lucas ve Yve) (5.

Kitap - Rix ve Valentina)

Bu Gölgelelerin Altında (Kitap #6 - Bishop ve Eden)

ABOUT THE AUTHOR

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolayca eğlenebilen ve müstehcen şeyler okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekleri ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınları anlatan kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

www.meghanmarch.com

ALSOBYMEGHANMARCH

VAHŞİ ÜÇLEME

Vahşi Prens

Demir Prenses

Rogue Royalty

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

TEK BAŞINA:

Beni Geri Götür

Kötü Yargı

BENEATH SERİSİ:

BuAltında Zincirlerin

Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Bu Bu Altında

Altında Bu Yalanların

AltındaYara İzlerinin

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj Cihazı

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

